

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 52

Dimecres, 16 de maig de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 33 i 34, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 33

Manifestació

de condol per l'assassinat del senyor Manuel Giménez Abad, senador i president del Partit Popular de l'Aragó (p. 3)

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2000 (tram. 360-00005/06) (p. 3)

Sessió núm. 34.1

Projecte de llei

de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca (tram. 200-00020/06) (p. 21)

Projecte de llei

d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior per a la protecció del medi nocturn (tram. 200-00028/06) (p. 28)

Procediments

relatius a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1997, part I de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1998, i a l'Informe 1/1999 sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici 1998 (tram. 257-00001/06 i 257-00002/06) (p. 34)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la seva posició respecte a declaracions reiterades de representants institucionals relatives a la manca de marginació històrica de la llengua catalana (tram. 317-00245/06) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre l'opinió del Govern respecte al pes de Catalunya en el context econòmic espanyol i europeu (tram. 317-00248/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre l'estat de les negociacions amb el Govern de l'Estat pel finançament autonòmic (tram. 317-00251/06) (p. 45)

→

al president de la Generalitat sobre si tractarà de continuar governant gràcies al suport del Partit Popular de Catalunya després del fracàs de la política del Partit Popular i el Govern de l'Estat a Euskadi (tram. 317-00255/06) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre la seva anàlisi de la situació política catalana (tram. 317-00257/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la millora de l'Eix Llobregat-Cardener (C-55)
al pas per la variant de Valls de Torroella (Bages) (tram. 310-00268/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre l'elaboració dels plans territorials parcials
que estableix el Pla territorial general de Catalunya (tram. 310-00140/06) (retirada) (p. 49)

al Consell Executiu sobre les responsabilitats polítiques del Departament de Benestar Social
en matèria d'immigració (tram. 310-00160/06) (p. 49)

al Consell Executiu sobre el pressupost destinat al manteniment de l'estructura i a programes de la Secretaria per a la Immigració, dependent del Departament de Presidència (tram. 310-00161/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre el pressupost de l'Agència d'Ajuts Universitaris (tram. 310-00164/06) (retirada) (p. 51)

al Consell Executiu sobre el nou model de finançament de les universitats públiques (tram. 310-00163/06) (p. 51)

al Consell Executiu sobre la gestió derivada del traspàs de les beques (tram. 310-00165/06) (p. 52)

al Consell Executiu sobre l'activitat complementària extraordinària per a reduir la llista d'espera de pacients cardíopates de la regió sanitària de Girona (tram. 310-00166/06), sobre el nombre de pacients residents a la regió sanitària de Girona en llista d'espera per a cirurgia cardíaca (tram. 310-00167/06) i sobre la creació d'una unitat de cirurgia cardíaca a l'Hospital Josep Trueta, de Girona (tram. 310-00168/06) (p. 53)

Proposició de llei

de foment de barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial (presa en consideració) (tram. 202-00095/06) (p. 55)

Proposició de llei

de turisme (presa en consideració) (tram. 202-00101/06) (p. 61)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (presa en consideració) (tram. 202-00103/06) (p. 67)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (presa en consideració) (tram. 270-00038/06) (p. 76)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals (presa en consideració) (tram. 270-00040/06) (p. 81)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 33

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, les conselleres de Governació i Relacions Institucionals, i d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, i de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2000. Tram. 360-00005/06. Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (Informe: BOPC, 165, 6).

El president

S'obre la sessió.

Manifestació de condol per l'assassinat del senyor Manuel Giménez Abad, senador i president del Partit Popular de l'Aragó

Senyores i senyors diputats, començarem aquesta sessió pregant-los fer un minut de silenci en la memòria del senyor Manuel Giménez Abad, senador i president del Partit Popular de l'Aragó, que ha estat la darrera víctima mortal del terrorisme d'ETA.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2000 (tram. 360-00005/06)

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2000. Prego al senyor síndic, si vol fer ús de la paraula aquí a la tribuna...

D'acord amb l'article 144 del Reglament, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec davant de vostès per donar compliment a allò que disposa la Llei del Síndic de Greuges quan, després de regular que el Síndic anualment ha de presentar al Parlament un informe de les seves actuacions, estableix que ha d'exposar oralment un resum de l'esmentat informe en una sessió específica del Ple del Parlament.

L'Informe de l'any 2000, el vaig lliurar al molt honorable president del Parlament el passat 7 de març, i ha estat publicat en el *Butlletí Oficial* d'aquesta cambra el 27 de març. Els propers dies 25 i 26 d'abril vaig comparèixer davant la Comissió del Síndic de Greuges, on el vaig exposar. En aquella sessió vaig intentar donar resposta a les preguntes i als comentaris que els diversos grups van formular-me.

Durant l'any 2000 vaig presentar en comissió tres informes especials o monogràfics. Aquests informes feien referència a centres d'acolliment d'infants i adolescents desemparats, als espais públics de jocs per als infants i, finalment, a l'actuació de l'Administració pública davant del risc d'inundacions. Per tant, dos informes relatius a infants i un altre a protecció civil. Ho esmento ara atès que aquests informes no van ser objecte d'anàlisi en aquest Ple.

L'any 2000 hem conclòs 4.055 actuacions i n'hem iniciat gairebé 4.000, 3.966 exactament, 88 de les quals van ser actuacions per iniciativa pròpia o d'ofici. En general, es detecta una tendència a l'alça en l'activitat, que se situa en un increment del 2,79% de les actuacions iniciades. En el cas de les actuacions d'ofici, que s'incrementen de 26, l'augment és considerable: gairebé del 42%.

Amb tot, i com he assenyalat en altres ocasions, el lleuger increment o disminució del nombre d'actuacions no és especialment significatiu. Més important que el nombre de les queixes que rebem és el tracte que els donem, la resposta que n'obtenim de les administracions i la utilitat que els informes que fem en base a aquest treball representa per als poders públics, en general, i per a aquest Parlament, en particular.

El percentatge d'acceptació de les nostres consideracions, en els 532 casos en què hem demanat a les administracions que modifiquessin la seva actuació, se situava, quan vaig comparèixer a la Comissió, en un 73%. Amb caràcter general, la col·laboració de les administracions públiques amb el Síndic és la que exigeix la Llei d'aquest Parlament que regula la institució. En algunes ocasions, però, no hem trobat aquesta disposició col·laboradora; els casos on ha estat així, per manca de resposta a la nostra demanda d'informació o per excessiu retard a contestar, els reflectim en l'annex 8 del nostre Informe.

Entre les mesures organitzatives de projecció i de relació institucional cal esmentar que el servei d'informació al ciutadà de la nostra oficina ha continuat la seva tasca d'atenció als ciutadans, ja sigui en visita a la nostra oficina, en comunicació telefònica o en desplaçaments fora de la seu, que l'any passat van ser cinc. Efectivament, l'any passat em vaig desplaçar amb una part de la meua oficina a Mataró, Olot, Vilanova i la Geltrú, la Seu d'Urgell i Berga, per atendre els ciutadans que ho requerissin. La finalitat d'apropar la institució al ciutadà, de divulgar-la, que està en l'origen d'aquesta mobilitat, també va motivar la nostra participació en més de trenta conferències i taules rodones arreu de Catalunya.

En l'apartat d'annexos, en el 15 concretament, també hauran trobat un comentari sobre la nostra web. Avui és

una realitat modesta, però amb un nombre creixent de consultes, que porta causa de la demanda que –m'agrada remarcar-ho– la Comissió parlamentària em va efectuar fa un parell d'exercicis.

D'altra banda, ben aviat estarà disponible el *Resum de l'Informe*, publicació de poc més de vint pàgines que editem en català, castellà i anglès des de l'any 1995 i que trametem a un nombre considerable de persones físiques i jurídiques interessades en la nostra activitat.

En l'àrea de relacions institucionals, hem continuat col·laborant amb altres institucions de garantia de drets en l'àmbit català, estatal i internacional. A Catalunya, els contactes més freqüents són amb els síndics de les universitats i els síndics de greuges locals. Alguns d'aquests darrers –els de Badalona, Granollers, Santa Coloma de Gramenet– són avui a la tribuna d'invitats d'aquest Parlament.

La nostra posició ha estat, d'una banda, inequívocament favorable a la seva instauració, quan així ho han decidit les collectivitats locals o universitàries, l'activitat de les quals passen a supervisar, i, d'una altra, col·laboradora, facilitant la informació que se'ns ha demanat o demanant la seva participació en aquelles actuacions en què ens ha semblat que era institucionalment convenient. En aquest sentit, i a títol d'exemple, em remeto a la participació del síndic municipal de Vilafraça del Penedès en l'actuació d'ofici sobre el dipòsit municipal de detinguts d'aquella localitat, exposada en l'apartat de seguretat ciutadana.

En l'àmbit internacional, les nombroses activitats que desenvolupem, intentem que serveixin per difondre la institució de l'*Ombudsman*, del Síndic de Greuges, arreu del món, però alhora per fer present Catalunya en els fòrums internacionals. Amb aquest objectiu vaig participar en el VII Congrés de l'Institut Internacional de l'*Ombudsman*, on vaig presentar dues comunicacions. Igualment, han pogut trobar en l'Informe una referència a les activitats que hem impulsat des de la presidència de l'Institut Europeu de l'*Ombudsman*, presidència que ostento per al bienni 2000-2002. També assenyalem l'activitat desplegada des de la Federació Iberoamericana de l'*Ombudsman*, de la qual ocupo la vicepresidència segona, i, entre aquesta, el seminari sobre la infància i l'adolescència que vam organitzar a Barcelona el passat mes de juny. Aquest seminari, que alguns de vostès, senyores diputades, senyors diputats, recordaran, va donar lloc a l'anomenada Declaració de Barcelona, que reproduïm íntegrament en l'Informe que es va trametre a la X Cimera Iberoamericana de Caps d'Estat i de Govern.

Per finalitzar aquest comentari de la nostra activitat en l'àmbit internacional, vull assenyalar que el Programa institucional de cooperació amb Bòsnia - Hercegovina, iniciat l'any 1998, s'ha consolidat com un projecte ben valorat per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional, per l'OSCE i, el que és més important encara, per diverses institucions de les dues entitats de Bòsnia - Hercegovina i de la regió balcànica. A hores d'ara, aquest projecte s'ha ampliat a tota la regió balcànica. En aquest sentit, la setmana passada vam rebre la visita de l'*Ombudsman* d'Albània, institució de recent creació, i de membres de la seva oficina.

Aquestes activitats són la nostra contribució –modesta, si volen, però entusiasta– a la consolidació de la democràcia i l'Estat de dret arreu del món. A la vegada, aquestes relacions repercuten positivament, fins i tot, en els nostres ciutadans. Un exemple d'això el poden trobar en el capítol dedicat a pensions, on exposem la nostra intervenció, en col·laboració amb el *Médiateur* francès, el qual també coneixen alguns de vostès, relativa a la tramitació de les pensions complementàries meritades per ciutadans espanyols residents a França com a treballadors emigrats.

Com vostès saben, la nostra feina quotidiana consisteix prioritàriament a cercar la solució dels greuges que pateixen els ciutadans de part dels poders públics. També exercim el mandat que hem rebut d'aquest Parlament en explicar als ciutadans que se'ns adrecen que el greuge que invoquen no s'ha produït, que la seva percepció és errònia, si és el cas que, efectivament, no han tingut lloc els greuges denunciats. Una de les meves prioritats és ajudar a establir ponts de comunicació, ponts de diàleg que permetin canalitzar les reivindicacions dels ciutadans. Més endavant m'hi tornaré a referir.

Una altra part de la nostra tasca és subministrar al Parlament, a vostès, senyores diputades i senyors diputats, informació que pugui ser-los útil per a l'exercici de la seva missió institucional. Aprovar el pressupost, exercir la potestat legislativa i controlar i impulsar l'acció política i de govern són els grans encàrrecs que aquest Parlament rep del poble de Catalunya. Els nostres informes –el general, que ara els presento, i els especials, debatuts en comissió– s'orienten a facilitar-los a vostès, senyores diputades i senyors diputats, aquesta tasca.

A les dues reunions en comissió vam fer una anàlisi detallada de l'Informe, capítol rere capítol, i em remeto, doncs, a allò que reflecteix el *Diari de Sessions* de l'esmentada Comissió.

Avui, senyors diputats i senyores diputades, en una exposició necessàriament molt més breu, voldria remarcar alguns dels punts d'aquest Informe.

En primer lloc, faré algunes referències a possibilitats d'exercici de la potestat legislativa d'aquest Parlament comentades en l'Informe.

En l'elecció del Consell Comarcal de la Cerdanya, en les passades eleccions locals, la Junta Electoral, a l'hora de fer l'assignació de consellers també va comptabilitzar com a regidors els vocals de les entitats descentralitzades de la comarca, un criteri que no va ser aplicat en cap altre territori de Catalunya. Arran de les demandes d'intervenció que vam rebre per aquest fet, plantejem la possibilitat de modificar la normativa actual que regula la composició dels consells comarcals, amb el propòsit de fer-la més concreta perquè no estigui subjecte a interpretacions obertes que donin peu a situacions com l'exposada.

Els problemes del transfuguisme, que s'han posat de manifest, especialment, en l'àmbit local, encara que no és un fenomen desconegut en altres processos electorals, ens han dut a suggerir que s'estudiï la possibilitat d'elaborar una llei electoral per a les eleccions en aquest Parlament.

Igualment, suggerim l'estudi de la possibilitat d'incidir en la modificació de la Llei orgànica que regula el sistema electoral general i, encara, la possible incidència en l'àmbit local.

Una altra iniciativa que sotmetem a la seva consideració, fa referència al dret d'accés a un habitatge digne. Alguns habitatges de protecció oficial són venuts fraudulentament a preu de mercat en segones transmissions. Aquest fet, en la pràctica, provoca que no puguin ser adquirits per les famílies de rendes més baixes i que, dels pressupostos públics, se'n lucrin, injustificadament, terceres persones. Per reconduir, en part, aquesta situació, proposem la modificació de la Llei de l'habitatge per incloure-hi la figura de la compravenda a carta de gràcia, on es faciliten mecanismes perquè les institucions puguin recuperar els pisos i les cases que han promogut però que han entrat dins del circuit de l'especulació.

Finalment, en aquest repàs de possibles iniciatives legislatives, apuntem la conveniència de disposar d'una llei d'educació catalana, que, responant als diversos assumptes que suscitem en l'Informe amb relació a la promoció de la igualtat d'oportunitats, serveixi de guia a l'actuació del Departament d'Ensenyament en l'àmbit de la nostra realitat.

En l'àmbit de l'exercici de la potestat reglamentària per part del Govern, han trobat en l'Informe diverses referències. Entre d'altres, la relativa a la qüestió, encara no resolta, de la mobilitat entre administracions dels membres de les policies locals. En aquest sentit, hem recordat la necessitat de prioritzar la tramitació del projecte de reglament que regula els processos de selecció i mobilitat d'aquest personal de les policies locals. Entenem que el Departament d'Interior s'ha manifestat d'acord amb aquest recordatori i esperem veure'l traduït en norma jurídica ben aviat.

També és una qüestió encara pendent el desplegament reglamentari de la Llei d'atenció als infants i adolescents de l'any 1995. Aquest desenvolupament és necessari per tal de garantir el respecte als drets que fan referència a la informació adequada d'intimitat, honor i imatge dels infants.

Em plau indicar que sí que s'ha resolt, en canvi, la qüestió que havíem plantejat d'enfortir les garanties en la pràctica dels escorcolls a les cel·les en les nostres presons. En aquest cas no es tracta d'una norma reglamentària, sinó d'un acte administratiu general, una circular –la 3/2001, de l'Administració penitenciària– que recull la nostra recomanació sobre la presència dels interns afectats durant la seva pràctica.

Igualment, s'ha acceptat per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social les nostres consideracions sobre la conveniència d'agilitar l'aprovació d'un protocol d'atenció al part arran d'algunes queixes sobre l'alt índex de cesàries, protocol que s'ha previst que vegi la llum, si em permeten la llicència de l'expressió, durant aquest any 2001.

L'Informe s'ocupa, a més de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local. Juntament amb els comentaris sobre la composició dels consells co-

marcals o la mobilitat dels policies locals, ja citats, voldria remarcar la referència a la selecció de personal i a l'àmbit del medi ambient.

Les qüestions de selecció de funcionaris no són pas exclusives de les administracions locals però citem diversos casos on insistim en la necessitat de la publicitat de totes les convocatòries i la manca d'adequació als principis constitucionals de les que són restringides. També recordem l'exigència de motivació, particularment intensa, que tenen les decisions dels tribunals qualificadors, malgrat la discrecionalitat tècnica de què gaudeixen.

En l'apartat del Medi Ambient, hem reiterat comentaris d'altres anys sobre la conveniència de dictar ordenances, això és, d'exercir la potestat reglamentària local. Però vull remarcar la demanda que fem als ajuntaments que extremin la prudència a l'hora d'atorgar llicències provisionals en matèria d'espectacles, activitats recreatives i establiments públics. Vetllar per la seguretat de les persones, verificar els nivells sonors de les activitats per tal que no superin els límits permesos en els domicilis dels veïns afectats i fer respectar la limitació temporal, sis mesos amb una possible pròrroga de sis mesos més, prevista a la Llei per a aquestes llicències, són obligacions que, en ocasions, s'eludeixen.

Al costat d'una normativa adequada, cal la voluntat de fer-la complir. Fets luctuosos ben recents ens recorden que algunes mesures previstes en les normes, mesures que havíem comentat i per les quals havíem advocat en altres informes, com ara amb relació als anomenats *after hours*, no són usades amb prou contundència.

A continuació voldria fer uns breus comentaris sobre quatre capítols de l'Informe: els relatius a l'habitatge, al treball, la cultura i, en particular, a la normalització lingüística, i, finalment, als serveis penitenciaris.

Ja vam assenyalar en l'Informe del 1999 que la part d'ingressos familiars invertida en l'habitatge, sigui de propietat o de lloguer, és la més important amb relació a les altres despeses. Aquesta proporció continua augmentant, perquè els preus dels habitatges no solament no s'han frenat, sinó que continuen incrementant-se en percentatges molt més alts que l'increment que han registrat els sous.

En dades del gener d'aquest any de l'Administració catalana competent en matèria d'habitatges, s'assenyala que el preu mitjà del metre quadrat de nova construcció a la ciutat de Badalona, per exemple, ha augmentat de l'any 1999 al 2000 prop de 54.000 pessetes. El de segona mà, més de 26.000 pessetes. Cito Badalona perquè no es digui que a Barcelona ja se sap que tot és molt car. Si tenim en compte que en aquestes dades no es reflecteix l'import de les transaccions fiscalment opac, ens adonem, encara més, del caràcter desbocat de l'alça de preus.

L'increment dels preus de l'habitatge de lloguer també ha estat considerable, en part com a conseqüència de la poca consistència d'aquest mercat.

En la secció de l'Informe sobre aquesta qüestió fem el que podem, que, per cert, és ben poc. Assenyallem els mecanismes que s'han posat en joc per part dels poders

públics per intentar afavorir l'accés a l'habitatge, i constatem la seva insuficiència.

En el capítol dedicat al treball assenyalem que caldria cercar un nou punt d'equilibri entre treball a temps parcial i percepció de la prestació d'atur. La reduïda importància a Espanya dels contractes a temps parcial ha fet que en la darrera reforma laboral, en vigor des del passat 4 de març, s'hagi avançat cap a la seva flexibilització en establir-se el còmput de la jornada a nivell anual i en haver-se suprimit algunes restriccions.

Això vol dir que molts més aturats que percebin prestació podran continuar gaudint de la prestació d'atur deduint la part proporcional al temps treballat. Això va en la línia de les nostres consideracions, però penso que encara podem progressar més. Si veure allò que fan els nostres veïns pot ser al·liconador, permetin-me que els recordi que la reforma de pensions i prestacions a la desocupació promoguda pel Govern alemany va en la línia d'incentivar la contractació de desocupats, mantenint una part de la seva prestació.

Permetin-me un mot pel que fa a l'ús del català. Penso que la situació precària de la llengua catalana, a què feia esment la Llei de normalització lingüística a Catalunya, aprovada l'any 1983 per unanimitat d'aquest Parlament, s'ha superat en diversos àmbits. Els efectes de les imposicions dels decrets de Nova Planta i de les prohibicions i les persecucions contra la llengua i la cultura catalanes desfermades a partir del 1939, a què també alludeix l'esmentada Llei, han quedat enrere en bona part, però la plena normalitat encara no s'ha aconseguit.

Com en altres anys, en aquesta temàtica de l'ús de les llengües oficials hem tractat de desdramatitzar els conflictes, d'objectivar-los i d'urgir el compliment de la normativa reguladora. En alguna ocasió hem hagut d'intervenir davant d'un ús inadequat del català en una notificació fora de l'àmbit lingüístic català, però la majoria de casos plantegen les dificultats que troben els qui volen fer ús de la llengua catalana en les relacions amb els poders públics o en les relacions socioeconòmiques.

En l'Informe trobaran un comentari sobre l'ús del català en aquest sector socioeconòmic, sobre l'ús en l'Administració electoral i el Registre civil i, finalment, sobre l'ús a l'Administració de Justícia.

Una Administració en permanent contacte amb l'Administració de Justícia és l'Administració penitenciària. Ja m'he referit a l'acceptació de les nostres consideracions sobre la pràctica dels escorcolls a les cel·les, però vull fer-los un comentari més. De les visites a tots els centres penitenciaris de Catalunya, les entrevistes amb els interns i amb els funcionaris, n'hem tret algunes conclusions. Permetin-me que comparteixi amb vostès algunes d'elles.

La manca d'estímul dels interns per reduir la condemna, a conseqüència de la supressió de la redempció de penes pel treball al Codi penal del 1995, i la reducció d'expectatives de permisos de sortida o de tercers graus a causa d'una interpretació més restrictiva de la legislació per part dels òrgans jurisdiccionals que la que

havia predominat en altres moments, provoquen el desinterès de molts interns per participar en els programes de tractament. Això no és bo. D'aquesta manera es redueixen les possibilitats de rehabilitació i de reinserció, la qual cosa perjudica els interns i el conjunt de la societat, ja que les possibilitats de reinserció es redueixen i es produeix un augment de la conflictivitat dels centres penitenciaris.

En l'Informe advoquem per l'adopció de mesures per combatre la falta d'incentius que tenen els interns amb la legislació vigent.

L'Informe de l'any 2000, tot recollint la demanda efectuada a la Comissió parlamentaria durant la presentació de l'Informe de l'any 1999, incorpora tres capítols transversals o amb pretensions de transversalitat dedicats als infants, a la violència contra les dones i la immigració.

Amb relació als infants, a més del Seminari sobre la Infància i Adolescència que vam organitzar a Barcelona, la conveniència de disposar d'una llei d'educació catalana o el desplegament reglamentari de la Llei d'atenció als infants i adolescents, voldria recordar l'impuls donat al protocol per prevenir la doble victimització d'infants mal tractats i víctimes d'abús sexual. A l'Informe de l'any 1999 vam donar compte de la firma del protocol per a la demarcació de Barcelona. L'any 2000 s'han signat els corresponents a les demarcacions de Girona, Tarragona i Lleida. Aquest protocol, que hem impulsat amb la col·laboració del Departament de Justícia i que ha implicat la Fiscalia, l'Administració de l'Estat i l'autonòmica, ha comptat amb la participació activa dels responsables de la judicatura. Ha constituït, doncs, un model de col·laboració entre totes les parts. En les oportunes comissions s'efectua amb normalitat el seguiment de la seva aplicació.

El capítol dedicat a la violència contra les dones pretén oferir una aproximació a aquest assumpte des de la perspectiva de les actuacions per eradicar-la, actuacions que abracen els punts de vista legislatiu, judicial, educatiu, sanitari, social, de seguretat ciutadana i de formació. En la seva anàlisi recollim tot un seguit d'iniciatives promogudes des de diverses instàncies. Em plau assenyalar que recentment el Consejo General del Poder Judicial ha aprovat l'Informe sobre la problemàtica jurídica derivada de la violència domèstica, força coincident amb el nostre.

En l'àmbit estrictament català hem demanat que per part dels serveis socials es millorin els criteris de derivació a les cases d'acolliment; cal fer possible que totes les dones que necessiten una plaça hi puguin accedir. La nostra Llei reguladora estableix que la nacionalitat no és un impediment per demanar la nostra intervenció. La traducció pràctica d'aquest fet és que som una institució pública obligada legalment a intervenir en defensa dels drets de les persones estrangeres, amb independència de la seva condició de regularitat o irregularitat en el territori. No dediquem a aquests ciutadans més atencions que als nacionals; l'any 2000 van ser setanta-una actuacions sobre gairebé quatre mil, però certament ens n'ocupem. Molt sovint els seus pro-

bles, si no són adequadament resolts, poden traduir-se en problemes que afecten els nacionals i el conjunt de la societat.

En aquest Informe, com en el de l'any passat, dediquem dos apartats a la temàtica immigratòria: d'una banda, el capítol transversal, específicament dedicat a la immigració, i d'una altra, el llibre segon de l'Informe. Si féssim un resum apressat, podríem dir que demanem la millora dels òrgans encarregats d'executar les polítiques d'estrangeria, particularment –encara que no exclusivament– els de l'Administració exterior espanyola. Podem discutir si la política que cal articular és una o una altra, però si l'Administració que l'ha d'aplicar no està prou dotada l'aplicació fallarà. Necessitem que l'organització encarregada de dur a terme aquestes polítiques disposi dels recursos suficients.

En aquest sentit, tal com vaig assenyalar en respondre algunes preguntes en el debat en comissió, en el nostre ordenament constitucional –per tant, hem de considerar la Constitució i l'Estatut d'autonomia– és possible fer una interpretació on la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'immigració s'articuli amb les competències de Catalunya en els àmbits sectorials, com són l'habitatge, l'ensenyament, els serveis socials o el treball. El resultat d'aquesta articulació pot ser perfectament una concepció més àmplia de les nostres representacions diplomàtiques i consulars o de la participació de les comunitats autònomes en la determinació dels contingents.

Senyores diputades, senyors diputats, en l'Informe no trobaran referència a la mediació desenvolupada, a petició del Govern de l'Estat, en el conflicte del tancament de persones immigrades a les esglésies de Barcelona. El motiu és que la nostra actuació es va desenvolupar íntegrament aquest any. Sí que m'hi vaig referir a la Comissió, a petició de tots els grups parlamentaris. En aquest sentit vaig lliurar una còpia per a cada grup parlamentari de l'acord assolit per les parts amb la nostra intervenció a la il·lustre senyora presidenta de la Comissió del Síndic de Greuges; també vaig lliurar-li un exemplar per a cada grup de l'acord definitiu posterior, que el desenvolupa en el temps i en la forma.

L'anomenat «llibre segon», d'acord amb allò que se'n va demanar en comissió, l'hem tramès per correu electrònic als prop de cent cinquanta municipis amb una major presència de població immigrada. Alertem sobre la necessitat de facilitar la integració social dels immigrants i d'evitar processos d'exclusió que podrien comportar el desenvolupament d'actituds xenòfobes entre els sectors menys afavorits de la societat catalana. També subratllem els aspectes positius de la immigració, entre ells la seva aportació al creixement econòmic i a l'equilibri demogràfic, i també la confiança que el procés d'incorporació de la llengua catalana es consolidarà a llarg termini, com ha succeït en processos anteriors.

Per acabar, permetin-me encara un petit comentari més, un comentari sobre la necessitat d'establir ponts de comunicació, primer, i de diàleg, després, entre els diversos agents socials, per canalitzar civilitzadament i eficaç les reivindicacions, tot evitant enquistar problemes que acaben esclatant espasmòdicament en episodis

violents. Les nostres consideracions sobre el món penitenciari, sobre la situació d'inseguretat en determinats barris de les nostres ciutats o sobre les pautes que haurien de presidir l'acció pública per facilitar la integració enriquidora de la immigració pretenen, amb més o menys encert, prevenir conflictes i transformar l'energia social en realitats positives. Però aquesta mateixa finalitat té l'expressió de la nostra preocupació per les dificultats creixents d'accés a l'habitatge o pel fet que una gran empresa, malgrat que presenti un balanç de guanys, pugui acomiadar personal massivament per millorar la seva cotització borsària. Des del rebuig a qualsevol manifestació violenta, per molt lloables que puguin ser els objectius que defensin, voldria demanar alhora la seva atenció sobre les injustícies que en ocasions denuncien determinats grups anomenats «alternatius». Fóra bo que des de les institucions fóssim capaçs de recollir les denúncies fonamentades, donar-los una canalització eficaç i cercar l'establiment de ponts de comunicació i de diàleg. Senyores diputades, senyors diputats, amb més o menys encert, això és el que nosaltres pretenem fer.

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor síndic. Li agraim la presència aquí a l'hemicicle.

(El síndic de Greuges s'absenta del Saló de Sessions.)

I ara, per fixar el seu posicionament, tenen la paraula els representants dels diversos grups. En primer lloc, per Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un any més, ens trobem comentant l'Informe que ha fet el Síndic de Greuges de Catalunya; una institució, la sindicatura, que amb els anys del seu funcionament ha anat tenint un arrelament progressiu i un prestigi i legitimitat en la nostra societat, de manera que nosaltres valorem que el contingut global d'aquest Informe, tenint en compte, a més a més, la trajectòria de la sindicatura, és molt positiu, i considerem que la institució és molt rellevant: rellevant pel nombre de queixes que arriben a la sindicatura i el grau d'acceptació de les seves recomanacions; rellevant perquè ens fa nombrosos suggeriments que orienten la tasca parlamentària i orienten les actuacions del Govern; rellevant per la mateixa projecció internacional que a poc a poc s'ha anat donant a la sindicatura, sigui a través de la col·laboració amb altres *ombudsmen*, a través de la presidència de l'Institut Europeu d'*Ombudsmen*, a través de la cooperació amb Bòsnia - Hercegovina, per citar-ne alguns exemples, i rellevant també perquè s'han fet actuacions que, malgrat tenir un vessant puntual, han sigut importants. I en aquest sentit no volia deixar d'esmentar el paper de mediació que va fer el Síndic de Greuges en el conflicte amb els immigrants tancats a

l'església, i felicitar-lo públicament perquè gosés fer una tasca difícil, i, malgrat que no la va poder acabar, sí que va permetre avançar en el que va ser donar finalització al conflicte.

Els continguts globals de l'Informe ens remetent a qüestions que són crucials, algunes de les quals han sigut recurrents, les trobem en un informe darrere l'altre; per exemple, les relacions amb l'Administració, la sensació d'indefensió que tenen els ciutadans respecte a l'Administració, o un tema recurrent com és la lentitud de la Justícia, qüestió no resolta que és una qüestió estructural, que competeix a diferents administracions, que constitueix, evidentment, un dèficit democràtic, perquè és una de les qüestions bàsiques a resoldre. Al costat de temes recurrents, per exemple, veiem la presència relativament escassa de conflictes o de queixes derivats de problemes mediambientals, quan, per exemple, n'hi ha hagut de molt importants, com els relacionats amb els problemes de la implantació de l'energia eòlica o amb el Plan hidrológico nacional, però que per diferents raons no han arribat a la sindicatura.

L'Informe subministra, en tot cas, un bon diagnòstic de temes que no estan resolts en la nostra societat o que no estan ben resolts, i, per tant, com a Parlament ens està donant elements per abordar-los, i el Govern hauria de replantejar la seva política en algunes dimensions, reorientant-la i amb més autoexigència en alguns aspectes. En citaré només –dintre d'un informe que és molt complet i que toca quantitat de temes, tots ells molt importants– alguns que em semblen d'especial importància per la seva naturalesa.

Un d'ells –i hi ha alludit el senyor síndic en la seva intervenció– és la qüestió de l'habitatge. L'habitatge és un dels problemes més mal resolts en la recent història democràtica a Catalunya, no solament perquè s'hi dediquen pocs recursos, sinó pel model de gestió de l'acció pública, la manca de nous enfocaments a la gestió tradicional de l'habitatge social i, òbviament, la pressió del cost del sòl, que són factors explicatius prou coneguts. A més a més –i així ens ho ha indicat el síndic–, hi ha una especulació amb els habitatges de promoció pública, que passen a ser al cap del temps venuts, objectes de relacions mercantils i d'especulació, que impedeix que puguin continuar sent introduïts en l'oferta d'uns preus assequibles. Nosaltres entenem que qualsevol política pública d'habitatge –que, entenem, en aquests moments és insuficient– ha de tenir un estoc suficient d'habitatges de lloguer que li permetin marcar el mercat en totes les seves parts –sòl, preus, construcció, preu final, etcètera–, cosa que no ha passat, i fins i tot les administracions han hagut de convertir-se en promotors privats de venda d'habitatge a preus subvencionats o semisubvencionats, i han renunciat a una presència real i potent en el mercat que permetés abaratir-los. És un tema rellevant, és un tema que, a més a més, ens fa referència a un dels drets bàsics de la persona, el dret a l'habitatge, i que, entenem, està insuficientment resolt.

Una altra de les qüestions que toca l'Informe de la sindicatura són temes relatius a sanitat, i aquí es reflecteixen els conflictes, els problemes que va haver-hi amb el transport sanitari, amb tota la gestió, que al nostre

entendre va ser incorrecta i s'ha anat esmenant quant a tot el que va significar el canvi en el sistema del transport sanitari. També es refereix l'Informe a tot el problema de les llistes d'espera; cita el fet que el pla de xoc hagi esmorteït les llistes d'espera, però, tenint en compte que aquest era un tema recurrent, cal destacar que va caldre que hi hagués una preocupació social forta i, podríem dir, tot un escàndol derivat d'algunes situacions molt difícils amb relació a les llistes d'espera perquè s'abordés aquesta qüestió per part del Govern amb una certa iniciativa.

Es destaquen també els temes de salut mental com unes qüestions no resoltes, tant per la manca de recursos de tipus sanitari com pel problema de no resoldre la integració laboral i social de les persones amb problemes de salut mental. I, per tant, aquest és un camp en què caldria treballar i fer actuacions amb molta més intensitat i autoexigència per part del Govern, com deia abans.

I també, encara que sembli una qüestió anecdòtica –no ho és i no la vull deixar de citar, perquè no és gens banal–, és l'elevat índex de cesàries que es fan en el nostre país, més enllà del que l'OMS recomana com a indicador, que és un 10%. En aquest sentit, els hospitals de la XHUP estan fent un 19,5% de cesàries, els hospitals de Catalunya un 22,7% de cesàries. Vol dir que hi ha una pràctica mèdica que no és correcta en aquest context perquè se n'estan fent més de les que serien necessàries, i això afecta, evidentment, les dones que es veuen en aquesta situació. El fet que s'hagi realitzat un protocol d'atenció al part i al puerperi, doncs, ha d'intentar disminuir aquests índexs que són absolutament innecessaris.

Pel que fa referència a serveis socials, el nostre Grup destaca dos aspectes entre els molts que se citen. Per una banda, la manca de recursos per a la gent gran –no només recursos residencials, que hi ha nombroses queixes relacionades amb les llistes d'espera, és a dir, amb el temps d'espera que cal passar per poder accedir a un recurs residencial–, com els mateixos preus de les residències, com també, en una altra dimensió que cal resoldre, en l'escassetat de recursos per a l'atenció a domicili, perquè no tothom desitja que sigui la residència el que resolgui l'atenció a les persones grans. És una altra qüestió no resolta suficientment que caldria, també, que el Govern hi prestés més atenció, més recursos.

I una altra qüestió, amb relació als serveis socials que també n'hem parlat en aquest Parlament i no fa gaire temps, és tot el que suposa els ajuts a persones amb disminucions i que, en no ser considerats com a drets, sinó que es donen en forma d'ajuts, quan es tracta d'accedir a qüestions tan elementals com un audífon o una cadira de rodes, per exemple, pot haver-hi conflictes quant a si l'ajut que es concedeix és correcte o no, quan, de fet, es tractaria de drets de les persones, que no haguessin de ser negociats individualment i en cada cas. I aquí, també, és una qüestió en què cal avançar.

Pel que fa referència a ensenyament, hi ha un aspecte que es destaca en l'Informe i que nosaltres considerem molt rellevant, que és que no s'ha aconseguit la integració escolar efectiva de tots els infants amb independèn-

cia del seu origen. El problema de la concentració d'alumnes immigrants en determinades escoles és una qüestió a la qual fa referència l'Informe, hi fa referència amb certa extensió. Es diu que és un tema clàssic, que ha sortit en diferents moments. Es diu, també, que l'Administració es mostra reluctant a resoldre. Hi ha una peça clau, que és el Decret de matriculació, que no s'acaba de realitzar en la línia que seria correcta en aquest sentit. I es diu literalment: «Considerem que no s'observa una actuació de l'Administració competent», el Departament d'Ensenyament, «prou decidida ni reguladora d'aquest fenomen que ja és un problema, i tenim el convenciment que cal una tasca proactiva per evitar la guetització de determinades escoles.» Nosaltres estem convençuts, també, d'això, ho compartim, i això evidentment ha d'anar acompanyat amb polítiques d'urbanisme, d'habitatges, de serveis socials. No tot es pot fer des de l'escola, però sí que cal intervenir en el sistema escolar per evitar que aquesta distribució entre l'escola privada i l'escola pública dels alumnes immigrants sigui d'1 a 4, quan s'estan rebent recursos públics, tant per una banda com per una altra, i, per tant, cal evitar aquesta guetització, tal com es demana.

Una altra qüestió molt rellevant, que també, un cop més, és objecte d'atenció en el cas de l'Informe, és el tema d'atenció als infants, una qüestió que, a més a més, ens posa en una problemàtica, que, de fet, tal com estan les coses, s'estan vulnerant els drets dels infants, que està reconegut per les mateixes Nacions Unides que cal protegir d'una manera especial. A l'Informe del 99 ja s'assenyalava la insuficiència de recursos; a l'Informe del 2000 es reitera aquesta insuficiència i, a més a més, s'assenyala que s'ha agreujat, per tant, no podem dir que s'hagi avançat, malauradament hem de dir que en aquest tema no s'ha avançat. Continua havent-hi demores en el diagnòstic de les criatures que necessiten una atenció específica. Els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència no donen l'abast a poder fer el diagnòstic del recurs necessari per a les criatures, i això és greu, però és que, a més a més, quan hi ha aquest diagnòstic, resulta que no hi ha recursos suficients. L'acolliment familiar no acaba de funcionar i, per altra banda, els centres residencials d'acció educativa van reduint les seves places, i per tant, tenim dues esperes, una doble demora d'infants que estan en situació de risc social i que el mateix fet d'haver d'esperar és ja molt greu, això mateix ja suposa una situació greu.

Per tant, caldria fer accions molt més decidides en aquest terreny, perquè hi hagi recursos suficients, fer el desplegament d'aquesta Llei d'atenció als infants i adolescents –que és una llei magnífica, però que en canvi no s'ha fet el desplegament corresponent–, no s'hi estan destinant els recursos suficients, i, ja que està aquí el conseller de Justícia, jo li demanaria que prestés una atenció especial a aquesta qüestió, perquè amb les batesses que hi ha hagut fins ara de si depenia de Justícia o de Benestar o de Justícia, que a més a més han traduït alguna mena en podríem dir de competència entre Convergència i Unió en aquestes qüestions, qui acaben pagant són els infants, i per tant, li demanaria que fos aquest un tema objecte d'atenció especial. Hi ha molt per fer, tenim els instruments, cal posar-hi voluntat política i recursos.

Un altre dels temes que es dona importància a l'Informe i que entenem, també, que és molt rellevant són totes les actuacions que han de fer front a la violència contra les dones. Està en elaboració un pla integral a partir del que va aprovar aquest Parlament, però no hi han recursos suficients o s'hi destinen molts pocs recursos. Calen, també, en aquest cas actuacions més decidides i recursos, perquè les cases d'acollida, els centres de recuperació, inserció, els pisos pont puguin actuar com un element per poder fer front a les situacions, les dones que han estat víctimes de violència.

I, finalment, la qüestió de la immigració. Se m'ha acabat el temps, però sí dir que aquest és un tema que el Síndic ha tractat ja en diferents informes, el va tractar l'any passat, aquest hi destina, també, el segon llibre, i en aquest cas ens està indicant dos aspectes importants: un, hi ha hagut dèficits en l'Administració pel que fa a les polítiques d'estrangeria i als processos de regularització dels immigrants, i això s'ha pogut expressar d'una manera molt clara en l'Informe a partir de les mateixes queixes que hi ha hagut. I per altra banda, l'Informe ens alerta sobre la necessitat de dur a terme polítiques d'integració social efectiva que evitin actituds xenòfobes i no trenquin la cohesió social.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Aquest és un tema cabdal, és un tema amb el qual acaba l'Informe, i amb què nosaltres també acabem la nostra intervenció, tot qualificant l'Informe del Síndic com a positiu, com a realista, com a incisiu i com un element d'orientació necessari amb les polítiques.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un cop més tenim ocasió de comentar aquest Informe anual que ens presenta el Síndic de Greuges, i voldria felicitar-lo. Encara que reglamentàriament ja sabem que no pot estar aquí, sí que voldria fer evident el nostre reconeixement pel contingut de l'Informe que ens presenta i també agrair el seu esforç de síntesi avui en aquesta cambra.

En aquest Informe hi ha una diversitat enorme de queixes presentades a la institució, i això ens aporta un coneixement gran de les diferents institucions i del seu funcionament, i és per això que també és lloable el constant esforç que es fa des de la Sindicatura per fer innovacions a l'Informe i, també, en la concreció dels problemes i en l'anàlisi, cosa que s'agraeix molt, també, en la seva lectura.

Ens agradaria destacar una frase – ja ho vaig fer en el debat que vam tenir a la Comissió –, unes frases que hi

ha en la presentació d'aquest Informe, en la qual se'n diu que aquest és un Informe que el que vol és rendir comptes en aquest Parlament, del qual és comissionat, però que no només ha de ser això, sinó que aquest Informe el que ha de ser és, no només la forma de valorar, sinó l'instrument que ens ha de proporcionar el Síndic al Parlament. I és precisament el que penso o que pensem, una foto qualitativa de la societat que ens ofereix aquest Informe.

Els temes que sorgeixen són, en general, temes que han estat objecte de debat social o que han tingut una certa rellevància pública, bé perquè afecten alguns col·lectius específics o bé alguns que afecten ciutadans i ciutadanes en concret, però cap d'ells es desmereix en importància. I, en tot cas, hi ha temes importants com els de les llistes d'espera, el transport sanitari, l'atenció a la vellesa, els ajuts a les persones amb discapacitats o temes com els d'infantesa, immigració, violència contra les dones, que han estat molt presents en el debat social i que apareixen àmpliament reflectits en l'Informe del Síndic.

Nosaltres volem expressar que realment per a nosaltres és un instrument necessari i que valorem molt positivament, donat que ens dóna, també, una avaluació de les nostres pròpies polítiques, de forma continuada i regular; aquest Informe ens ajuda a actualitzar-les i a posar-les al dia.

Hi ha hagut una tendència a l'alça, com ja ens ha dit el mateix síndic, que tot i que és petita, tant com va ser la tendència a la baixa l'any passat, que potser no és indicativa però sí que pensem que s'ha d'observar, i en aquest sentit valorem positivament tant els desplaçaments que fa el síndic fora de la seu, que constatem que són un esforç, com l'operativitat de la plana web, tant pel que fa a la millora de la informació cap a la ciutadania, com també la possibilitat d'expressar les queixes via Internet, i això no deixa de ser un instrument, també, de cara a la institució, interessant. Ens preocupa més l'augment de les activacions d'ofici que ha portat a terme el Síndic, que com ens ha dit és un 42%, és a dir, pensem que és molt alta.

Per altra banda, aquest any també volíem destacar el fet que hi hagi un llistat d'administracions col·laboradores, en el qual hi ha una relació il·lustrativa del que s'accepta i no s'accepta, i es constata un any més que hi ha administracions moroses en el compliment de les seves obligacions i això ens mostra –i a l'Informe hi ha molts exemples– la indefensió de la ciutadania en la seva relació amb les administracions públiques, que pensem que és el que ens hauria de preocupar clarament als membres d'aquesta cambra.

Entrant ja en alguns aspectes concrets, hi ha un tema que nosaltres seguim molt de prop, que ha esmentat el síndic, que es fa esment a l'Informe, que és el tema del Consell Comarcal de la Cerdanya. Nosaltres hem seguit molt de prop el tema i hem tirat endavant alguna iniciativa parlamentària. Som conscients que el seguiment que ha fet el Síndic ha portat també algunes millores, malgrat que la solució no és fàcil. I pensem que totes les iniciatives que apunta l'Informe, que ens indica l'Informe, són molt útils perquè això no torni a passar, és

a dir, que hi hagi una mala interpretació de la Llei que pugui donar peu que els drets electorals siguin vulnerats, com ha estat el cas.

En l'àmbit de seguretat ciutadana, el fet de proposar-se a fer un informe extraordinari sobre els resultats de les visites de les comissaries dels Mossos d'Esquadra sembla una empresa necessària i que agraïm molt al Síndic. De fet, es repeteixen en aquest Informe anual els problemes d'infraestructures de les comissaries dels Mossos d'Esquadra, així com dels dipòsits judicials i de detinguts, que, d'alguna manera, ja és un tema clàssic en l'Informe anual del Síndic i que ha estat objecte de diversos debats i, fins i tot, algun informe monogràfic del Síndic. I tot i així pensem que ara és una reactualització del problema i que aquest nou Informe serà molt benvingut. És una mostra més que al Síndic el preocupen, com a nosaltres, també, les deficiències detectades en les comissaries de policia de Catalunya, que no reuneixen les característiques físiques i funcionals adequades.

També, en aquest sentit, el paper que destaca l'Informe que tenen com a missatgers judicials els Mossos d'Esquadra, que s'estan utilitzant per a notificacions, citacions, emplaçaments judicials, és una situació poc desitjable, donat que també el mateix Informe ens parla d'inseguretat ciutadana, i és un fet contradictori que els Mossos estiguin fent de missatgers i desenvolupant feines que no els pertoqueu i, en canvi, s'està parlant d'inseguretat ciutadana en una sèrie d'àrees on encara no hi ha hagut desplegament real. (*Remor de veus.*)

En el tema de l'habitatge s'evidencia en l'Informe la insuficiència de l'oferta pública d'habitatge, que és un fet que ja tothom pensem que n'era conscient i que a nosaltres ens preocupa, especialment, com més s'evidencia, no? També ens preocupa el fet que hi hagi especulació en habitatges protegits, que hi hagi un preu de venda superior al màxim autoritzat i que, per tant, hi hagi una impossibilitat real de molta gent a accedir a habitatges protegits perquè s'hi està especulant, així com la impossibilitat, també, d'accedir, per part d'algunes persones o famílies, als ajuts per a habitatge, precisament, pel preu de venda de sortida dels habitatges de segona mà. Pensem que és un tema, que toca enguany l'Informe, que és prou important perquè hi parem atenció perquè el dret a l'habitatge és un dret de les persones i el reconeixem com a tal. Per tant, hauríem de parlar una atenció especial en aquest punt.

A nivell tributari, nosaltres destacaríem que les queixes rebudes pel Síndic en aquest àmbit no són, en cap cas, per discutir la legalitat de les mesures tributàries sinó per actuacions errònies i abusos administratius. Tornem a evidenciar, com he dit fa un moment, que la ciutadania es troba indefensa enfront de l'Administració –en aquest cas, en matèria tributària–, i això no és només una percepció ciutadana sinó que, com ha comprovat el mateix síndic, s'executen accions abusives o, simplement, hi ha una passivitat administrativa que provoca procediments que no s'executen i, per tant, greus trasbalsos als ciutadans i ciutadanes que els pateixen.

En l'àmbit sanitari destacaríem que hi ha temes ja clàssics –en aquest àmbit–, de funcionament dels centres,

de la mateixa aplicació de la reforma sanitària, del transport sanitari, però (*remor de veus*) creiem que el més destacable, tot i que ja s'ha dit des d'aquesta tribuna anteriorment, és el tema de l'índex de cesàries. Per nosaltres, realment, és un tema alarmant perquè Catalunya està molt per sobre del nivell que marca l'Organització Mundial de la Salut en les cesàries i no només això, sinó que, a més, les clíniques privades han crescut en l'últim any un 4% en la seva aplicació. Això són intervencions que s'estan aplicant de forma desmesurada i que, a més, d'alguna manera, hauríem de mirar a què respon, aquesta aplicació, que, possiblement, no respon a objectius mèdics sinó, més aviat, a objectius administratius, possiblement, i hauríem d'estar, especialment, amatents en aquest tema.

En l'àmbit del consum, el tema de l'ús de les dades personals és, potser, el tema estrella, el de Telefònica i, en tot cas, les queixes se centren no tant en la utilització d'aquestes dades sinó en com s'ha fet la comunicació de les empreses o d'aquestes empreses implicades a les persones usuàries per a obtenir el seu consentiment. L'Agència de Protecció de Dades ja s'havia definit en aquests termes i són pràctiques que, tot i no ser il·legals, sí que voregen la manca d'ètica.

Pel que fa a les pensions, hi ha 215 queixes, que pensem que no són poques i, a més, es fa esment que la majoria són per quantia de les pensions, que són pensions molt baixes. Ens crida l'atenció, també, sobre el càlcul de les pensions d'invalidesa. Sembla que no només és la insuficiència de les prestacions sinó que hi ha una gestió administrativa prou llarga i prou incòmoda per a usuaris i usuàries, que fa, moltes vegades, que aquestes pensions es cobrin de forma irregular, fet que a nosaltres ens sembla molt preocupant, donada la situació en què es troben les persones que les perceben.

Pel que fa a la normalització lingüística del català, ens preocupen –com no podia ser de cap altra manera– les dificultats de les persones catalanoparlants per poder viure amb la pròpia llengua i s'evidencia, un cop més, especialment, en alguns àmbits, però d'especial preocupació hauria de ser el que afecta les administracions públiques, perquè s'evidencia que no hi ha una aplicació de la Llei, una llei que nosaltres ja hem manifestat d'altres vegades que trobem del tot insuficient.

Pel que fa als serveis socials, ens agradaria destacar que hi ha hagut onze actuacions d'ofici –creiem que és un tema constant en aquest Parlament–: estem proposant i aprovant actuacions... És a dir, no només estem discutint sinó que estem aprovant de forma continuada mocions, proposicions no de llei, tot tipus d'iniciatives parlamentàries per tal de, precisament, lluitar contra la insuficiència de recursos i millorar la gestió. No només es tracta de manca de cobertures, com ens diu l'Informe, sinó que, a més, alguna cosa falla perquè, si ens veiem abocats, tant des d'aquí, el Parlament, com des del Síndic, a fer actuacions constants, possiblement, haurem de tornar-nos a fixar en una reforma o en els serveis socials com una cosa important, com una cosa central. Possiblement, hauríem de fer algun dia un altre debat monogràfic del tema en aquest Parlament, o potser hauríem de demanar al Síndic, també, d'intentar fixar temes monogràfics en serveis socials que ens aju-

din a avançar en aquest tema perquè, realment, es parla de manca de places residencials per a persones grans o amb disminucions psíquiques, quan és un tema sobre el qual, l'últim any, devem aprovar com unes quinze iniciatives diferents en aquest Parlament. Llavors, ens preocupa i ens preocupa bastant –molt, vaja.

Pel que fa a la tramitació d'ajuts, estem parlant de persones amb moltes dificultats econòmiques, amb moltes dificultats per accedir a ajuts i, per tant, no estem parlant de persones amb una vida normalitzada, amb una feina amb la qual es poden mantenir, sinó que estem parlant que hi ha una tramitació d'ajuts que no s'està portant a terme de forma normalitzada amb les persones que ho necessiten, amb les persones que estan patint greus dificultats.

El síndic, en la seva compareixença en Comissió, va destacar el tema dels audífons, algun altre Grup va suggerir el tema de les pròtesis, avui també s'ha fet esment del tema de les cadires de rodes... En definitiva, es parla, també, àmpliament, en l'Informe, dels ajuts a les persones amb discapacitats. A la Comissió vam comentar-ho, també, llargament i ens segueix preocupant –i així ho hem manifestat, també, en una compareixença recent que la consellera va fer en Comissió– que aquests ajuts tinguin tantes mancances perquè tenen conseqüències directes en la vida quotidiana d'aquestes persones.

Ens agradaria tornar a destacar la importància dels tres informes d'àmbit transversal, donat que són eines de treball importantíssimes i imprescindibles per posar en marxa polítiques integrals i, en aquest sentit, voldria reconèixer l'esforç fet en aquest treball, com és l'atenció als infants, la violència contra les dones i la immigració, que són importants lluites, no exemptes de conflicte, que han estat al carrer i als mitjans de comunicació. En aquest sentit, volem reconèixer i felicitar el paper del síndic –tot i que, d'alguna manera, no pertocaria en l'Informe del 2000, però sí que aquest paper s'ha jugat abans, precisament, del debat en aquest Parlament– com a mediador en el conflicte que hi va haver amb els immigrants tancats en les esglésies de Barcelona. Pensem que, com a comissionat del Parlament, va ser un gran avenç i un gran representant d'aquesta cambra que, d'alguna manera, va mostrar que no es desentenien del tema sinó que estàvem allà i, a més a més, érem ben representats i representades.

Pel que fa al tema de la violència contra les dones, se'ns assenyalen una sèrie de mesures que es podrien implementar i, des d'aquesta cambra, estem fent propostes de forma constant i esperem que siguin aplicades, que es posin en funcionament i que al proper informe el síndic no es trobi amb una situació com l'actual, en la qual ens trobem amb grans entrebancs per part d'alguna Administració per posar en marxa les mesures que s'aproven i que intenten millorar la gestió i augmentar els recursos per lluitar contra la violència de gènere. En aquest sentit, nosaltres mostrem un interès especial i, francament, ens preocupa l'evolució que hi observem.

En general, per concloure –perquè el temps no em permetrà, tampoc, allargar-me més–, hi ha temes que diríem que ja són clàssics en tots els àmbits d'actuació i,

possiblement, hi ha un cert estancament en les actuacions que potser podríem analitzar d'una vegada perquè, d'alguna manera, l'informe anual del Síndic no deixa de ser una avaluació de la vida política d'aquest Parlament, no deixa de ser una avaluació del sistema del qual ens hem dotat, del sistema social i polític, del sistema democràtic. Continuament, anem rebent les mateixes queixes o els mateixos *inputs* i, molt poques vegades, quan sembla que les coses han pres un camí de solució, veiem que, realment, s'han solucionat. Aquests són molts temes: en l'àmbit dels serveis socials i d'atenció a la infància potser són els més evidents, no perquè els altres siguin menys importants, però hi ha moltíssims temes –que ja són clàssics, com deia– que, possiblement, caldria fer-ne informes monogràfics, i el fet que el Síndic, precisament, n'hagi demostrat la necessitat, en molts casos, en aquesta cambra ens hauria de coure, no?, d'alguna manera.

El president

Senyora diputada, hauria de...

La Sra. Porta i Abad

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Molt bé. Gràcies.

La Sra. Porta i Abad

Bé, l'Informe, doncs, és aquesta avaluació que potser ens dona una imatge real de la societat, com deia a l'inici –una foto qualitativa de la societat que tenim. Per una banda, ens agrada veure que anem pel bon camí, o sigui que anem conjuntament, el Parlament i la societat; que les nostres iniciatives parlamentàries estan en vies de solució quant a temes, però també el que veiem moltes vegades és que, realment, no se solucionen els problemes, i pensem que això, d'alguna manera, ens hauria de tenir a tots i a totes amants a pensar que el que hem de fer, precisament, és que això sigui possible.

Això és el que volíem destacar, en general, i felicitar, un cop més, el síndic, tant per l'Informe com per la constant activitat internacional que desenvolupa amb altres *ombudsmen* i agrair, també, la seva presència aquí, com he dit al principi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor síndic, avui ens tornem a trobar aquí per tractar l'Informe anual de la Sindicatura de Greuges i nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, voldríem, en primer lloc, agrair la figura del síndic de Greuges i

la seva tasca en aquest Informe, i volem fer-ho perquè creiem que la figura de la Sindicatura de Greuges està arrelada, està prestigiada i, a més, ens està donant la satisfacció de ser una institució juridicopolítica molt eficaç.

Voldria deixar palesos tres aspectes que considerem molt importants en la Institució del Síndic de Greuges. En primer lloc, pel nombre d'actuacions que aquest any s'han presentat: més o menys, unes 4.055 actuacions, com ens ha dit abans el síndic de Greuges, deixen palesa l'eficàcia que aquesta Institució està tenint en els catalans i les catalanes, és a dir, els catalans en allò que se senten agreujats acudeixen a la figura del Síndic de Greuges. Aquest és un aspecte molt important, perquè, tot i que actualment ens estem trobant amb crisis en altres institucions, com podria ser una altra sindicatura, en aquesta és més aviat tot el contrari: el ciutadà la troba propera, la troba pròxima, s'hi adreça i, a més, ens copen les necessitats dels catalans i de les catalanes.

Un segon vessant important que determina l'eficàcia de la Sindicatura de Greuges és l'acceptació de les recomanacions que, per part del Govern i de l'Administració –tant de l'Administració de la Generalitat com de les administracions locals–, es té –de les seves recomanacions. Això no és una qüestió sobrer, això no és baladí; no és sobrer que l'Administració reculli aquelles recomanacions que el Síndic de Greuges fa amb un percentatge molt important –aproximadament, el 73%. Pensem que, avui, el nostre Grup Parlamentari vol deixar paleses, també, amb una interpellació, les deficiències que hi ha en la coordinació entre institucions, com pot ser el Parlament i el Govern de la Generalitat de Catalunya, respecte a l'Administració. Doncs, bé, ens trobem que amb la Sindicatura de Greuges això, en bon mesura, està anant bé, està rutllant: és a dir, un 73% està acceptat.

I el tercer aspecte que li dona aquest prestigi és l'activitat que està fent el Síndic de Greuges. I permeti'm des d'aquí agrair-ho, no només al síndic sinó també a tot el seu equip, format per extraordinaris professionals, coneixedors de moltes temàtiques absolutament diversificades, del nostre treballar, de la nostra actuació social i política, perquè aquest Informe recull un ventall de tota l'activitat política que es realitza i de tota l'activitat administrativa que realitzen els diferents departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya. Això ens dona i ens deixa palesos alguns dels problemes que han estat ja presents no solament aquest any sinó anys anteriors en els informes del Síndic. Hem parlat dels problemes de la infantesa, hem parlat de la lentitud de la justícia, hem parlat de la manca de recursos i la prioritització de recursos als serveis socials, hem parlat dels problemes del serveis penitenciaris, entre d'altres; aquests acostumen a ser recurrents, però el Síndic amb aquest Informe ha tingut la facilitat de fer-los molt més propers, amb el seu coneixement, a tots els diputats i diputades.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

I, a més, un quart aspecte. Aquelles recomanacions que el Síndic fa i que permeten que, amb la nostra obliga-

ció de realitzar activitat legislativa, recollim alguns dels aspectes que ell ens fixa.

Al Síndic, a més, se li ha de reconèixer la seva modernitat i la seva adaptabilitat als temps, no solament amb l'Oficina d'Atenció al Ciutadà, sinó també amb la web i, a més, amb la presència que el síndic català té a institucions europees, com és l'Institut Europeu de l'*ombudsmen* –crec que els catalans ens podem felicitar per tindre a la presidència el nostre síndic català–, però, a més, també es veuen les relacions del síndic amb els seus homòlegs a nivell estatal i a nivell internacional. Però, per a nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, és molt més important aquella tasca que en podríem dir, en termes laborals, de mobilitat geogràfica, és a dir, el síndic quan se'n va al territori, quan se'n va a Vic, quan se'n va a Lloret, quan se'n va a tot el nostre territori, a copsar des d'allà les inquietuds i les necessitats dels nostres ciutadans.

És per això que nosaltres valorem extraordinàriament no solament aquest Informe sinó, ja li ho diem, senyor síndic, l'eficàcia i el prestigi que amb la seva tasca vostè està donant a la figura del Síndic de Greuges, que malgrat que nosaltres ho voldríem no el tenen altres institucions ara per ara, en aquests moments.

Passaríem, llavors, al que seria l'anàlisi de l'Informe d'aquest any i a nosaltres ens agradaria anar, doncs, pel fil que el síndic va presentar en l'Informe. Ens tornem a trobar amb aspectes com la seguretat ciutadana, que se'n diu i se'n deixen paleses les ineficiències de l'Administració de justícia, la manca de recursos, en molts aspectes, que fan que, per exemple, les comissaries de Mossos d'Esquadra facin de dipòsits per manca de lloc en l'Administració de justícia, i a més –més preocupant–, que els nostres Mossos estiguin realitzant notificacions quan haurien de dur-les a terme uns altres professionals especialitzats que manquen i no es tenen a l'Administració de justícia.

Un altre aspecte molt important que s'ha deixat palès aquí, avui, ha estat l'habitatge, l'habitatge, evidentment, com a universalització de l'accés a l'habitatge. I el Síndic en fa dues reflexions importants: una, la que es refereix al cost del sòl i, l'altra, la que es refereix a la manca de promocions públiques d'habitatge. Nosaltres creiem que l'actitud crítica que el Síndic de Greuges té respecte a la manca de promocions públiques d'habitatge, per part de l'Administració pública, ha de fer reflexionar el nostre Govern sobre com s'estan duent a terme i, sobretot, per la manca de control d'aquests preus màxims, d'aquestes promocions públiques que, després, passen a l'especulació privada i que no es controla el topall del màxim del preu de l'habitatge públic. Però, a més, fa una recomanació jo crec que, gairebé, de redistribució de política social, que és aquella que es refereix al barri de Can Tunis i, a més, jo li ho agraeixo personalment, perquè la veritat és que reconèixer, també, que aquelles persones que porten vivint molt de temps al barri de Can Tunis però que no tenen un títol documental, que se les assimili a les que sí el tenen, la veritat és que és una recomanació que jo volia deixar palesa i agrair en aquesta cambra.

Un altre dels aspectes que hem considerat molt elaborat, molt treballat i, sobretot, que d'alguna manera ha fet que la ciutadania cada vegada presentés més queixes, ha estat el relatiu a medi ambient. I al relatiu a medi ambient, el Síndic, a més, hi presenta unes recomanacions diversificades, un ventall diversificat. Es refereix al dret a la informació mediambiental, és a dir, els catalans volen saber, si es posa una planta de tractament de residus en el seu territori, en quines condicions es fa, volen saber què succeeix amb els nitrats, per exemple, de l'aqüífer del baix Ter, etcètera. Es refereix, també, al que està suposant la contaminació acústica, i nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, també li vam deixar palesa la nostra preocupació per altres tipus de contaminació; com també podia ser la lumínica, en la qual aquest Parlament ja hi està treballant. Però, a més, parla també de les instal·lacions indiscriminades de telefonia mòbil, les manques de xarxa de distribució elèctrica i, sobretot, d'aquelles denúncies dels catalans que, en el manteniment de la distribució elèctrica, han tingut al llarg de l'any passat, sobretot a comarques com l'Alt i el Baix Empordà.

Però volíem deixar palès un aspecte important, que el Síndic, en l'apartat 4.2.3, pàgina 11, de medi ambient, fa a les administracions, i és aquell referit a la concessió de les llicències provisionals pel tema dels llocs o espais recreatius, és a dir, els demana amb molta cura que siguin, amb aquesta capacitat discrecional, responsables en la concessió d'aquestes llicències, pel que això suposa de contaminació acústica dels veïns i veïnes que estan propers a aquests llocs recreatius que es pretenen posar.

En matèria de sanitat ja s'han dit moltes de les coses que l'Informe del Síndic recull, però m'agradaria deixar palès algun dels aspectes més significatius. En aquest aspecte parlariem de les llistes d'espera. Les llistes d'espera, sens dubte, són un indicador que el nostre sistema sanitari no funciona tan bé com a tots ens agradaria o com tots voldríem gaudir-ne. Ara bé, aquest no és problema nostre, solament de la nostra comunitat autònoma, del nostre país, sinó també de la resta de l'Estat espanyol, però tot i això valorem positivament el que s'ha fet respecte a la Comissió que segueix les llistes d'espera i el pla de xoc que es va fer al respecte.

També s'ha parlat de diferents protocols a les recomanacions que fa el Síndic: el protocol de l'embaràs, l'assistència al part, al puerperi i l'embaràs i, sobretot, l'augment de cesàries que es realitzen a les dones catalanes en la nostra xarxa pública. Nosaltres també voldríem deixar palès un altre protocol important que es fa esment, i és el relatiu a la fibromiàlgia, i també la recomanació que es fa envers la implantació definitiva del que és la xarxa d'atenció primària, l'any 2002, al nostre país, a la nostra comunitat autònoma. Desitjaríem que, evidentment, aquest procés, doncs, acabés i fos definitiu i estigués implantat l'any 2002.

Amb relació a treball, el Síndic es refereix no solament al que són prestacions que donen les nostres oficines, les OTG, com són les prestacions d'atur, sinó que també presenta una de les mancances del nostre model laboral, i és la poca utilització del contracte a temps parcial. De ben segur que la recomanació que ens ha fet

el Síndic, d'una major utilització, però, sobretot, un major coneixement de la normativa que es faci amb relació al temps parcial. I és que gran part de les denúncies, no les referides al sistema de pensions, sinó les referides al marc laboral, es relacionen amb una manca d'informació per part del ciutadà de la percepció de les prestacions. Nosaltres, ja ho varem demanar al Síndic, en la Comissió corresponent, i varem deixar palès que esperem que, a la ponència conjunta que tracti el Servei Català d'Ocupació, això quedi resolt, és a dir, que no es produeixin mancances d'informació en les nostres oficines, en les nostres OTG.

Respecte al model de pensions, el Síndic fa una crítica quant a la quantitat de les nostres pensions, que moltes d'elles encara són reduïdes en tant que hi ha un nombre important, 215 sol·licituds o denúncies dels catalans, en relació amb la quantia reduïda d'aquestes pensions –no pas a la seva actualització, que tots recordem que ja a la legislatura passada el Govern de l'Estat va legislar l'actualització per llei de totes i cadascuna de les pensions. I també fa referència a les pensions d'invalidesa; nosaltres, el nostre Grup Parlamentari va comentar, en la Comissió del Síndic i avui ho torna a repetir aquí, en el Plenari, la reducció dels temps de reconeixement de les prestacions d'invalidesa, però tot i això, la recomanació del Síndic de reduir aquests terminis en aquests reconeixements creiem que és important, creiem que s'ha de tenir en compte.

Quant a serveis socials, el Síndic –ja li ho vam comentar en la Comissió de la Sindicatura de Greuges– fa una apreciació que considerem important: una relativa al model de finançament, al sistema de finançament dels serveis socials, i una altra relativa a algun dels aspectes que els ciutadans, els catalans i les catalanes, havien copsat i s'havien adreçat a la seva institució. En primer lloc, deia que com a dada recurrent es mostrava una insuficiència dels recursos financers en política de serveis socials i es qüestionava si això era degut a una manca de prioritització dels recursos o bé era degut a una insuficiència de recursos al nostre sistema de serveis socials. Avui serà un bon dia per esbrinar-ho, perquè avui tenim la liquidació dels comptes generals d'anys anteriors i veurem si es produeix aquesta insuficiència o no, o veurem, per altra banda, si el que succeeix és que el Govern no prioritza com cal el finançament dels serveis socials. Crec que serà interessant veure, en el debat d'avui, com es tracta aquest tema en concret.

Amb relació a serveis socials, sobretot es deixa palesa la dificultat en l'adquisició del certificat de disminució, per part dels majors de seixanta-cinc anys, quan no l'han demanat, i, sobretot, per a aquelles persones, aquelles persones amb disminució, la seva dificultat no solament d'integració sociolaboral, sinó també el seu tractament social. I el Síndic diu i demana que es segueixin potenciant figures com la de viure en família i sobretot un major nombre d'ajuts a les famílies amb càrregues, que tinguin persones al seu càrrec amb disminució; nosaltres creiem que s'ha de potenciar –i la consellera ho coneix prou bé i ella mateixa ens va presentar a la Comissió de Política Social el Decret de prestacions, per millorar aquests aspectes.

Com que veig que se m'acaba el temps, voldria deixar palès que en ensenyament no universitari el Síndic torna a deixar i ha fet tres reflexions importants: una, la relativa a la integració dels menors; una altra, relativa a la manca de recursos d'aquells menors que tenen especials dificultats, i una altra, relativa a l'absentisme del professorat. Jo, a més, volia deixar palesa, també, una de les coses que el Síndic diu, i és que en alguns aspectes en ensenyament no universitari no hi ha resposta tan ràpida del Departament, que esperem que com que la consellera avui està aquí amb nosaltres segur que accepta, també, les recomanacions del Síndic pel que es refereix al calendari de l'ensenyament no universitari; però, sobretot, a nosaltres ens preocupava la integració dels immigrants en l'ensenyament no universitari.

Per finalitzar, nosaltres només deixar palesa la tasca tan important que s'ha fet amb relació als infants, la tasca que s'ha fet amb relació a la violència sobre les dones, tot i que el nostre Grup ha estat sempre crític per la manca de plans concrets que hi haguessin de lluitar contra les dones i, sobretot, també en temes d'immigració, en què el nostre Grup Parlamentari...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, hauria d'anar acabant, si us plau.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta, molt breument. També volia agrair al Síndic de Greuges la seva tasca de mediació quan es va produir tot el problema de les esglésies i dels immigrants que es van tancar a les esglésies a Barcelona. Nosaltres, també, estem en la línia que el Síndic apunta, la d'un impuls de la política d'integració dels immigrants i, sobretot, el fet de valorar positivament la nostra immigració perquè és extraordinàriament bona per al nostre progrés econòmic i social.

Per acabar, únicament, tornar...

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat el temps, però...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltíssimes gràcies al Síndic de Greuges per aquest Informe.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, donat que, per qüestions reglamentàries, no podem saludar el síndic de Greuges, sí que saludaríem els síndics locals de Santa Coloma, Badalona i de Granollers.

Intervinc aquí per fixar la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi davant de l'Informe que ens ha presentat la Institució del Síndic de Greuges. Un any més, el meu Grup vol fer avinent el nostre reconeixement a la tasca de defensor de drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi considerem que la Institució del Síndic de Greuges és avui un referent ciutadà; es fa necessària la institució, una institució que pugui alertar, avisar i recomanar als poders públics la manera de millorar la relació entre la ciutadania i les institucions de Catalunya, allò que, l'any passat, denominaven «consciència crítica» i que, aquest any, per tal de no repetir-nos, podríem dir-ne «esperit de lluita» que té aquesta Institució per a la millora de l'actuació de les administracions al nostre país.

Estem totalment d'acord amb la descripció que fa el síndic de la Institució del Síndic de Greuges com a altaveu d'una societat cada vegada més coneixedora dels seus drets i de les mancances que aquesta pateix, i valorem molt positivament les xifres que fan referència a la seva actuació; el que sí que potser ens preocupa una miqueta més és el percentatge d'acceptació de les seves recomanacions, que ha baixat respecte a l'any anterior, sobretot si aquesta no-acceptació s'ha degut a la manca de resposta per part de les administracions esmentades.

Com passava en el debat de la Comissió, en aquests minuts, ens és materialment impossible fer una valoració de tots els elements de l'Informe, i és per això que aprofitaré aquest temps de presentació per parlar d'aquells punts que nosaltres considerem més transcendents: en primer lloc, seguretat ciutadana, sanitat, educació, infants i dones i, sobretot, immigrants i llei electoral. Els primers, perquè fan referència als sectors més desprotegits de la societat i, per últim, per la transcendència política del tema de la llei electoral.

Precisament, en aquest tema, els socialistes podem dir que hem patit molt de prop la perversió de funcionar amb una norma electoral que ja no respon a la realitat demogràfica i social de Catalunya. La Catalunya de fa vint anys no és la Catalunya d'ara. Per sort, el país ha canviat. Catalunya no pot continuar donant l'esquena als compromisos adquirits a l'Estatut i als mandats del Parlament, que deixen molt clara aquesta necessitat, i és per això que, una vegada més, ens unim a aquesta reclamació que fa el síndic demanant celeritat i «premura» en la confecció d'aquesta nova norma.

Pel que fa a la seguretat ciutadana, compartim la seva preocupació per l'augment de la sensació d'inseguretat que, dia rere dia, es produeix entre els nostres ciutadans i ciutadanes. Com diu el síndic, nosaltres tambéensem que les causes d'aquesta inseguretat són, fonamentalment, dues: en primer lloc, el dèficit històric d'agents de cossos de seguretat estatals, autonòmics i locals i, també, la lentitud amb la qual s'està fent el desplegament de Mossos d'Esquadra, en especial pel que fa a la regió primera. Hauríem de dir al senyor síndic que el nostre Grup ha fet reiterats esforços per tal de propiciar que ambdues causes es resolguessin al més aviat possible, per tal de solucionar aquest problema. De fet, hem presentat diferents iniciatives i hem recol-

zat el manifest dels alcaldes de l'àrea metropolitana, que reclama que el desplegament s'acabi abans del 2004 i que el Govern de la Generalitat s'ha negat a reconèixer i a impulsar. No ens podem permetre el luxe de mantenir aquesta situació durant set anys.

Quan parlem de seguretat, els socialistes parlem d'un dret ciutadà. En aquest punt no valen excuses. Una competència durant tant de temps reclamada no s'està executant amb la diligència corresponent i això –ho torno a dir– és una greu irresponsabilitat. De tota manera, nosaltres continuarem demanant mesures concretes per agilitzar el desplegament de Mossos i, sobretot, per configurar un sistema policial i de seguretat diferent de l'actual, on la prevenció, la proximitat i la coordinació siguin les característiques principals. També compartim les reflexions del Síndic al voltant dels dèficits estructurals de les comissaries que ha visitat, la incorrecta utilització dels efectius dels Mossos, que acaben fent el treball de funcionaris de Justícia, i la necessitat que l'actuació de les forces de seguretat sigui proporcionada, ajustada als drets, i que respecti drets tan bàsics com són el d'expressió o de manifestació.

En matèria de sanitat, fem esment d'aquest tema: que el nostre Grup considera que la sanitat a Catalunya és un tema prou important i que necessita un gran procés de millora i de regeneració que acabi amb els mals endèmics que arrossega i que doni un millor servei. Convindrem, tots, que els dos principals problemes que té la Sanitat a Catalunya serien l'endeutament econòmic, que arriba a xifres absolutament escandaloses, i les llistes d'espera. Potser el segon problema és conseqüència del primer, però el que ens ha de preocupar és la resolució de tots dos. És molt trist que no hi hagi hagut una actuació més o menys decidida en matèria de la reducció de les llistes d'espera fins que no ha sortit a la premsa el cas dels pacients que morien a la llista de cardiologia. És veritat que el Govern va presentar un pla de xoc, però arriba tard i, potser, no abraça totes les mesures possibles per acabar amb aquest mal. És més: tambéensem que el Síndic hauria de denunciar que en alguns casos aquest Pla de xoc ha anat més adreçat a les clíniques privades que a les públiques, i això ha suposat –ho suposa, de fet– un greuge entre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. D'aquests dos temes, ja en vam fer esment l'any passat i potser no en vam fer esment d'un altre perquè encara no s'havien adonat que és el tema que també en aquesta matèria sanitària està creant un cert desconcert social. Em refereixo al tema del transport sanitari. S'hauria d'haver estudiat millor la situació abans de fer aquests canvis que, massa sovint, posen sobre la taula que la situació en aquesta matèria ha anat, definitivament, a pitjor.

En el capítol de serveis socials trobem molt adients les resolucions del Síndic davant les queixes plantejades pels ciutadans i ciutadanes. Les recolzem, farem una breu menció de la nostra preocupació davant la manca de places de residència per a la gent gran, així com la manca, també, de places de residència per a malalts mentals. Em sembla que el Govern hauria de fer un esforç més important per mirar de donar cobertura a aquesta necessitat de gent que es troba sola, sense família o sense capacitat econòmica per sobreviure digna-

ment i gent que, per la seva malaltia, no pot aconseguir una integració correcta en la nostra societat. Tot i creure que l'internament, en ambdós casos, ha de ser l'última solució, sí que no podem tancar els ulls davant de situacions que freguen el risc d'exclusió social i de marginació.

El camp d'educació i cultura és un tema, també, molt important, en el qual el Síndic ho engloba tot dins el capítol d'educació i cultura. Ens preocupa, especialment, el fet que es pugui qüestionar tot el procés d'integració escolar que s'ha de donar a la nostra societat en tots aquells col·lectius que, per causes diverses, puguin patir risc d'exclusió social. Estem parlant, principalment, dels discapacitats, dels immigrants o dels col·lectius marginats. En el cas dels discapacitats, tal com dèiem abans, creiem que s'han de fer tots els esforços possibles per possibilitar que les persones amb discapacitats puguin accedir al dret a l'educació que té tot infant, i una de les actuacions principals que hauria de fer el Govern seria l'eliminació de les barreres arquitectòniques encara existents en els centres escolars. La integració escolar d'immigrants necessita una atenció especial. Tots sabem que amb la Llei d'estrangeria actual potser la integració es fa més difícil. Crec que, potser, l'actitud de la Conselleria és poc constructiva, en aquest sentit.

Un any més, els socialistes ens veiem en l'obligació de reclamar al Govern de Catalunya que es prengui seriosament el tema de l'educació i, en especial, allò que fa referència a la creació de places d'escoles bressol públiques en el tram de zero a tres anys. Primer, s'havien de construir 30.000 places; després, van dir que això es faria entre la iniciativa pública i la privada i, després, es va aprovar un pla al qual crec que no s'han adherit molts i molts municipis i que el considerem, personalment, buit de contingut i poc útil per resoldre el problema de la manca de places en aquest tram d'edat. Diríem que és un pegat i una solució de mínims. Nosaltres, ja hem reclamat, recentment, que, tenint en compte que una plaça d'escola bressol té un cost entre 600 i 800.000 pessetes, la Generalitat assumeixi, en un principi, unes 300.000 pessetes, i això voldria dir que els ajuntaments, que, en principi, no tenen competència, suplissin la diferència amb el cost real. Bé, aquesta és la nostra proposta per on s'haurien de posar a treballar ja, donat que la situació actual vulnera el dret a l'educació pública que donen als nostres petits a Catalunya.

Quant a un altre dels temes que tracta en el capítol referent a la universitat, el Síndic planteja en el seu Informe el tema del dret a les universitats privades a rebre una compensació econòmica per les ajudes que donen en concepte de família nombrosa per obligació legal. Doncs, nosaltres pensem que no, que no és un tema prioritari. Per què? Doncs, perquè la universitat privada, tot i prestar un servei essencial, ha d'estar subjecta, també, a les obligacions de tipus social, sense necessitat de rebre cap compensació econòmica, de la mateixa manera que fan d'altres ens, que no reben cap compensació per complir fidelment els seus deures. Dit això, sí que ens interessa molt més buscar solucions a altres problemes que ens planteja en el seu Informe, problemes que dibuixen una situació complicada per a la universitat i

que deixen ben a la clara que la universitat, potser encara, no és per a nosaltres un tema prioritari. (*Remor de veus.*)

En el tema d'infants, nosaltres celebrem l'aprovació de la nova Llei del menor, que tant enrenou ha causat i que em sembla que s'ha tractat de forma incorrecta, potser, pels mitjans de comunicació. Ens preocupa com s'està duent a terme el desenvolupament d'aquesta llei i que sembla que només ha servit per, segons alguns mitjans, fer sortir al carrer un munt de joves delinqüents. El problema és que les administracions competents no han posat, com sol passar, els recursos suficients per desenvolupar de forma correcta aquesta llei. També ens preocupa que el Govern segueixi, tal com denuncia el Síndic de Greuges, sense presentar al Parlament el reglament per al desenvolupament articulat de la Llei 8/1995, sobre atenció i protecció dels infants i adolescents, i ens indigna perquè això possibilita que ens trobem, paradoxalment, en casos en què la comissió d'un delictes contra un infant o un adolescent quedi impune i no pugui ser castigat per la manca d'aquest reglament.

De forma molt especial, faré esment de dues temàtiques que creiem que el Síndic tracta en el seu informe amb molt d'encert, que són la violència contra les dones i la immigració. En aquest àmbit, en el tema de dones i de maltractaments a les dones, siguin de tipus físic o psicològic, creiem que l'Informe del Síndic ens demostra que les polítiques a dur a terme en aquest camp han de formar part d'un pla integral que analitzi tots els fronts i totes les possibilitats per tal de prevenir aquestes situacions.

Vaig acabant. Parlaré de l'Informe al voltant del fenomen, no problema, de la immigració. I vull defensar això perquè en aquesta cambra i davant la Institució que defensa els drets de la ciutadania —i remarco «ciutadania»— la immigració, en si mateixa, i els immigrants, coma tals, no són cap problema. El problema és que la nostra societat i les nostres institucions no saben respondre amb eficàcia, amb criteris de generositat i amb criteris de solidaritat a un fenomen absolutament imparable. Per tant, vagi per endavant que la immigració no és cap problema per molt que significades persones del nostre país s'esforcin a dir al contrari. I encara que es veurà a l'Informe de l'any 2001, primer de tot, però, voldríem agrair, de nou, els constants esforços que ha fet el Síndic per tal de solucionar els tancaments d'immigrants a les esglésies de Barcelona, els quals reclamaven, simplement, la seva regularització. En aquest cas, el Síndic ha demostrat una certa diligència, iniciativa i responsabilitat, característiques que no pot capitalitzar l'actuació del Govern autonòmic i, sobretot, el Govern central. Els socialistes pensem que, la llei que havia de ser de drets i deures dels immigrants, algú l'ha convertit en la llei dels papers; es consagra tota la política d'immigració a la possessió, o no, d'uns papers.

L'única manera de construir una societat rica, cultural i amb nous horitzons i nous reptes per afrontar és afrontar el problema de la immigració parlant d'interculturalitat, d'enriquiment mutu, d'integració mútua i de respecte a les creences.

Acabo tornant a agrair al síndic de Greuges el seu treball i encoratjant-lo a continuar pel camí de la defensa dels drets de la ciutadania des de la independència, l'eficàcia, la seriositat, la responsabilitat pròpies de la institució que representa el síndic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió valorem molt positivament el treball que fan el síndic, els adjunts i els seus col·laboradors. En encetar aquesta intervenció em permeto, en nom del nostre Grup, de saludar els síndics locals de Catalunya que són avui presents aquí a la tribuna.

Bé, l'Informe del Síndic, després que ja han parlat la resta de portaveus, com poden veure fàcilment és un munt d'observacions que afecten pràcticament totes les administracions però que tenen un punt en comú: la defensa dels ciutadans i, si em permeten dir-ho així, la defensa dels ciutadans més desvalguts, d'aquells ciutadans que a vegades tenen dificultats per anar en primera velocitat.

Bé, a mesura que hom llegeix l'Informe..., i possiblement jo em referiré bàsicament a aquests ciutadans que no poden anar en primera velocitat, perquè és pràcticament impossible poder afrontar tots els temes de l'Informe, però sí que a mesura que es llegeix l'Informe hom s'adona de la importància i servitud que ha de tenir per a aquest Parlament i els seus diputats i diputades, atès que els volums de l'Informe suposen una autèntica allau d'informació que abasta tots els sectors socials. Totes les consideracions hi han de ser presents, perquè són basades en l'experiència dels fets. Però, abans d'entrar en matèria, sí que em permeto destacar tres aspectes importants del Síndic de Greuges de Catalunya que, per nosaltres, tenen una transcendència cabdal.

De primer, un any més es palesa –i això ve sent reincident– que la societat avança molt ràpidament, a vegades més ràpidament que les mateixes decisions dels polítics, i en una societat com la nostra és fàcil adonar-nos que el progrés porta a vegades a unes situacions impensables anys enrere. Les reflexions que fa el Síndic sobre la immigració en el llibre segon són d'un gran interès –més endavant m'hi referiré, i obeeix una mica al que deia anteriorment.

En segon lloc, hem de destacar la independència del Síndic de Greuges de Catalunya. És evident que l'Informe és una fotografia de la realitat que ens toca viure, però és una fotografia en blanc i negre, amb foscos i clars, perquè avui encara les administracions –algunes administracions– no poden donar resposta a totes les necessitats dels ciutadans, i ja sigui l'Administració

central, la Generalitat o alguns ajuntaments han de veure en la intervenció del Síndic la necessitat de millorar en molts aspectes.

I, en tercer lloc, el nostre Grup Parlamentari voldria també destacar la importància que té la institució del Síndic de Greuges des d'un punt de vista institucional; des d'un punt de vista institucional pel que fa al fet nacional: Catalunya és un país petit, una nació sense Estat que ha de tenir el seu orgull de ser, i que el nostre Síndic de Greuges sigui present a institucions internacionals i en aquest bienni presideixi l'Institut Europeu de l'Ombudsman és un motiu de satisfacció per a tots nosaltres; o la presència del Síndic a la vicepresidència de la Federació Iberoamericana, o bé l'estreta col·laboració que manté amb els *ombudsmen* de Bòsnia - Hercegovina. Per tant, pensem que tot això és molt important i un ajut fonamental per a la difusió de Catalunya arreu del món.

Hi ha una frase –i l'ha dit el portaveu del Grup Socialista a l'inici de l'Informe– que diu: «altaveu d'una societat cada cop més coneixedora dels seus drets i de les mancances que aquesta pateix». Possiblement, aquesta frase del síndic resumeix tot l'Informe que ens ha presentat: 3.966 expedients, 88 d'ofici; increment d'un 2,79 de les actuacions, per tant, tendència a l'alça de la institució i consolidació. El percentatge d'acceptació del 73% pensem també que és un bon percentatge i que segurament en els propers mesos encara pujarà més. Els desplaçaments fora de la seu i, sobretot, la introducció de la pàgina web, doncs, són motius també importants i que signifiquen apropar la institució a tots els ciutadans de Catalunya.

El llibre segon, que és el monogràfic que cada any ens presenta el Síndic, enguany fa referència, per segon any consecutiu, a la immigració. Pensem, des del nostre Grup Parlamentari, que és una bona iniciativa, i més quan els nostres índexs d'immigració es situen encara molt per sota de la mitjana dels països europeus. Compartim l'opinió del síndic quan diu que «integrar la immigració en el nostre país, en el context d'un món globalitzat, és un dels reptes més importants d'aquest segle i al qual hem de donar resposta». Reflexionar des de l'altaveu que representa el Síndic de Greuges de Catalunya sobre tot això ens sembla molt i molt positiu, i les seves consideracions cal divulgar-les perquè en prenguem nota a l'hora de fer política en favor dels més pobres, dels més desvalguts. I en aquest sentit pensem que cal treballar en tres eixos bàsics: la cooperació internacional, la regulació d'entrada i les polítiques d'integració.

No cal dir que Catalunya, malauradament, només té competències en les polítiques d'integració, però més de vint mil alumnes escolaritzats o l'atenció sanitària –gairebé trenta mil targes sanitàries individuals– palesen l'esforç que fa el nostre país, l'esforç que fan els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que és bo recordar-ho avui aquí. Possiblement la manca de sobirania política sigui un fre que no permeti acollir millor la immigració, no n'hi ha dubte. Perquè veiem com..., el mateix Síndic hi fa referència: les representacions diplomàtiques espanyoles encarregades de tramitar els visats no funcionen prou bé; com molt bé diu el Síndic

en el seu Informe, un diplomàtic i dos auxiliars no són recursos necessaris per atendre més de quaranta-cinc mil sol·licituds de visats presentats, per exemple, a l'ambaixada espanyola de l'Equador l'any passat.

D'altra banda, les oficines d'immigració a l'interior del país també pateixen una manca de recursos important, com es manifesta en les cues davant de les oficines d'estrangeria de Barcelona. Ens alegrem que l'Informe valori molt positivament el Pla interdepartamental d'immigració de la Generalitat; assolir una bona integració no és qüestió fàcil, i compartim l'opinió del Síndic quan afirma que aquests processos són llargs i a vegades duren més de dues generacions. En tot cas, també ens afegim a les paraules de la resta de portaveus quan han felicitat el síndic pel seu paper de mitjancer que va fer en la tancada dels immigrants a Barcelona a inicis d'enguany.

A continuació, i encara que sigui breument, en nom del nostre Grup Parlamentari ens agradaria fer algunes consideracions.

Un any més, apareix en l'Informe la qüestió de la normalització lingüística. Compartim les opinions del Síndic en entendre que en aquests moments, encara, la llengua catalana pateix dificultats. Una vegada més podem veure les dificultats del català en el sector socioeconòmic o en el camp de la justícia, però, en tot cas, van en aquests moments, en molts aspectes que aborda el Síndic i amb exemples molt clars, des de la manca de contractes d'arrendament en català fins a les dificultats de trobar programes d'ordinador, o a la manca d'etiquetatge de productes en català, o a l'absència de la nostra llengua en els prospectes dels medicaments, o a la manca d'impresos, també, en moltes oficines de correus. Malauradament, any rere any es produeixen, doncs, aquestes situacions pel que fa al tema de la normalització lingüística, i és bo, un any més, recordar les dificultats que avui encara pateix la nostra llengua en alguns camps. Hem de reiterar, una vegada més, que les administracions no han d'estar al servei de la defensa dels drets abstractes d'una llengua, sinó dels drets concrets dels ciutadans a utilitzar-la.

Dir també –i breument– una referència a qüestions d'ensenyament, perquè l'Informe fa referència al Decret de matriculació. En tot cas, no m'hi estendré, perquè alguns aspectes ja es van discutir en la Comissió del proper dia 26 i, a més a més, l'honorable consellera el proper dijous ja va fer una compareixença davant la Comissió de Cultura i ensenyament d'aquest Parlament. El senyor Cañellas, però, ens parla de la conveniència de disposar d'una llei d'educació catalana. Fa pocs dies, l'honorable consellera, en aquesta mateixa tribuna, va anunciar la redacció d'aquesta llei.

S'ha fet referència també a qüestions d'habitatge. Destacar, una vegada més, com el Síndic es posa al costat dels més febles en el tema del remodelatge del barri de Can Tunis, de Barcelona; demana que, a l'hora de tenir dret a un nou habitatge, es tinguin en compte les famílies que, sense títol documentat, hi hagin tingut la seva residència permanentment i única en el barri. Lamentar que l'Administració afectada, en aquest cas l'Ajuntament de Barcelona, no hagi donat resposta als reiterats suggeriments del Síndic.

Quant a la qüestió sanitària, el Síndic, d'antuvi, reconeix l'impuls donat a les llistes d'espera per part del Govern de la Generalitat. Bàsicament, parla de les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, parla de l'elevat índex de cesàries –el Pla de salut de la Generalitat de Catalunya recull com a objectiu del Departament aconseguir situar el nivell de parts amb cesària per sota del 19%– i la contractació de la gestió de serveis de transport sanitari. Bé, se n'ha parlat molt, aquí, d'alguna d'aquestes qüestions, però, en tot cas, dir que en el Departament..., si l'any anterior havien arribat al Departament de Sanitat, en l'Informe del Síndic, 190 queixes, enguany han estat 162, la qual cosa és una notable disminució. L'existència de llistes d'espera és un fenomen inherent als sistemes sanitaris públics i d'accés universal, com el nostre, ocasionat a vegades per un desequilibri entre una oferta forçosament limitada i una demanda de serveis que creix il·limitadament.

En tot cas, sí que s'ha de dir que des del Departament de Sanitat s'està treballant perquè l'any 2003 el temps màxim d'espera per a qualsevol patologia se situï per sota dels sis mesos, amb un temps mitjà d'espera inferior als tres mesos. S'ha parlat aquí del pla de xoc; en tot cas, el pla de xoc del Departament, desplegat l'any 2000, és reduir el temps mitjà d'espera de les patologies objecte de seguiment específic a cinc mesos i assolir, seguint les línies i les recomanacions del Síndic, temps màxims de permanència en llista d'espera de sis mesos. El resultat de l'aplicació d'aquestes mesures i de l'increment de recursos va permetre arribar a final d'any a un temps mitjà de resolució de 3,65 mesos, 1,35 per sota de les previsions.

Enguany, el Departament té previst incrementar el nombre de patologies amb temps màxims de garantia de sis mesos en llista d'espera; s'estableixen temps de garantia per a intervencions com les cataractes, l'artroscòpia, l'herniorràfia i circumcisió. Bé, en tot cas, per tant, en aquest sentit també, doncs, valorem positivament els suggeriments i els reconeixements que fa el Síndic de Greuges de Catalunya; en aquest cas, haver posat algunes mesures per part del Departament.

Quant a justícia, felicitar-nos –i aprofitant també que hi ha l'honorable conseller de Justícia– per l'acord signat ahir entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona per a la renovació dels equipaments penitenciaris de la ciutat de Barcelona, la qual cosa suposarà el tancament i trasllat de les presons Model, Trinitat i Wad-ras. Aquest era un vell suggeriment del Síndic de Greuges de Catalunya i que durant molts anys reclamava en els seus informes i que afortunadament, doncs, avui veu la llum.

El Síndic insisteix en la lentitud en la tramitació dels procediments judicials. La Llei d'enjudiciament civil ha de servir per a resoldre els problemes dels ciutadans i contribuir decisivament a la modernització de la justícia. Les competències de la Generalitat en aquest àmbit són lluny encara d'arribar al sostre previst per l'Estatut.

El Síndic de Greuges de Catalunya controla les actuacions de l'Administració pública. Cal remarcar que el Síndic, des de sempre, ha mostrat una sensibilitat es-

pecial pel collectiu d'afectats per la marginació. En aquest sentit, els ciutadans privats de llibertat en els centres penitenciaris de Catalunya han estat un sector de població a què el Síndic de Greuges ha dedicat un esforç i atenció especials. Aquesta dedicació s'ha traduït, durant l'any 2000, en les visites que ha fet a tots els centres penitenciaris de Catalunya i al pavelló hospitalari penitenciar de Terrassa. Ens ha anunciat el Síndic un informe extraordinari sobre aquesta qüestió, la qual cosa nosaltres aplaudim.

L'informe que ens ocupa recull un suggeriment sobre la conveniència de regular els escorcolls en les cel·les dels centres penitenciaris per tal d'augmentar les garanties dels interns. Malgrat que en el moment de tancar l'edició de l'informe, aquest suggeriment no s'havia pogut complir, atesa la complexitat que comporta redactar una circular d'aquestes característiques, cal manifestar que, el proper dia 7 de març, es va lliurar, per part del Departament, al Síndic una còpia de la circular 3/2001 sobre els escorcolls en les cel·les dels interns, donant així complert el suggeriment fet pel Síndic de Greuges.

L'altre aspecte que s'ha de destacar de l'actuació del Síndic en l'àmbit penitenciar consisteix en el servei que presta, a nivell individual, a cadascun dels interns que s'adrecen a la seva institució mitjançant els escrits de queixa, on es denuncien suposades vulneracions de drets fonamen-

tals. En aquest sentit, la Institució funciona com un element més de control, a disposició de la població penitenciària, i, indubtablement, coadjuva a mantenir un elevat grau d'eficàcia en el respecte dels drets fonamentals dels ciutadans del nostre país.

Bé, voldria referir-me a molts altres aspectes, però, pràcticament, doncs, el temps se'n ha esgotat. En tot cas, fer referència, sobretot, a tots aquests aspectes que el Síndic de Greuges de Catalunya ens ha fet arribar en els seus informes i, en nom del nostre Grup Parlamentari, volem expressar la nostra felicitació per l'exposició i pel treball fet per tot l'equip que compon la Sindicatura de Greuges de Catalunya. Pensem, sincerament, que l'informe és d'una gran utilitat per a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, que és un treball seriós, rigorós, crític i independent a favor dels més desvalguts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del matí i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 34.1

La sessió s'obre a les dotze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca. Tram. 200-00020/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 180).

2. Projecte de llei d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior per a la protecció del medi nocturn. Tram. 200-00028/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 180).

3. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1997, part I de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1998. Tram. 257-00001/06. Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 180).

4. Procediment relatiu a l'Informe 1/1999 sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici 1998. Tram. 257-00002/06. Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 180).

5. Proposició de llei de foment de barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial. Tram. 202-00095/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 167, 55).

6. Proposició de llei de turisme. Tram. 202-00101/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 170, 35).

7. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes. Tram. 202-00103/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 173, 31).

8. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general. Tram. 270-00038/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 112, 53).

9. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals. Tram. 270-00040/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republi-

cana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 161, 62).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels Pressupostos de la Generalitat per al 2000. Tram. 300-00488/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa a R+D. Tram. 300-00379/06. Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica. Tram. 300-00351/06. Sr. Antoni Sabaté i Ibarz, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat educativa. Tram. 300-00437/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'ordenació dels temps de treball. Tram. 300-00440/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció sanitària del càncer de mama. Tram. 300-00451/06. Sr. Rafael Hinojosa i Lucena, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions institucionals. Tram. 300-00134/06. Sr. Josep Curto i Casadó, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions amb el Parlament. Tram. 300-00235/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de normalització lingüística. Tram. 300-00373/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten els drets lingüístics. Tram. 300-00449/06. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera en la sanitat pública. Tram. 302-00114/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el marc normatiu i la política de gestió en matèria de cooperatives. Tram. 302-00115/06. Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma del model territorial de Catalunya. Tram. 302-00116/06. Sr. Oriol Nel·lo i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç interior. Tram. 302-

00117/06. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre justícia juvenil. Tram. 302-00118/06. Sr. Martí Sans i Pairutó, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació, especialment pel que fa al sistema educatiu. Tram. 302-00119/06. Sra. Teresa Serra i Majem, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de comerç, especialment pel que fa a grans superfícies. Tram. 302-00120/06. Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment pel que fa a la generació energètica. Tram. 302-00121/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política industrial. Tram. 302-00122/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral del professorat. Tram. 302-00123/06. Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

30. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. I les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca (tram. 200-00020/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president, senyores i senyors diputats, és un goig per a mi presentar avui en aquesta cambra el Projecte de llei de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca. Amb aquesta iniciativa el

Govern compleix un compromís adquirit amb l'electorat i dona resposta a una necessitat àmpliament sentida en els nostres àmbits socials, especialment, és clar, en els àmbits universitaris: estudiants, professors, personal administratiu i de recerca, però també en l'àmbit empresarial.

Al llarg dels anys, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha anat augmentant els recursos dedicats a la recerca. Això s'ha fet no tant amb l'objectiu de finançar-nos la nostra pròpia recerca, sinó més aviat per crear focus d'activitat científica i d'atracció de recursos externs. És a dir, pretenem multiplicar els recursos disponibles per a la dinamització de la recerca catalana. Una bona part dels recursos administrats per la Generalitat es distribueixen mitjançant convocatòries obertes dirigides a les universitats i centres de recerca.

La mitjana anual del període 97-2000, pel que fa a recursos concedits per convocatòries, només per la Direcció General de Recerca, ha estat de l'ordre de 3.350 milions de pessetes. La part principal d'aquestes convocatòries és la que es dirigeix a beques i a altres ajuts per a la formació predoctoral. Així, l'any 2000, la Generalitat de Catalunya ha distribuït, per convocatòria oberta, ajuts a uns 800 estudiants predoctorals. Aquesta activitat de recolzament a la formació i a la recerca augmentarà, i es planteja, per tant, la conveniència i la necessitat de perfeccionar els mecanismes de gestió.

És molt important, per a la comunitat investigadora i per a la competitivitat de la nostra recerca, que hi hagi una garantia que els recursos esmerçats en aquestes convocatòries, que no són pocs, siguin gestionats d'una forma eficient, efectiva i àgil. Cal que els criteris i procediments de concessió responguin a uns principis transparents i que gaudeixin de claredat davant la comunitat científica. També convé que els fons arribin a temps als interessats, que les convocatòries es facin en períodes ben establerts i que puguin ser objecte de planejament per part dels investigadors o investigadores, etcètera.

Tot això –permeteu-me ser emfàtic en aquest punt– es fa i es fa bé, però, si volem que en un context d'expansió del nostre entorn de recerca, es continuï fent, hem de fer un pas organitzatiu endavant. Això és el que pretenem amb la creació d'una Agència especialitzada en la gestió d'aquest àmbit.

L'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca també ens permetrà fer –així ho esperem– algunes de les coses que de moment ens és més difícil de fer, com ara, per posar només un exemple i no molt important, fer les convocatòries de beques i les concessions d'ajuts per anys acadèmics, més que no pas per anys naturals o pressupostaris. Així, podran prestar un servei més adaptat a la realitat i a les necessitats dels beneficiaris d'aquests ajuts.

Però hi ha més. Ja he esmentat que una bona part dels ajuts de recerca que estem concedint són beques a estudiants predoctorals. També duem a terme algunes convocatòries adreçades a estudiants universitaris de diplomatura o de llicenciatura, però aquestes convocatòries són petites i experimentals. Això és per la raó, ben simple, que, la gestió de les beques universitàries

22

es, la realitza, encara, el Govern de l'Estat. Pensem, però, que, tard o d'hora –confiem que més d'hora que tard–, la gestió i el desenvolupament d'aquestes beques també passarà a l'Administració de la Generalitat de Catalunya. En aquest aspecte, hi ha tota una història d'acords amb l'Estat i un mandat unànim de aquesta cambra, d'aquest Parlament, per assolir-ho –la darrera vegada, una resolució unànime de la Comissió de Cultura del dia 15 de març proppassat. És, doncs, important que estiguem preparats, a fi i efecte que els ciutadans de Catalunya no hagin de patir cap discontinuïtat en els serveis rebuts, un cop es produeixi aquest traspàs de les beques i la seva gestió.

Cal dir, també, que és la nostra esperança que, en el context de la propera discussió de la nova Llei universitària, es pugui concretar un increment important dels fons per a beques a l'Estat i, en conseqüència, a Catalunya. El volum econòmic de les beques universitàries rebudes el 98-99 a Catalunya fou de 5.423 milions de pessetes. Ens agradaria –ho repetim– que aquesta xifra augmentés substancialment. És, doncs, la nostra intenció que l'Agència, la creació de la qual avui proposem en aquesta cambra, assumeixi, també, la gestió de les beques universitàries, tant dels programes menors de què ara disposem com dels que puguem desenvolupar i, és clar, dels que puguem assumir a partir d'un acord multilateral per a la gestió descentralitzada de les beques universitàries de l'Estat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Voldria concloure amb l'assegurança que l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca s'ha instrumentat de tal manera que el seu funcionament serà transparent, oferirà una avaluació de qualitat i totes les garanties d'imparcialitat per als sectors receptors d'ajudes potencials i, també –i això és important–, que serà independent envers aquests mateixos sectors. Finalment, és el nostre objectiu que l'Agència sigui plenament responsable i, evidentment, que reti comptes de la utilització eficient i oberta dels recursos dels quals es farà càrrec.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller. Passarem al debat per defensar les esmenes i fixar la posició, per ordre de presentació d'esmenes i per un temps límit de quinze minuts. En aquest cas, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats i diputades, avui sotmetem a l'aprovació del plenari la creació de l'Agència de les beques i ajuts universitaris. Nosaltres compartim la necessitat de crear un instrument d'aquestes característiques i, tot i que compartim aquesta necessitat, havíem presentat un seguit d'esmenes. Unes, que es podrien considerar de

caràcter tècnic; d'altres, que m'atreveixo a dir que no eren tan tècniques i una bona part de les quals van ser recollides en tràmit de ponència.

Ens trobem davant d'una competència, la d'educació superior, que és una competència tripartida, en el sentit que hi concorren titularitat de l'Estat, de la comunitat autònoma, però també, en virtut de l'autonomia universitària, de les mateixes universitats. Això, pel que fa a educació superior. Pel que fa a recerca, tot i el que diu l'Estatut d'Autonomia, cal, també, remetre's a l'article 149 de la Constitució i veure com, d'alguna manera, hi ha competències exclusives per part de l'Estat en la fixació general de la política científica, fet, aquest, que va ser posteriorment corroborat per la Llei de la Ciència 13/86.

És en aquest context que anem a la creació de l'Agència de beques i ajuts. Una Agència que es planteja, en el marc de l'Estatut de l'empresa pública, com una entitat de dret públic que ajusta la seva activitat al dret privat. Nosaltres estem d'acord –ho deia abans– amb la creació d'un instrument com és aquest. Nosaltres vam reclamar la creació de l'Agència en una moció adoptada per unanimitat per aquest plenari, ara fa un any, en la qual un dels punts d'aquesta Moció, sobre finançament de les universitats públiques, reclamava la creació de l'Agència de beques i ajuts. Per cert, m'atreveixo a dir que què passa amb els altres punts d'aquella Moció? Aquest ha estat, diguem-ne, complert, en un termini raonable, però aquella Moció estava integrada per molts més altres punts que, tot i els informes de compliment, a nosaltres no ens consta que, realment, en la lletra i en l'esperit, en l'objecte de la Moció, el Govern hagi fet els deures, però aquest no és ara l'objecte del debat.

Nosaltres estem d'acord amb la creació d'una Agència executiva com és aquesta, en el sentit d'agrupar funcions, separar responsabilitats, anar a una autonomia de gestió i procedir amb aquell esperit de bones pràctiques a un control basat en els resultats. Nosaltres estem d'acord amb l'objectiu de l'Agència per tal d'executar actuacions de l'Administració de la Generalitat en matèria d'universitat, recerca i innovació tecnològica. Nosaltres estem d'acord a avançar en programes que l'objectiu d'aquesta Agència, fonamentalment, sigui avançar en programes de préstecs, de beques, de subvencions i de foment de l'activitat de recerca i accés a l'estudi.

Aquesta Agència es configurava en el projecte com una Agència vinculada al DURSI, al Departament d'Universitats i Recerca. Jo suposo que això serà així, des del punt de vista de futur, i que no podem tenir cap esclatxa de sospita respecte a l'últim apartat de la seva actuació, que seria la innovació tecnològica. Jo suposo que el senyor conseller té això ben lligat des del punt de vista de la coordinació interdepartamental, perquè, a hores d'ara, els efectes i les actuacions en matèria d'innovació tecnològica, no em sembla que estiguin del tot referides –pressupostàriament parlant, almenys– al DURSI.

Bé, nosaltres –podrien pensar els diputats i diputades–, si de les meves paraules se'n desprèn un acord amb la

necessitat de crear un instrument d'aquestes característiques, aleshores, per què mantenim esmenes? I és justament això el que volia intentar explicar. Nosaltres mantenim, exactament, quatre esmenes, una d'un tipus i tres d'un altre tipus.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La primera fa referència a la presentació de resultats, al debat en el si del Parlament, del contracte-programa que es configura com l'element fonamental que articularà la política de l'Agència de beques i ajuts. Ens sembla que és lògic que aquest contracte-programa no quedi en l'espai exclusiu de l'Executiu, sinó que tingui, d'alguna manera, recepció i possibilitat de debat parlamentari, i des d'aquesta perspectiva pensem que el Parlament ha de conèixer el contracte-programa que preceptivament ha de ser presentat amb la regularitat que correspongui. Això seria la filosofia de l'esmena número 2.

Les esmenes 5, 6 i 9 tenen un altre objecte. Es refereixen a la participació de les universitats en el Consell de Direcció de l'Agència. Nosaltres pensem que les universitats a Catalunya estan cridades a desenvolupar una funció molt bàsica, des del punt de vista d'incardinarse en les polítiques socials, d'una banda, i de participar en la definició d'una nova estratègia per a Catalunya. És des d'aquesta perspectiva que volem manifestar la nostra absoluta perplexitat per tal com un projecte com aquest no ha estat comentat amb les autoritats universitàries, i, en segon lloc, per aquesta actitud tan tancada per part del Departament, jo diria potser més tancada per part del Departament que no pel mateix Grup de la majoria, en el sentit d'aconseguir que una representació minsa, però qualificada, nomenada a través del Consell Interuniversitari de Catalunya, participés en l'òrgan de direcció de l'Agència. Ens sembla que és excessivament governamentalista el procés de reclutament dels membres que participaran en la direcció de l'Agència de les Beques i Ajuts Universitaris i per a la Recerca.

Per tant, aquesta és la qüestió. Per això mantenim aquesta esmena, perquè pensem que les universitats hi han de ser representades i perquè pensem que aquesta és una bona manera d'aconseguir la participació i la incardinació de les universitats en els objectius absolutament estratègics, en termes, sobretot, de recerca i desenvolupament, però també estratègic respecte de l'altra pota, dels objectius de l'Agència, que és el foment d'una política d'igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació superior.

Finalment, hi ha una tercera consideració que, com a Grup Parlamentari, penso que nosaltres hem de plantejar, i és que el mateix Informe econòmic que acompanya la presentació d'aquest Projecte parla de dues etapes en la configuració de l'Agència. Una primera etapa, en què l'Agència gestiona prop de 3.000 milions de pessetes, que són els ajuts actualment ja habilitats, respecte a foment de l'activitat de recerca, sobretot. I es planteja en aquest Informe econòmic que, en una segona etapa, la capacitat operativa d'aquesta Agència es multiplica i arriba a ser de 5.500 milions de pessetes, en tant que gestiona les beques i ajuts a l'estudi. Aleshores, la qües-

tió que jo he de dir, com a portaveu del meu Grup en aquest tema, és que tenim tota la impressió, senyor conseller, des de la més estricta cordialitat i sabent que les coses són difícils, que la seva manca d'acció política en l'execució de l'Acord de la Comissió Mixta de traspàs, del setembre del 98... —dic bé, setembre del 98, tres anys de traspàs de les beques a la Generalitat de Catalunya—, deia que la seva manca d'iniciativa política es resol sobre la base de crear un òrgan executiu que gestionarà beques, que gestionarà una part del seu objecte, perquè l'objecte segon, important, de beques i ajuts a l'estudi, no el pot gestionar perquè encara no ha estat transferit. Vol dir que no està en condicions de marcar una altra política de beques, suplementar-la, tenir en consideració els estudiants que viuen a més distància, criteris de renda diferents, etcètera.

En definitiva, una qüestió absolutament bàsica, que a mi em sembla que el conseller coincideix amb nosaltres, en el sentit que, segurament, un dels punts febles més importants del nostre sistema universitari espanyol és justament la política de beques, que afecta un 18% dels estudiants, amb una cobertura molt minsa, que no permet dedicar-se a estudiar de manera *full-time*, etcètera. La possibilitat que Catalunya fes, en termes socials i nacionals, una política de beques diferent, passa per l'assumpció d'aquesta transferència, i a nosaltres ens sembla que vostès no han posat la iniciativa, la capacitat de negociació suficient per tal d'aconseguir aquest traspàs, i aleshores, el que fan és crear una agència, d'alguna manera, creen un òrgan sense tenir la competència, i fan veure que les coses van avançant, sabent perfectament que no avancen en aquest sentit.

Per tant, senyor conseller, de veritat, faci servir les nostres paraules, l'acord unànim de la Comissió de Política Cultural del Parlament, presentat per nosaltres mateixos, impulsant la necessitat d'aquesta transferència. I des d'aquesta perspectiva, simplement dir-li que està molt bé, ho he dit al principi, estem d'acord amb la creació d'una Agència executiva, però potser que anem amb cura, perquè els problemes no es resolen amb la creació d'aquesta Agència, sinó que potser les seves relacions de maridatge fan que en aquest tema, també, estiguem perdent oportunitats molt importants. Oportunitats molt importants per fer una política efectiva, de foment a la recerca i al desenvolupament tecnològic, però també una política efectiva des del punt de vista de redistribució per a l'accés a la universitat i de capacitat d'estudiants.

És des d'aquesta perspectiva que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi manté les esmenes 2, 5, 6, 9 i 10, presentades a aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en un sentit semblant de com s'ha expressat la portaveu

24

del Grup Socialista, és a dir, aquesta és una llei, la de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, amb la qual hem d'estar d'acord, perquè la creació d'un organisme d'aquestes característiques certament ha estat una reivindicació, una petició del Parlament, perquè, a més a més, la necessitat de gestionar adequadament i amb eficàcia i eficiència aquests fons, doncs, demana tenir un ens, un organisme, una eina que ho permeti. En tot cas, tenim dos peròs, un l'hem fet en forma d'esmena, perquè l'hem de fer aquí; l'altre no l'hem fet en forma d'esmena perquè no toca, però, evidentment, no el podem obviar.

L'Agència es diu «de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca», i l'honorable senyor conseller –el Govern i el Grup que li dona suport– sap perfectament que l'Agència, en aquests moments, és de Gestió d'Ajuts de Recerca. Perquè de gestió i d'ajuts universitaris no ho pot ser. No ho pot ser després de la quantitat d'anys d'autogovern que tenim, i no ho pot ser, i això és més lamentable, després dels anys i panys de suport del Grup de Convergència i Unió, primer al Govern del PSOE i, després, al Govern del PP, a l'Estat. I després d'aquests anys i panys de suport de Convergència i Unió al Govern del PSOE i al Govern del PP a Madrid, han estat incapaços d'aconseguir la transferència dels ajuts i les beques universitàries cap a Catalunya. Això és un fet, és un fet evident, que deu tenir culpables, que, si més no, són els que acabo d'esmentar: el Govern de Convergència i Unió, aquí, i el Govern del PSOE i del PP a Madrid, en cada moment, cadascun.

Però, com que aquest no és un fet de buscar culpables, sinó que és una trista realitat, que és que no podem gestionar els ajuts i les beques universitàries, no podem, per tant, tampoc nosaltres deixar passar la Llei per tornar-ho a posar damunt la taula. Aquest és un fet urgent, no es pot fer a Catalunya una real política universitària, no es pot parlar a Catalunya, per exemple, de les taxes universitàries, perquè el nostre Grup sempre ho ha dit, i la comunitat universitària també: les taxes són una cara de la moneda, els ajuts en són una altra. El nostre Grup pot estar d'acord o no amb una política d'increment o no de taxes, en funció de quina quantitat tenim o no tenim per fer els ajuts i les beques. I el nostre Grup pot estar d'acord o no amb un cert mapa universitari, en funció dels diners que tinguem o no per fer uns ajuts de mobilitat en el territori, dels estudiants. I evidentment, per tant, pretendre parlar de política universitària catalana, per exemple, sense poder decidir ni directament sobre la política de beques i ajuts, és realment, en bona part, una fallàcia.

Aquest és un dels aspectes de la Llei que volíem remarcar. Ho trobem molt bé, tenim l'eina, tindrem l'eina i quan aconseguim els ajuts i les beques tindrem l'eina. No sé si la política que tenia abans l'eina, que la terra on treballar l'eina és una política adequada, però tenim l'eina. En tot cas, sí que podem gestionar els ajuts a la recerca, que és l'altre vessant de l'Agència de Gestió, vessant amb el qual, diguem-ne, nosaltres hi estem d'acord, amb l'existència de l'Agència.

Vam presentar una esmena a la Llei, esmena que mantenim. I no deixa de ser una mica lamentable que un

grup parlamentari que presenta una única esmena a una llei passi tots els processos de discussió de la Llei i arribi al Ple amb aquesta mateixa esmena. Ho dic en el sentit que el fet de presentar una única esmena demostra una certa bona voluntat per part del grup parlamentari, demostra una voluntat d'estar d'acord amb la Llei, per voler millorar un aspecte, i estem arribant aquí amb aquesta mateixa esmena. I mantindrem aquesta esmena fins a la votació, perquè és una esmena que nosaltres considerem absolutament lògica.

Aquesta és una llei, senyor conseller, permeti que li ho digui amb tota..., diguem amb bon rotllo, que jurídicament, legislativament, ens la van presentar bastant mal feta –bastant mal feta. Encara avui hi ha algun article que s'aprovarà i que continuem sense entendre. Per exemple, hi ha un article que diu que «tots els càrrecs que són membres del Consell de Direcció de l'Agència, en funció del seu càrrec, cessaran quan deixin de tenir aquest càrrec.» Article que està molt bé, però és que quan diu qui són membres de l'Agència, no surt cap càrrec. Diu que vostè els nomenarà. Vostè deu voler nomenar càrrecs, ja ho entenc i deu ser el més lògic, però és que la Llei li permet nomenar qualsevol persona, no cal que siguin càrrecs i, en canvi, diu que «els càrrecs que siguin membres de l'Agència», potser al seu càrrec no ho serà cap, senyor conseller, ho seran perquè vostè els nomena, segons la Llei, no perquè tinguin un càrrec. I casos com aquest n'hi havia més d'un en la Llei –n'hi havia més d'un–, se'n mantenen alguns. És una mica lamentable que el Departament d'Universitats i Recerca no tingui uns assessors jurídics com per fer unes lleis una mica més ben travades. Els serveis de la cambra li van donar un cop de mà i les van travar en alguna part, però encara queda alguna part..., però, després, és igual. Són qüestions jurídiques que, en tot cas, fan que la Llei sigui més ben feta o més mal feta, però no tenen res a veure amb com l'Agència funcionarà.

Sí que té a veure, com l'Agència funcionarà, a la nostra esmena. Una Agència que ha de gestionar i ha d'establir, per tant, també criteris a l'hora dels ajuts universitaris i ajuts a la recerca, és una Agència del Govern, per tant, el nostre Grup creu que el Govern hi ha de tenir un pes important i, si convé, majoritari –i si convé, majoritari–, però, és una Agència que ha de comptar amb la participació de la comunitat universitària.

I aquesta participació a casa nostra té una eina que és el Consell Interuniversitari. Nosaltres demanàvem i demanem –i creiem que serà un error si no ho conté i creiem, per tant, que, un dia o altre, més aviat o més tard, s'acabarà fent– que en aquesta Agència, en els seus òrgans de direcció, hi hagi, també, representants del Consell Interuniversitari i hi hagi també representants de la comunitat educativa, no únicament de l'Administració universitària.

Se'ns va dir –algú ens ho ha dit, hom ens ho ha fet arribar– que el motiu pel qual el Grup que donava suport al Govern, o el Govern, no acceptava aquesta esmena era perquè podia arribar a ser que aquests representats del Consell Interuniversitari, en els òrgans de direcció de l'Agència, serien membres d'una universitat, cadascun d'ells, evidentment. Com que no podien ser mem-

bres de totes, podria arribar a succeir que algú sospités que aquest membre d'aquesta universitat, en el si de l'Agència, miraria més per la seva universitat que per les altres.

Primer: això, nosaltres no creiem que poguésser ser així perquè no representarien una universitat, sinó el Consell Interuniversitari. Segon: perquè el Consell podria establir un mecanisme de rotació entre els seus representants a l'Agència, de manera que hi passessin totes les universitats, però és que, tercer: vostè nomenarà com a membres dels òrgans de direcció persones que no pertanyin a cap universitat, estiguin en actiu o estiguin en excedència? Clar que en nomenarà, perquè, si vostè nomena les persones que té al seu voltant en el Departament, persones de la seva confiança del món universitari, pertanyeran a una universitat, també, en actiu, en serveis especials, en comissió de serveis... I, aleshores, què en resulta? Que els que vostè nomeni miraran per tothom i els que nomenés el Consell Interuniversitari només mirarien per una universitat? És una raó que no s'aguanta, que, segurament, me la van dir perquè alguna cosa havien de dir, però, evidentment, no se la creuen perquè vostès, com jo, saben que en el món universitari això no succeirà: ni amb la gent que nomeni vostè, ni amb la gent que nomenés el Consell Interuniversitari. Per tant, aquí el que hi ha és que el Departament no vol que hi hagi ningú del Consell Interuniversitari en els òrgans de direcció de l'Agència. No hi estem d'acord. Creiem que hi ha de ser; creiem que és bo, no només com a participació, sinó com a transparència; creiem que és lògic que hi sigui i creiem que hi serà més a la curta o més a la llarga.

Per aquest motiu, nosaltres mantenim aquesta esmena, que és l'única que havíem presentat –era lògica i raonada–, que continua sent-ho i que, segurament, ens votaran en contra, però, en tot cas, això no farà, no farà que el nostre Grup voti en contra de la globalitat de la llei. Per aquest motiu, tot i que hi insisteixo, creiem que és un error per part del Departament no acceptar la nostra esmena, que marcava una presència mínima i minoritària, dintre dels òrgans de direcció, de representants directes de la comunitat educativa. Aquesta ha estat, doncs, la defensa d'aquesta única esmena que havíem presentat i que mantenim, i aquesta és, també, la posició del nostre Grup respecte a aquesta llei de creació de l'Agència i, en tot cas, creiem que és un bon instrument per a la part en què ara vostè té competències reals; podrà ser un bon instrument quan les assoleixi totes i, més enllà d'aquests aspectes de direcció, que són significatius de voluntats polítiques de la manera d'entendre l'Administració –més enllà d'això–, doncs, ens dotarem avui d'un instrument que esperem que sigui eficaç, malgrat aquestes reticències que observem per part del Departament respecte a la comunitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Hi ha torn en contra? Doncs, per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats –ja s'ha dit–, avui aprovem una llei important, o posem a debat una llei important, en la línia de reforçament i foment dels estudis universitaris, així com de la incentivació de la recerca i la innovació tecnològica al nostre país. L'Agència té, bàsicament, tres objectius respecte a tres àrees: parlem de l'execució de programes de beques, de préstecs i subvencions pel que fa al foment d'estudis universitaris, a la recerca científica i a la innovació tecnològica.

És veritat –i ho ha dit el senyor Bargalló– que, amb la creació d'aquesta Agència, queda pendent la transferència de les beques. És veritat, també, que podríem haver creat o podríem haver proposat una Agència que només tractés del que són els ajuts a la recerca, però, precisament perquè la voluntat del Grup que dona suport al Govern i la voluntat del Govern és d'arribar a gestionar les beques, es creia oportú que l'Agència ja contemplés, d'entrada, els dos àmbits, sense deixar de banda que és veritat, també, que són programes menors –ho torno a dir: són programes menors–, però sí que tenim programes experimentals amb recursos propis d'ajuts al foment dels estudis universitaris.

Jo, abans d'entrar en el torn en contra, també voldria agrair la predisposició de tots els ponents, ja que és veritat que tots coincidim en l'oportunitat i la necessitat de la creació de l'Agència. No és gratuït dir que, de fet, hem fet una única reunió de ponència, ja que en el fons –ho torno a dir i es desprèn de les diferents intervencions– tots estàvem d'acord amb l'oportunitat de la creació d'aquesta Agència. Malgrat tot, és veritat que queda una sèrie d'esmenes –una d'Esquerra Republicana i quatre esmenes del Grup Socialista; cinc esmenes, perdó– i que, en el torn en contra, les repartiria per blocs perquè, conceptualment, l'esmena d'Esquerra Republicana coincideix en el fons amb una sèrie d'esmenes del Grup Socialistes, que tenen a veure, precisament, amb la composició del Consell Executiu, i queda una esmena dels Socialistes que, com la senyora Duch ha comentat en la seva defensa, tenia a veure respecte a la demanda que el contracte programa es presentés en el si del Parlament de Catalunya.

Respecte a l'esmena que té a veure amb el contracte programa, que, de fet, és el que articula les relacions entre el Departament d'Universitats i l'Agència, es demana que s'hagi de presentar davant del Parlament. La matisació que voldríem fer és que el contracte programa és un document jurídic –ho torno a dir– de relació entre el Departament d'Universitats i Recerca, que està regulat per l'article tres del Projecte, i la llei sotmet aquest document a diversos tipus de control. De fet, caldrà que estigui prèviament autoritzat pel Departament d'Economia i Finances quant a les actuacions econòmiques i financeres que incorpori. I els estatuts de l'Agència seran aprovats pel Govern de la Generalitat i han de determinar el contingut mínim del contracte programa.

Malgrat això, per altra banda, el control polític que es vulgui fer, des del Parlament, de l'activitat de l'Agència té els canals ordinaris de control parlamentari, tenint

26

en compte que l'Agència queda absolutament vinculada al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. És així que no creiem necessari que hi hagi d'haver una especificitat, respecte al contracte programa, per presentar-lo al Parlament, ja que tenim les eines en aquest Parlament, perquè –ho torno a dir– l'Agència queda vinculada al DURSI, per fer el control parlamentari que es consideri escaient a cada moment.

Amb referència al segon bloc d'esmenes, que, bàsicament, demanen un disseny diferent del que és el Comitè Executiu d'aquesta Agència, la consideració primera que hauríem de fer, també, és la vinculació que té l'Agència amb el Departament, que és molt clara i que diferents articles així ho especifiquen –del projecte.

Referent a objectius i a funcions de l'Agència, que recauen plenament en l'àmbit de la gestió del Departament, l'Agència, de fet, està concebuda com un ens instrumental del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació i, per tant, resta vinculada a l'esmentat Departament. Té tota la lògica que, de fet, si aquest és l'instrument que té el Govern per establir quins són els seus objectius en tant que foment dels estudis universitaris i en tant que política de recerca del Govern, el seu Consell Executiu sigui nomenat, precisament, pel titular d'aquest mateix Departament.

Ara bé, també faria una altra consideració: hem de pensar i hem de tenir en compte que l'Agència serà responsable de portar a terme convocatòries competitives de recerca, tant de beques com d'ajuts i subvencions, i l'Agència, de fet, ha d'aparèixer com un organisme neutral per als investigadors i per a totes les institucions i organismes de recerca a Catalunya. Per tant –hi ha fet referència el senyor Bargalló– si el nostre criteri és, precisament, que no es pot ser art i part en el mateix organisme, és necessari que hi hagi un criteri objectiu. No creiem que sigui del tot adient que aquells ens que, d'alguna manera, seran, en últim terme, receptors de les ajudes o de les subvencions que atorgui l'Agència, a la vegada formin part de la decisió de qui han de ser adreçat aquests ajuts.

Una altra cosa és la consciència de si hi ha o no hi ha participació de l'estament universitari en el que és la política o els criteris de l'Agència, i aquí sí que la voluntat del Govern és que hi sigui present. És per això que a l'article 4.3 d'aquest Projecte –i per aquesta raó– s'establia que l'Agència pot crear comissions específiques de caràcter assessor per tal de promoure la participació de les universitats. De fet, la via per la qual nosaltres entenem que hi ha d'haver una participació intensa per part de l'estament universitari és a través de la Comissió assessora, que tindrà la funció que li correspon: d'assessorar respecte als criteris en funció de les necessitats de les universitats perquè, finalment, el Consell Executiu de l'Agència prengui les decisions en funció de quins són els objectius de recerca i d'ajuts a l'estament universitari.

D'alguna manera, en aquest punt, jo crec que la importància –referint-me, bàsicament, a les esmenes socialistes..., si repassem una mica les esmenes de la composició del Consell Executiu, com el presentem des del Govern, ens demanen la supressió dels punts b i c, que

són aquells que diuen que els sis vocals seran nomenats pel titular del Departament i que, a més, hi haurà un altre vocal nomenat pel Departament d'Economia; se suprimeixen i s'incorpora un nou punt, el qual diu que «el Consell Executiu estarà format per sis vocals, que seran proposats per les diferents universitats i ratificats pel Consell Interuniversitari». D'alguna manera, si ho deixéssim, o acceptéssim aquestes esmenes, ens quedaria un Consell Executiu de l'Agència que estaria format només per representants proposats per les institucions universitàries, quedant vinculat al Govern només el president de l'Agència, que és el titular del Departament.

D'alguna manera, jo voldria que es reflexionés sobre aquest punt perquè, de fet, un Govern que pot tindre –més legítim o no, i es pot estar d'acord o no amb una política– uns objectius concrets respecte a ajuts universitaris i respecte a objectius en recerca, és d'entendre i és normal que els pugui portar a terme a través del seu instrument, i el seu instrument, a partir d'ara, seria l'Agència de Beques. Agència, que si acceptéssim aquestes esmenes, el seu Consell Executiu no tindria cap dependència del Departament d'Universitats. Posat a l'extrem, senzillament, qualsevol Govern no podria mai directament aplicar els seus objectius en recerca i en foment dels estudis universitaris, ja que no tindria cap activitat executiva o cap paper executiu dins d'aquest Consell.

De tota manera –ho torno a dir–, entenem que la voluntat de les esmenes, bàsicament, és la participació de l'estament universitari, i l'entenem així i també expressem tota la predisposició, que em consta per part del Departament d'Universitats, que aquesta participació es faci, precisament, a través de la Comissió Assessora que està prevista, com deia l'article 4.3 d'aquest Projecte de Llei, i que donarà l'objectiu que hi hagi representació i que faci la funció assessora l'estament universitari a l'hora de donar els criteris que, finalment, pugui aplicar el Govern a través dels objectius que tingui marcats amb la política de recerca i d'ajuts universitaris.

És per tot això, senyor president, que nosaltres no podríem donar suport a les esmenes presentades. Ja només per acabar, reitero l'agraïment als diferents ponents d'aquesta Llei: la senyora Duch, el senyor Vendrell, el senyor Bargalló, la senyora Comas d'Argemir, perquè jo crec que –ho torno a dir– tots coincidim en la necessitat que es creï aquesta Agència; també agrair al Departament d'Universitats la seva col·laboració, així com al lletrat, el senyor Vintró. Tanmateix, demanem el recolzament al text global d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la necessitat d'agilitzar tots els processos de gestió que estan implicats en els ajuts universitaris, la recerca i la innovació tecnològica és una necessitat sentida per les diferents universitats i, per tant, la creació d'aquesta Agència, com a instrument de cara a agilitzar aquesta gestió, pot ser útil i, en aquest sentit, coincidim en les valoracions que s'han fet anteriorment per part dels grups que m'han precedit, respecte a l'oportunitat de crear-la. Serà útil, especialment, als estudiants que estan pendents, és a dir que, havent-los estat concedit algun ajut, alguna beca, com diem popularment –els ajuts universitaris que reben per la llicenciatura–, no hagin d'esperar a poder fer efectiu l'import del pagament d'aquest ajut i, per tant, no se'ls perjudiqui en aquest sentit.

Cal dir –i això ho han indicat, també, tant la senyora Duch com el senyor Bargalló– que aquesta Agència neix incompleta. Neix incompleta perquè, justament, en un dels aspectes que n'ha de fer la gestió, com és el dels ajuts universitaris, no té competències pel que fa referència a la seva concessió, perquè aquest és un aspecte que encara no ha estat transferit, que està pendent, i entenem que caldria fer els màxims esforços i establir la màxima negociació perquè això sigui efectiu de la manera més immediata possible. També, en aquest sentit, el fet que una bona part dels recursos per a la recerca siguin externs als propis de la Generalitat de Catalunya també fa que la mateixa Agència tingui una part important en la gestió, però no tota la gestió en aquest àmbit. Per tant, és una Agència que neix amb un projecte ambiciós, però que, en tot cas, neix incompleta, com assenyalava abans.

He de dir que el nostre Grup, a l'hora de no presentar esmenes concretes a l'articulat d'aquesta Llei, ho va fer perquè, en el seu moment, va entendre, d'una manera, potser, errònia, que aquesta Agència tenia un contingut sobretot tècnic i que l'àmbit de la seva gestió era més limitat de com després s'ha anat expressant, i fins i tot s'ha dit amb les paraules del mateix conseller. I, en aquest sentit, el fet que intervingui, també, en el que fa referència a establir els criteris per a la concessió dels ajuts i en l'atorgament dels mateixos ajuts de recerca i en els ajuts universitaris fa que, a més a més d'aquesta dimensió tècnica, en tingui una altra de vessant més política.

I és en aquest sentit que nosaltres si, en un primer moment, vam valorar –ja ho dic: possiblement– erròniament aquesta dimensió més tècnica de l'Agència i no vam incorporar-hi cap esmena, no vam proposar cap esmena, sí que entenem, en canvi, ara, que és necessari, precisament perquè hi ha aquest vessant més polític, haver inclòs o haver previst la participació de la comunitat universitària no sols en un organisme assessor, que ja hi és previst, sinó també participant directament en aquell marc, en aquell òrgan, dintre del Consell de Direcció, on, precisament, es prenen decisions, com una manera, també, d'intervenir, coresponsabilitzar-se en aquesta presa de decisions. Per tant, nosaltres donarem suport en aquest sentit a alguna de les esmenes presentades, a les quals ara em referiré.

Referint-me, aleshores, a les esmenes que s'han presentat, nosaltres votarem a favor de l'esmena número 2, presentada pel Grup Socialistes, que preveu que el contracte programa es presenti al Parlament per al seu coneixement. I dic francament que no entenc que aquesta esmena no hagi estat acceptada, encara que sí que he sentit els arguments que ha donat abans el senyor Castellà, per la raó pura i simple que informar no fa mal a ningú, i, al contrari, què pot fer cadascú de la informació...? En tot cas, cada Grup Parlamentari valorarà la informació que pot extreure d'aquest contracte programa. Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta esmena.

Per altra banda, el conjunt d'esmenes presentades pel Grup Socialistes i per Esquerra Republicana referides a la composició del Consell de Direcció, nosaltres entenem que en el Consell de Direcció és lògic que hi hagi participació del Govern i, fins i tot, de manera majoritària, ja que és un organisme governamental. I és en aquest sentit i per aquesta raó que ens inclinarem per votar, positivament, l'esmena presentada per Esquerra Republicana de Catalunya i no, en canvi, la del Grup Socialistes perquè exclou qualsevol càrrec de designació, malgrat compartir l'esperit amb què es fa l'esmena del Grup Socialistes. I, per qüestió congruent, també votarem a favor de l'esmena número 10 del Grup Socialistes, pel que fa referència a l'apartat que preveu en quin moment acaben els càrrecs. Res més.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la creació de l'Agència, creiem que és un bon instrument del Govern per a la política d'ajuts, per a la política de fons de recerca universitària. Creiem que ajuda a agilitzar i a facilitar la concessió, l'administració, i tot el que vagi en aquesta línia és bo i em sembla que els altres ponents també ho han manifestat. Però, és clar, és un bon instrument del Govern. Aleshores –i aquí em posiciono ja sobre una esmena–, si acceptem l'esmena del Grup Socialistes, quant a la participació de les universitats en el Consell de Direcció, que no és només –després hi faré referència– una participació de les universitats en el Consell de Direcció, sinó que és canviar l'instrument del Govern per un instrument, segons com, d'un altre nivell, perquè ja no és el Govern qui, a través del Consell de Direcció, fa la política. Hem canviat fins i tot l'objectiu de la Llei, em sembla. I, per això, no podem acceptar aquesta esmena.

Aquesta esmena té un altre aspecte, segons com es miri, i pot semblar que sigui més o menys igual a la presentada per Esquerra Republicana quant a la participació de les universitats en el Consell de Direcció de l'Agència a través del Consell Interuniversitari. I aquí sí que, segons com, podria tenir una certa lògica. I dic que, segons com, podria tenir una certa lògica perquè també és veritat que el nostre Grup va presentar una es-

28

mena en aquesta mateixa línia, molt més semblant a la d'Esquerra Republicana que no pas a la del Partit Socialistes. I, per tant, si la vàrem presentar, és que creïem que podia tenir una certa lògica.

També és veritat que hi ha la lògica contrària i potser és la lògica que, després de reflexionar-hi, després de parlar en el treball de ponència i també en els passadissos, després de reflexionar-hi, un pensa que prima i que porta a retirar l'esmena i a no donar suport a l'esmena presentada, o que es manté, d'Esquerra Republicana. Perquè, home, sí que és veritat que, segons com es miri, el Consell de Direcció, que és el que ha d'administrar els ajuts, home, si hi participen les universitats, pot ser que siguin una mica allò d'art i part –ja s'ha dit per part del ponent de Convergència. Fins i tot pot semblar, pot semblar...Dir: «Escolti'm! home, això és discutible!» Sí, però també pot semblar que, escolti'm, aquest Consell de Direcció, si hi ha les universitats, que, en part –ho repeteixo–, serien art i part, passi a ser un òrgan molt més objectiu que no pas si no hi són les universitats. I això, segons com, és dubtar de l'objectivitat dels uns i posar que només els objectius són els altres. És –ho accepto– discutible –per això vàrem presentar l'esmena–, però sembla –m'ho sembla, ens ho sembla– que primen els arguments de dir: «Deixem l'òrgan, el Consell de Direcció, com està perquè és un Consell que té unes funcions i que és suficientment objectiu.»

Quant a l'esmena que també es manté, per part del Grup Socialistes, del contracte programa, home, a veure –del contracte programa presentat al Parlament–, és veritat que és bo informar el Parlament i és veritat que és necessari que el Parlament tingui òrgan de control suficient. També és veritat, al mateix temps, que, aquest control, el Parlament, ja el té per si mateix, que sempre pot demanar la informació i la Conselleria té obligació d'informar i que no fem amb una llei coses que no es fan amb les altres. Els contractes programa, en principi –vaja, no en principi; en principi i en final–, no es presenten al Parlament.

El president

Esperi's un segon, senyor diputat; esperi's, esperi's un moment.

El Sr. Vendrell i Bayona

M'espero, senyor president.

El president

Gràcies. Prego silenci per acabar aquesta intervenció dignament. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Ja estava acabant, anava a dir... Per això, anunciem el nostre vot en contra de les esmenes que es mantenen per part del Grup Socialistes i de l'esmena que es manté per part d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Ens posarem, ja, a votar tant les esmenes com el text de la Llei. Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Primer, votarem les esmenes del Grup Socialistes, que queden vives i que són la número 2, la 5, la 6, la 9 i la 10.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació sotmetem a votació l'esmena número 7 d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara votarem el text de la Llei, però separatament poso a votació, perquè se m'ha demanat així, l'article cinquè del text.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Perdó, un segon..., si?

El Sr. Boada i Masoliver

Demanem votació separada dels articles 3 i 5, si us plau. Els articles 3 i 5, que poden ser junts, el 3 i el 5, i llavors la resta.

El president

Molt bé. No, els farem separatament perquè se n'ha demanat votació separada, del cinquè. Comencem, per tant, votant l'article cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions.

A continuació, l'article tercer del text de la Llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, 50 en contra i 5 abstencions.

A continuació sotmetem a votació la resta del text de la Llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

Projecte de llei d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior per a la protecció del medi nocturn (tram. 200-00028/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior per a la protecció del medi nocturn. *(Remor de veus.)* Per presentar la Llei, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient senyor Felip Puig. *(Persis-*

teix la remor de veus.) Prego que s'esperí un moment, ja li indicaré.

Prego a les senyores i els senyors diputats que hagin de deixar l'hemicicle que ho facin ràpidament.

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, del Projecte de Llei d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior que es debat aquí i avui, i a través del qual es defineixen les mesures necessàries per a la regulació ambiental de les instal·lacions d'enllumenat exterior i interior, amb l'objectiu de reduir la contaminació lumínica que poden generar, voldria destacar-ne alguns aspectes. De ben segur que tots ells han estat reiterats al llarg del seu procés de tramitació, però, pel seu caràcter essencial, són els que han permès que el Projecte es presenti a votació en aquesta sessió plenària i, per tant, trobo oportú de tornar-los a remarcar.

El primer que vull destacar és el fet que aquest Projecte de Llei sorgeix d'un fet constatat, i és que un disseny o un ús inadequat de les instal·lacions d'enllumenat té conseqüències perjudicials per a la biodiversitat, per al medi ambient i per a la qualitat de vida. Per tant, calia establir un seguit de mesures que permetessin protegir la biodiversitat biològica i que, alhora, fessin possible un necessari, també, estalvi energètic.

Aquest fet va ser constatat, també, en la legislatura passada per aquest Parlament, que va aprovar diverses resolucions en aquest sentit. Vull recordar la Resolució 89, de la passada legislatura, sobre la necessitat d'impedir la dispersió lumínica; la Resolució 728, també de la passada legislatura, sobre la necessitat d'impulsar un programa d'actuacions per combatre la contaminació lumínica, i, finalment, la Resolució 616 per la qual s'instava el Govern a l'elaboració d'una normativa que regulés la instal·lació de punts lluminosos per prevenir la contaminació per la llum. Per tot plegat i per tal de donar compliment a aquestes resolucions i, especialment, a aquesta darrera Resolució, es va constituir una comissió tècnica representada per tots els sectors del país vinculats a la problemàtica de la contaminació lumínica. La Comissió va elaborar un document consensuat, ja, que va servir per marcar els capítols i les parts del contingut d'aquest Projecte de Llei que va ser objecte d'elaboració posterior per part del Departament de Medi Ambient.

Un cop presentats, tot i que breument, els antecedents de la norma m'agradaria destacar també, a grans trets, els seus objectius principals. Amb aquesta Llei mantindrem al màxim possible les condicions naturals de les hores nocturnes en benefici de la fauna, de la flora, dels ecosistemes en general, de la biodiversitat. Amb aquesta Llei promourem l'ecoeficiència mitjançant un estalvi d'energia en l'àmbit de les instal·lacions i dels dispositius d'enllumenat exterior i interior sense fer minvar la seguretat. Amb aquesta Llei evitarem la intrusió lumínica en l'entorn domèstic i minimitzarem les molèsties i/o perjudicis, i amb aquesta Llei previndrem i corregirem els efectes de la contaminació lumínica sobre

la visió del cel, i facilitarem la seva observació científica però també el seu gaudiment paisatgístic.

L'assoliment dels anteriors objectius, d'aquests quatre objectius que he remarcat, juntament amb la constatació de conscienciació ciutadana per a la protecció del medi –ho crec–, són motius suficients que justifiquen la necessitat d'aprovar aquesta norma. Així, donarem resposta a la problemàtica que planteja una il·luminació nocturna inadequada i de la qual se'n deriva en diverses formes una elevada contaminació lumínica.

Aquesta finalitat, però, no ens ha de fer oblidar la importància que l'enllumenat nocturn té com a element essencial en la seguretat ciutadana per a la circulació i també per a la vida comercial, turística i recreativa de les zones urbanes i habitades.

És per aquests motius que malgrat la importància i l'interès dels esmentats objectius, la Llei preveu un seguit d'àmbits en els quals la seva aplicació en quedarà exclosa: els ports, els aeroports, les instal·lacions i els dispositius de senyalització de costes, les instal·lacions de les forces i cossos de seguretat i altres instal·lacions.

Crec, però, que amb una regulació adequada de l'enllumenat nocturn contribuirem a millorar la qualitat de vida dels nostres conciutadans, de les nostres ciutats i dels nostres pobles en general.

D'acord amb tot això que he assenyalat fins ara i per facilitar l'aplicació de les seves disposicions, la Llei també preveu la divisió del territori en diferents zones que reflectiran la seva vulnerabilitat pel que fa a la contaminació lumínica. La norma regula també els aspectes relatius a les intensitats de brillantor permeses, el disseny i la instal·lació dels aparells i dispositius d'enllumenat i el seu règim estacional i horari d'usos. En aquest sentit, la Llei preveu la prohibició de determinades instal·lacions d'il·luminació i les característiques que han de complir els aparells i les instal·lacions per a aquesta finalitat. La norma també estableix les obligacions de les administracions públiques i preveu els ajuts econòmics necessaris per donar suport a les possibles operacions d'adaptació dels enllumenats i les instal·lacions existents a les noves prescripcions de la norma, i, òbviament, també incorpora el corresponent règim sancionador.

Finalment, la Llei preveu l'impuls de campanyes de conscienciació i d'educació ciutadana envers la problemàtica ambiental que planteja la contaminació lumínica amb l'objectiu de fer un pas endavant més en el compromís global de la societat en la defensa i la conservació del nostre medi.

Aquesta nova norma, doncs, inserida en el marc d'un desenvolupament sostenible, ha de fer possible el creixement del benestar econòmic i social, i l'ha de compatibilitzar amb la necessària protecció del medi.

No voldria acabar, però, aquesta breu intervenció sense fer dos agraïments específics. Un, potser..., si m'ho permet el president, potser és poc habitual, és més de caràcter personal, potser algú podria dir, fins i tot, corporatiu, però em sembla que és oportú que el dia que el director general, en Josep Maria Pelegrí, que ha estat conduint tot el procés per a l'elaboració d'aquesta Llei,

30

que deixa les seves responsabilitats en el Departament per assumir noves responsabilitats polítiques, doncs, em sembla oportú remarcar que avui és el dia que s'aprova una llei que ell ha tutelat i que ha facilitat tot aquest procés, per tant, un agraïment en aquest cas personal que, amb la suposada i presumpta aprovació d'aquesta Llei, crec que és un bon motiu de felicitació.

El segon. És evident que no puc deixar d'agrair la col·laboració que des dels diversos, també, grups parlamentaris i especialment des de la Ponència s'ha prestat a aquesta Llei per part de les senyores diputades i dels senyors diputats. Ha estat gràcies a la receptivitat i a la disponibilitat demostrada a l'hora de transaccionar les discrepàncies sorgides en l'articulat de la norma que ha fet possible que aquesta Llei, aquest Projecte hagi arribat avui al Ple sense cap esmena viva. Crec que aquesta és, també, una bona notícia de la qual ens en podem felicitar tots plegats.

Moltes gràcies, doncs, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, president.

El president

A vostè, senyor conseller. Per fixar el seu posicionament, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé. Tenint en compte que el senyor conseller ja ha repassat quins eren els objectius de la Llei i tenint en compte, també, que, com ha dit, ja hi havia un consens previ, després aquí, al Parlament, doncs, també hem treballat seguint aquest consens.

M'agradaria afegir-hi, a les paraules del senyor conseller, les idees amb les quals nosaltres varem treballar en el moment d'aportar les nostres esmenes que sortosament, doncs, han estat recollides. D'una banda, en el moment en què es plantejava la Llei, ja en la mateixa exposició de motius del Projecte de Llei, doncs, es parlava de quins eren els seus objectius en el sentit d'evitar la contaminació per tal de reduir l'impacte que pugui tenir en la biodiversitat o per tal que puguem veure el cel, tant des del punt de vista de gaudir-ne paisatgísticament com per als estudiosos. A nosaltres ens semblava que en aquesta Llei hi podríem incorporar un nou objectiu que era el de treballar per millorar l'eficiència energètica en els enllumenats, i tenint en compte que arran d'aquesta Llei, quan s'apliqui, voldrà dir canvis en alguns enllumenats, doncs, que era un bon moment per recordar que no només hem de pensar si contaminem lumínicament el cel, sinó que podem pensar, també, quanta energia gastarem, si la podem estalviar, si podem posar-hi uns aparells que siguin més eficients que uns altres.

Per tant, la majoria de les esmenes que nosaltres havíem presentat i que han quedat recollides anaven en aquest sentit, doncs, per exemple, incorporant-ho en les definicions, que s'hi han incorporat estalvi energètic i eficiència energètica; o bé, en el moment en què es parla dels aparells d'enllumenat exterior, que hi haurà uns aspectes d'homologació, doncs, quedaran també recollits, a part de dir aspectes relatius al disseny o a la

seva instal·lació o a l'angle d'implantació, doncs, que s'hi recullin, també, aspectes d'eficiència energètica. Perquè nosaltres creiem que és a través de tots aquests petits elements que podem millorar i podem reduir aquest consum energètic que sembla que sempre va creixent i que podríem mirar que no ho fes tant, no?

Un altre element que nosaltres creiem que també era important, a part d'aquest, de l'estalvi i de l'eficiència, era el fet de garantir que determinades excepcions no puguin tirar per terra un objectiu tan important com és el d'aquesta Llei. I, per exemple, hi havien aspectes en alguns casos que es deia, doncs, per exemple: «Excepte en els llocs d'interès històric.» Doncs, és clar, es pot suposar que, evidentment, si un edifici, un monument té un interès històric important, s'hi ha de posar un enllumenat com cal, però crec —ho creiem nosaltres— que ha d'haver-hi, també, una regulació. I això és el que ara recull la Llei: que hi haurà una reglamentació que determinarà quines característiques ha de tenir l'enllumenat que il·lumini els diversos elements, no?, els llocs d'interès històric, però també els altres que, com deia el senyor conseller, queden exclosos de determinades regulacions de la Llei.

I després hi havia un altre element que també era important —que em sembla que tots els grups varem fer-hi alguna esmena—, que era relatiu a què passa quan s'ha produït un dany a la biodiversitat? Com s'ha de reparar? I crec que és important el text final que ha quedat en la transacció, que m'agradaria de recordar-lo perquè el que intenta fer és dir: «Quan s'ha produït un dany a la biodiversitat, el responsable d'aquest dany ha de reparar-lo quan sigui possible, però quan no sigui possible ha d'indemnitzar pels danys i perjudicis.», per això és important, de manera que també concretem que sempre és prioritària la reposició de la situació que ha alterat el seu estat originari, per tant, que no diguem: «Bé, ara ja està fet.», i que ho deixem córrer, sinó que arribem a la reparació màxima possible.

Finalment, hi ha també un aspecte de terminis, de quan aquesta Llei ha de desplegar-se. Al final ha quedat concretat que el desplegament de la Llei s'efectuarà en el termini de nou mesos, a partir que es constitueixi una comissió prèvia que s'haurà d'haver fet d'aquí a tres mesos. Per tant, hem d'esperar que al cap d'un any aquesta Llei, doncs, la puguem desplegar, perquè, com bé hem dit moltes vegades, hi ha molts sectors que fa temps que ho reclamen, ja que hi ha hagut aquest consens a l'hora d'elaborar-la, és bo que hi hagi celeritat també a l'hora de desplegar-la.

Res més. Només agrair que el treball de la Ponència va ser molt agradable en tot moment, que crec que tots els grups varem fer-hi aportacions interessants i que, llavors, en el moment d'anar-les comentant, tots hi varem aprendre una miqueta, i celebro que l'haguem arribat a consensuar d'aquesta manera.

Moltes gràcies.

El president

Va ser una ponència lluminosa, senyora diputada, gràcies. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Només per manifestar, evidentment, que votarem favorablement el Projecte de llei d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior, que en aquest procés de la Ponència, evidentment, s'han acceptat les esmenes i aportacions que ha fet el nostre Grup Parlamentari, i també, les transaccions que s'han fet conjuntament amb la resta de grups parlamentaris, i que esperem que tiri endavant aquest Projecte de llei, per tal de poder ordenar la problemàtica de la il·luminació exterior amb criteris de biodiversitat, i un control de tots els efectes negatius que pugui tenir.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, pel Grup Popular.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a algú, amb tota probabilitat, li podria semblar escadusser, si més no secundari, el fet d'elaborar un text legal, la finalitat del qual és l'ordenació de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn, i qui pogués creure això, qui pensés això, se li hauria de recordar que un ús inadequat de l'enllumenat té conseqüències perjudicials per a la biodiversitat –com s'ha dit reiteradament des d'aquesta tribuna–, produeix, a més, una contaminació que impossibilita la visió del cel i incrementa el consum energètic.

Doncs bé, aquesta Llei el que ve és a intentar resoldre aquest problema, i esperem que ho faci amb eficàcia, harmonitzant, d'una banda, la conveniència d'un enllumenat nocturn, adequat a la biodiversitat, amb la importància que d'ell es deriva, també, amb l'atenció que requereix la seguretat ciutadana, la vida comercial de les nostres viles i ciutats, el turisme, la circulació i les activitats lúdiques. Per tant, senyores i senyors diputats, i sense cap tipus de reserva, podem assegurar que aquesta és una llei adreçada a la millora de la qualitat de vida. Millora de la qualitat de vida que, en aquesta oportunitat –ho reitero–, ve acompanyada, també, d'un afegitó gens menyspreable, com resulta..., la consecució d'un significatiu estalvi energètic.

Una de les altres virtuts que nosaltres entenem que comporta el text que estem a punt –n'estic segur– d'aprovar és que aquesta Llei ve a obligar de forma equitativa els particulars i les administracions públiques. Dit d'una altra manera, no s'ha fet cap tipus de diferència entre la responsabilitat i les obligacions que cal atribuir a uns i altres. I tampoc s'oblida de garantir l'impuls de campanyes de conscienciació ciutadana respecte al que en podríem anomenar la contaminació lumínica. Perquè –i crec que aquest és l'esperit de tots els qui hem tingut l'oportunitat de treballar en l'elaboració d'aquesta norma– és des de la conscienciació de tothom que, a poc a poc i més enllà, fins i tot, de la Llei, aconseguirem allò que hem pretès: posar negre sobre blanc en la redacció d'aquest instrument legal.

El Grup Parlamentari Popular, en el text proposat en el seu dia, hi va presentar deu esmenes, deu esmenes tendents a garantir la implementació general de les mesures de protecció; d'una banda, l'establiment –com deia ara fa un moment– de criteris igualitaris, quant a l'exigència a sectors i a instàncies privades i públiques, l'assegurament del procediment sancionador, pel que fa a la normativa, l'establiment de la reincidència en el tipus legal –aquesta ens va semblar a nosaltres que també havia de ser una circumstància digna de ser tinguda en compte– i la reparació dels danys causats a càrrec de l'infractor, quan resultés possible –bé és cert que en aquest punt, també, nosaltres vàrem trobar el concurs i la coincidència d'altres grups parlamentaris. Totes elles han estat acceptades.

I vull assenyalar l'ànim constructiu de tots els ponents i la valuosa contribució del personal de la cambra en l'elaboració d'aquest text legal, en especial la del lletrat, el senyor Xavier Muro. Només, per tant, ens resta anunciar que des del nostre Grup Parlamentari produïrem un vot positiu en aquesta Llei.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. La il·lustre diputada senyora Montserrat Tura té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, «Des de la remota antiguitat, el cel fosc ha estat per a tota la humanitat com una finestra oberta a la resta de l'univers.», diu. «Als humans primitius els permeté d'observar el moviment dels astres per determinar, així, el pas del temps i augmentar les seves possibilitats de supervivència. Als humans de civilitzacions més avançades els permeté la navegació, els facilità d'intentar comprendre com és el cosmos i de què està fet, per tal de determinar quin lloc hi ocupen els éssers humans i quina és la seva responsabilitat com a éssers intel·ligents. Nosaltres som els hereus del llegat de tots aquells que, nit rere nit, contribuïren a configurar el coneixement actual de la naturalesa de l'univers, transmetent-la de generació en generació. Tenim, per tant, la responsabilitat col·lectiva de fer possible que el seu esforç pugui continuar progressant a través d'altres.» Així comença un document que s'anomena Carta en defensa del cel fosc, va ser en el seu moment aprovada a Lleida l'any 1994, si no recordo malament, i ha estat l'element fonamental d'una campanya coneguda aquí, a Catalunya, com la campanya en defensa del cel fosc, promoguda per una associació que porta aquest nom, i que avui té un ressò internacional.

I he volgut començar amb aquestes paraules, primer, perquè em semblen molt interessants i perquè recorden una mica com en un temps el cel, la seva observació i el seu coneixement, era indispensable per a la supervivència i com, de mica en mica, l'hem anat oblidant, i també perquè em sembla important que faci menció, per començar el posicionament d'aquesta Llei, de l'existència d'aquesta campanya, de l'existèn-

32

cia d'aquesta associació, de l'existència de la feina feta per a la conscienciació del conjunt de les administracions catalanes i perquè, molt probablement, sense aquesta feina i sense aquesta conscienciació del conjunt de les administracions catalanes, avui no hi hauria municipis que tinguessin ordenances de protecció del cel nocturn i avui no estaríem, segurament, davant d'aquest Projecte de llei, i no estaríem segurament davant d'un text que hem acordat per unanimitat, i que no hi ha esmenes vives a debatre en aquest Ple.

Què és, però, la contaminació lumínica? No és només una imatge bucòlica del que ha de ser el cel. És, certament –com s'ha dit abans–, la defensa de l'ecosistema, d'una quantitat d'animals –insectes molts d'ells, aus moltes d'elles– que tenen costums que tenen a veure amb la llum que hi ha en l'ambient, en l'entorn, i que certament l'artificialització d'aquest medi natural, l'aparició amb tanta força i potència de l'enllumenat ha fet que s'anés distorsionant i s'anés empobrint aquesta biodiversitat. I és també la regulació d'aquesta qüestió una necessària aportació als criteris d'estalvi i d'eficiència energètica en un món que pretén caminar vers la sostenibilitat.

De mica en mica l'obscuritat de la nit va anar desapareixent en funció de l'existència d'aquest enllumenat artificial, de mica en mica va anar desapareixent progressivament la llum de les estrelles i dels altres astres i nosaltres ens hi vam anar acostumant com una cosa molt normal. Les boirines i el sol enrarit potencien aquest efecte de contaminació lumínica, fins a l'extrem de formar una capa de color gris que adopta la forma de núvol sobre les ciutats. Això té a veure amb la presència de la il·luminació, diguem que incorrectament dirigida, però té a veure, també, amb la contaminació atmosfèrica, i, per tant, aquesta Llei que parla molt de l'enllumenat no ha d'oblidar el necessari compliment d'altres lleis que protegeixen, també, l'àmbit atmosfèric i que han d'aconseguir la desaparició del conjunt de partícules en suspensió, almenys de la seva major part, i la desaparició de gasos que també fan que aquest efecte d'observació del cel, tan i tan important per altres generacions, hagi avui desaparegut.

El conseller parlava d'antecedents parlamentaris d'aquesta Llei, cosa que jo agraeixo, li hauria agraït també que hagués parlat de les proposicions no de llei impulsades en aquest cas pel Grup Socialista l'any 1996 i l'any 1998 –algunes d'elles, la darrera que ha mencionat vostè, a proposta del Grup Socialista, això sí, aprovada per unanimitat, després que el Grup de Convergència i Unió hi aprovés alguna esmena–, en el qual es fixava, l'any 1998, el termini, el període d'un any per elaborar aquesta Llei. Arriba una mica tard, però en tot cas arriba, i insisteixo que allò que és positiu cal defensar-ho com a positiu i que el nostre Grup hi votarà afirmativament, només faltaria.

També crec que és que bo que expliquem al conjunt de la ciutadania que no es tracta de deixar ningú a les fosques, que certament l'enllumenat públic ha estat una conquesta social en molts barris i en molts llocs on habiten les persones, i que ha estat concebut com una millora de la qualitat de vida per a les nostres ciutats, i, per tant, en cap cas caldria pensar que aquesta Llei evi-

tarà, doncs, que determinats espais urbans tinguin això que ha estat considerat una millora de la qualitat de vida i una conquesta social per a la ciutadania, sinó que es tracta senzillament d'enfocar, d'encarar, de fer que les instal·lacions d'enllumenat, que els llums, els fanals estiguin correctament col·locats. Hi ha, per això, un període de temps suficient per produir aquesta adaptació, que esperem que amb les previsions que la mateixa Llei estableix, de recursos econòmics, es pugui portar a terme aquesta modificació.

I això és una de les coses que voldria destacar del conjunt d'esmenes presentades pel Grup Socialista –en total trenta-sis esmenes– que la Ponència, en un esforç important –certament, s'ha de reconèixer– de buscar el consens i la unanimitat. I que jo espero que aquest esforç de la recerca del consens i de la unanimitat, que avui es produeix i que es produirà en la votació, no sigui només per al dia d'avui o no sigui per necessitats conjunturals de la recerca de consens amb algun tema ambiental, sinó que sigui, certament, per la voluntat ferma d'aplicar i de portar-ho a la pràctica pel conjunt de les administracions de Catalunya, molt especialment per l'autonòmica i també per les administracions locals, allò que els correspon.

D'aquestes esmenes, que els deia que n'eren trenta-sis, del nostre Grup, vull mencionar de manera especial la que hem intentat delimitar millor, quines i com s'han d'excloure els enllumenats de determinades instal·lacions de l'obligació del compliment del que preveu aquesta Llei, perquè –ens ho semblava– existia una certa discrecionalitat en el fet d'establir l'excepció de compliment d'alguna d'aquestes lleis de tal manera que en el primer dels redactats es podria gairebé entendre que, pel que feia a instal·lacions dependent del Govern de la Generalitat, del Govern autonòmic o, fins i tot, del Govern de l'Estat, en quedaven moltes d'excloues i, per tant, estàvem aprovant una llei que només obligava altres administracions. Crec que això s'ha reconduït i que en aquests moments l'exclusió no és de manera discrecional, sinó que ha de quedar clarament motivada i s'ha d'establir mitjançant un reglament. I aquesta és una aportació que a mi em sembla important.

I l'altra, i molt especialment, i la remarco perquè –ho saben tots els ponents que han compartit els debats– és la principal preocupació: de res serveix tenir un bon cos legislatiu de l'àmbit que sigui. En molts casos jo he reconegut que en l'àmbit mediambiental Catalunya té un bon cos legislatiu, però no només en l'àmbit ambiental, en molts altres àmbits. De res serveix tenir un bon –un bon– cos legislatiu si no es posen els mitjans tècnics humans i, per tant, els mitjans econòmics perquè es compleixin aquestes lleis.

I, per tant, de les esmenes en destaco, també, la 33 i la 57 que figuren en aquesta numeració que fan menció explícita a la dotació econòmica per tal de col·laborar amb l'Administració local en el procés d'adaptació del seu enllumenat públic; qüestió absolutament necessària perquè –hi insisteixo– aquesta Llei pugui portar-se a l'aplicació.

I, a més d'insistir-los que no només s'ha de produir el compliment d'aquesta Llei, sinó que s'ha de produir de

manera molt especial el compliment de la Llei de protecció del medi atmosfèric, perquè finalment puguem recuperar no només la biodiversitat o intentar que no continuïn disminuint les poblacions de fauna que tenen a veure amb la nit, sinó també amb els temes d'eficiència i eficàcia energètica i l'estalvi econòmic que això suposa.

Permetin-me, també, acabar amb un paràgraf d'aquella carta de defensa del cel fosc que ha estat motiu de la campanya i que jo crec que ha estat fonamental perquè avui estiguem debatent això, i que acaba amb la frase que «la serena bellesa d'una nit estrellada no esdevinguí un simple record sentimental en la ment d'alguns de nosaltres». Recordem-ho tots quan veiem determinats fanals en algunes carreteres, autopistes, avingudes o carrers de les ciutats.

El president

Gràcies, senyora Tura. En nom del Grup de Convergència i Unió, per posicionar-se, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sempre és un honor pujar en aquesta tribuna quan s'aprova una llei d'aquestes característiques, i s'aprova per la unanimitat, gràcies a un esforç important de consens de tots els grups parlamentaris que vull subratllar. I també és un honor fer-ho quan, com s'ha dit i ha quedat reflectit, el Parlament de Catalunya bàsicament respon a una inquietud social.

Aquesta Llei és la conseqüència directa d'una campanya que ha desenvolupat un col·lectiu de ciutadans conscienciats que han exercit el seu dret al civisme i han plantejat aquesta campanya «Cel fosc». Vull, també, saludar els representants d'aquest col·lectiu que avui ens acompanyen en l'aprovació d'aquesta Llei.

S'ha comentat quin és l'objectiu de la Llei, que és bàsicament un objectiu de sensatesa: compatibilitzar l'enllumenat artificial, que és un requisit per a l'habitabilitat a les zones rurals i urbanes, amb la protecció del medi nocturn. En molts llocs malauradament no existeix la nit, ha desaparegut la nit, la capacitat d'emissió lumínica de les actuals instal·lacions és molt superior al que la natura en determinats casos pot suportar.

Voldria fer una constatació que ja s'ha dit: un excés de llum i la bona visibilitat no és el mateix. No perquè posem més llum hi veurem més bé. Il·luminar millor no vol dir, doncs, posar més llum, sinó dirigir-la cap a on cal, que és cap a terra i no cap al cel. Aquesta és la premissa, aquest és el punt de partida que dona sentit a tota la Llei.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, la Llei endreça, planifica en les zones –aquestes diverses zones de protecció a què ha fet referència el conseller en la seva intervenció–, fa una tasca de prevenció i també fa una tasca de reparació, fent desaparèixer tots aquells enllumenats que són innecessaris, aquells làsers que veiem en determinades discoteques, aquells artefactes, aquells zepelins que sovint veiem al cel i que no tenen una uti-

litat concreta. Aquesta, per tant, és la idea bàsica, essencial de la Llei.

Voldria fer referència molt ràpidament a diverses qüestions que s'han citat al llarg de la Ponència. Primer, estem parlant d'una norma que té un desplegament concertat. De fet, la Llei preveu la creació d'una comissió de prevenció i correcció de la contaminació lumínica que haurà d'administrar els terminis, que haurà de dir què és allò que s'ha de prioritzar en el desplegament reglamentari. Aquesta Comissió estarà formada per la mateixa societat civil, pels impulsors de la campanya i, també, evidentment, pels ens locals. El paper dels ens locals és essencial a l'hora de dibuixar la seva pròpia zonificació, també la dels consells comarcals: intervenció com a Administració ambiental amb capacitat d'inspecció i sancionadora, i també en la mesura que els ens locals són titulars d'una gran quantitat d'instal·lacions d'aquestes característiques.

Però seria injust dir que a partir d'aquesta Llei es comencen a fer coses. Seria injust. Hi ha hagut ens locals, a Catalunya, en el nostre país que ja s'han avançat, que han fet experiències, que han impulsat experiències i experiències molt reeixides. Hi ha dos municipis que en són paradigmàtics, que són el municipi de Figueres, a l'Alt Empordà, i la capital de l'Urgell, Tàrraga; també, Granollers. Ells, abans de l'aprovació d'aquesta Llei ja han assajat què vol dir utilitzar la il·luminació, fer una normativa de la il·luminació que sigui mediambientalment sostenible. (*Remor de veus.*)

I vaig acabant, molt ràpidament. El primer municipi a l'Estat espanyol que ho va provar, que ho va provar amb uns resultats extraordinaris, va ser el municipi de Santa Cruz de la Palma. I perquè es facin una mica la idea de què vol dir això exactament: estem parlant de quaranta-vuit unitats tractades, de quaranta-vuit fanals. Simplement van aplicar les previsions de la Llei que avui aprovarem: van canviar els fanals. D'una lluminària de vidre prismàtic en van fer una lluminària de vidre pla que permet que la llum s'adrexi molt més directament cap a terra. Van establir intensitats diferents en el voltatge en funció de les hores: una intensitat diferent de 8 a 12 de la nit i més enllà de les 12 de la nit. I van aconseguir uns resultats excepcionals: el flux emès cap al cel és del 0% i el cel es pot veure perfectament. L'estalvi de cost anual va ser de 340.000 pessetes. L'estalvi, la reducció del consum energètic, pràcticament, d'un 39%. I això és el que, gràcies a aquesta Llei que avui, per unanimitat, aprovarem, el nostre país podrà gaudir per poder veure millor el cel, per poder fer més recerca científica amb relació al fet astronòmic, però sobretot per protegir la biodiversitat.

Recordem –i acabo– que hi ha més vida en el medi nocturn que no pas en el medi diürn. Un país responsable, un país que vol ser capdavanter ha d'aprovar una llei com la que avui, per unanimitat, aprovarà aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Passem, per tant, ara, a la votació d'aquesta Llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Procediments relatius a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1997, part I de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1998, i a l'Informe 1/1999 sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici 1998 (tram. 257-00001/06 i 257-00002/06)

Abans de començar el proper punt de l'ordre del dia es fa avinent que, conjuntament amb els senyors portaveus i d'acord amb l'article 104.2 del Reglament, s'ha convingut a agrupar els debats dels punts 3 i 4 de l'ordre del dia i que es mantindran separades, però, les votacions.

El tercer punt de l'ordre del dia és: Debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'any 1997, part I de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1998. El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe 1/1999 sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici 1998.

D'acord amb l'article 147.5 hi pot haver un torn a favor i un torn en contra, i si no hi és passariem a fixar el posicionament dels diversos grups. Com que és així, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. (*Veus de fons.*) Sí... Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, ja ha arribat per fi..., ja era hora de veure els comptes de temps antics, llunyans. Això... –veure amb aquest retard els números em recorda el retard del tren que em va portar de Granada a Barcelona, que era «el sevillano», que vaig arribar amb vuit o deu hores de retard–, és un retard que contrasta amb la sana pràctica habitual de les administracions locals que cada any compleixen amb el rendiment del control.

Aquesta excessiva distància temporal, aquest *gap* temporal tan excessiu afecta, òbviament, l'eficàcia del control democràtic. I aquí hi ha la qüestió. Perquè, senyories, segons la nostra opinió, és intrínsec al sistema democràtic, millor dit, hauria de ser-ho: que el control tingui la menor distància possible amb relació als fets concrets que es volen controlar. I ja té gràcia, per exemple, que a aquestes alçades no hagin sortit els comptes

d'aquesta cosa endimoniada que és el Consorci de Turisme de Catalunya.

Realment el que vull dir és que nosaltres, els diputats i les diputades, no tenim encara els comptes. El Parlament encara no els té. I això que fins i tot el full parroquial de casa Baró ja els té. I és molt greu que aquest debat d'ara, aquest debat d'avui no compti amb l'estat de la qüestió del Consorci de Turisme. Per cert, és de domini públic, segons diu avui la premsa, que aquesta documentació va ser aprovada fa un mes.

Senyories, el cert és que la Sindicatura està en una autèntica crisi cavallina que s'ha fet més descomunal, encara, després de la dimissió del senyor Termes, del síndic major, i després del que queda escrit al *Diari de Sessions* en la seva última compareixença. En aquell moment es va fer visible el que ja es sabia. Un, que el funcionament del principal òrgan del control de les administracions públiques catalanes no respon de cap de les maneres a les necessitats d'un control democràtic madur. Segon, que tampoc respon a les exigències d'oportunitat, fiabilitat i garantia que ha d'oferir al poble de Catalunya i al reu representants aquest òrgan auditor.

Així, doncs, ens trobem davant d'una crisi esperpèntica, digna –he dit en altra ocasió– de la Casa de la Troia. És esperpèntica i –m'excuso per aquest llenguatge– tercermundista –per aquest llenguatge eurocèntric–, és tercermundista, també. Vejam, té raó un síndic quan acusa directament i públicament un important dirigent polític, ara exconseller, de ficar mà escandalosament a la Sindicatura? Tenen raó dos síndics quan acusen l'anterior síndic major de mentir i amagar dades al Parlament? Tenia motius el senyor Termes quan en la famosa compareixença va posar «a caldo» a tothom? Això, senyories, és un autèntic *patio de vecindonas*, que diria el meu pare. I la pregunta és: estem davant de coses irrellevants que s'inventa l'oposició? Realment, aquestes coses il·luminen les enormes tensions que es desprenen dels interessos de signe partidista d'algunes persones, al temps que impossibiliten la funció de la Sindicatura. No són coses intrascendents, són coses que també demostren aquesta crisi sistemàtica del Govern de Convergència i Unió, i que, especialment, posen a la picota la relació entre el Govern català i els instruments de control, i ens mostren fins a quin punt l'aire està fortament contaminat.

Bé, d'aquesta situació s'ha de sortir urgentment i de la millor manera possible. Se n'ha de sortir amb una sindicatura que tingui relació orgànica amb les intervencions de l'Administració de la Generalitat i dels ens locals, amb una sindicatura que sigui capaç d'oferir els informes cada any sobre l'any anterior, amb una sindicatura, en definitiva, que disposi dels mitjans necessaris i suficients per a l'exercici de la seva tasca amb els *minima moralia* de cada síndic en particular, i amb una sindicatura amb un reglament nou per elegir el síndic major amb un nombre tancat de votacions. I és en aquest sentit per on s'ha d'anar, que és una urgent novació de la Llei de la Sindicatura de Comptes. Urgent, en aquest cas, vol dir cosa d'hores, cosa de dies.

Senyories, el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, aprovarà l'Informe efectuat per la Sindicatura i,

simultàniament, diem que les dades del Compte general que ha elaborat el Govern i enviat a la Sindicatura no reflecteixen de cap de les maneres l'activitat i la situació econòmica de la Generalitat, motiu pel qual nosaltres no hi votarem a favor. I nosaltres també diem que en la presentació dels comptes de la Generalitat trobem a faltar el següent: la contractació entre l'execució econòmica i financera amb la previsió feta a l'inici en forma pressupostària i de compte d'explotació; la territorialització de les liquidacions de la despesa en transferències, inversions i recaptació fiscal amb les seves memòries justificatives; la presentació de la despesa per programes anualment i en cicles de mandat per despesa corrent i inversions; la consolidació de tot el grup públic de la Generalitat de Catalunya, que avui ja és molt, però que molt important, afortunadament; una anàlisi específica del deute dèficit amb les corresponents línies del deute finançat a curt o a llarg, les variacions i moviments produïts entre ells, els avals, la titulació d'ingressos amb previsió d'impagats no provisionals; presentació en forma de balanç i compte d'explotació dels estats pressupostaris.

En fi, senyories, estem davant d'uns comptes que recorren aquella famosa frase de Don Gonzalo Fernández de Córdoba, «picos, palas y azadones», exagerant això, i per totes aquestes raons plantejem, primer, que és urgent sortir d'aquesta situació; que és urgent sortir d'una manera positiva, i que s'ha de donar un tomb fonamental si és que volem que la Sindicatura sigui un organisme prestigiós i prestigiat per la noble i necessària obra de control democràtic.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Un cop més ens trobem, també, amb aquest retard habitual, el fet que estem tractant ara, l'any 2001, els comptes de l'any 97 i 98 i, per tant, ja hem passat tres i quatre anys, un retard produït per part del Govern en la presentació d'aquests comptes i, al mateix temps, malgrat la bona feina i la tasca positiva que fa la Sindicatura de Comptes, també posa en evidència, a vegades, la manca de mitjans amb què compta la Sindicatura.

Respecte als tres punts de resolució que es presenten, fruit de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, evidentment, votarem favorablement, com vam fer en la Comissió, l'Informe de la Sindicatura, perquè, evidentment, posa també en entredit alguna de les mancances que es van repetint, any rere any, de la gestió del pressupost per part del Govern de la Generalitat; per tant, també votarem, com hem fet cada any, el vot contrari a l'aprovació dels comptes.

Respecte a la tercera proposta, que és el vot –que, evidentment, serà favorable– a seguir les recomanacions de la Sindicatura, el problema que ens trobem és que

aquestes recomanacions siguin complertes per part del Govern, ja que aquest incompliment, que es produeix any rere any, creiem que va prenent aquestes mancances que detecta la Sindicatura amb un problema més estructural que conjuntural, fruit del pressupost d'un any determinat. Alguns dels aspectes que ja vam esmentar en la mateixa Comissió de la Sindicatura feien referència que, com ja ha passat altres anys, els pressupostos no recullen la totalitat de l'activitat desenvolupada durant aquests esmentats exercicis; que continuen, també, les diferències significatives entre els pressupostos inicials i la seva liquidació i, per tant, això posa en entredit el seu grau de compliment; també aquestes mancances, entre d'altres, també fan referència als pressupostos per programes i a les memòries de resultats en funció dels recursos esmerçats. Pel que fa als pressupostos per programes, manquen els indicadors de gestió i la confirmació de l'assoliment dels objectius, i pel que fa a la memòria de resultats les mancances fan referència, pel que fa a la seva economia, a la relació quantitat/cost/qualitat; pel que fa a l'eficàcia, als objectius de fets i de resultats, i pel que fa a l'eficiència, al rendiment dels serveis i comparació dels rendiments amb determinats estàndards.

L'Informe també remarca, entre altres aspectes, el que fa referència a les entitats autònomes administratives. Les diferències entre aquestes vint-i-una entitats i la seva diversitat d'objectius no ens permeten conclusions significatives quant a la seva gestió. I també la gran diferència entre els imports pressupostats d'aquestes vint-i-dues entitats i la seva diversitat d'objectius que tampoc permeten conclusions significatives quant a la seva gestió. Amb això, caldria recordar l'Ordre de maig del 94, que estableix la realització d'una memòria justificativa dels costos i rendiments dels serveis públics i del seu grau de compliment dels objectius. Com comprovem en aquests exercicis del 97 i el 98, són una minoria aquest organismes que presenten una memòria on constin objectius i costos dels serveis, però encara són més minoria els que presenten una memòria que ens permeti analitzar el seu compliment.

En definitiva, votarem en contra de l'aprovació dels comptes del 97 i 98; també votarem favorablement, evidentment, l'Informe de la Sindicatura i, també, que es compleixin aquestes recomanacions. Una proposta que també es presenta any rere any i que també el Grup de Convergència i Unió vota favorablement, però el que voldríem és que aquestes recomanacions fossin complertes per part del Govern, perquè ens trobem any rere any que aquestes recomanacions no són seguides per part del Govern, aquestes recomanacions que fa la mateixa Sindicatura i, per tant, demanem simplement que el Govern compleixi el que marca l'actual legislació pressupostària.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular per a posicionar-me, igual que ho han fet els grups que m'han precedit, sobre el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes pel que fa als comptes generals de dos exercicis, de l'any 1997 i de l'any 1998.

Vagi per endavant el nostre agraïment al treball de la Sindicatura de Comptes pel que fa als informes que he esmentat i, conseqüentment, donarem suport en aquest punt que fa referència a l'aprovació dels informes de la Sindicatura de Comptes per a aquests dos exercicis. Així, també, com el suport que donarem al punt tercer del Dictamen de la Comissió pel que fa que el Govern de la Generalitat informi de les conclusions i de les recomanacions que reflecteixen. Informar vol dir també que es compleixin les recomanacions, que any rere any, sens dubte, les podem llegir, i any rere any diuen que s'ha de reconèixer les obligacions en cadascun dels seus exercicis, que reculli tota l'activitat desenvolupada durant l'exercici i que es presenti memòria sobre l'execució dels pressupostos per programes.

Però en el conjunt dels punts que es presenten hi trobem l'aprovació del Compte general. Com és costum, el Grup Popular, amb l'esperit que es pugui veure el debat en aquest Ple, va donar suport en la Comissió, en els treballs de la Comissió, a aquest punt. Estem davant del Compte general dels anys 1997 i 98, en un debat sobre la gestió de prop de 4,5 bilions de pessetes, 4,5 bilions de pessetes de totes les catalanes i catalans. I, com tota liquidació pressupostària, hi estem trobant i, de fet, s'hi troben llums i s'hi troben ombres. Ja hem escoltat avui termes com «dèficit», «endeutament», «càrrega financera», «modificacions pressupostàries», «graus de compliment», etcètera. I és evident, que en nom del meu Grup també faré referència a tot el que ara he dit.

Cal dir que, globalment, hi ha hagut avenços en la gestió, però voldria recordar els termes que en el Compte general de l'any 1996, que vam debatre en aquest Parlament l'any passat, li dèiem des del Grup Popular, els dèiem, al Govern, des del Grup Popular, que s'ha de millorar la gestió i que hi ha d'haver un millor rigor pressupostari. Com deia, llums i ombres, dèficit pressupostari de 75.000 milions de pessetes l'any 1997, que ha caigut fins a poc més de 17.000 l'any 1998, 58.000 milions de reducció, però dèficit, dèficits que esperem que l'any 2001, tal com es va indiciar i com s'indica en els pressupostos per a aquest any, sigui dèficit zero, com hem reclamat des de ja fa temps des del Grup Popular.

Endeutament que, malgrat que s'ha reduït l'endeutament a curt l'any 1998 més de 139.000 milions, vostès –i la cambra ho ha de saber i ho ha de saber tota la ciutadania de Catalunya–, vostès varen sobrepassar en 82.000 milions de pessetes el màxim establert pel Consell de Política Fiscal i Financera l'any 1997 pel que fa a l'endeutament a llarg, xifra que vostès van acordar en el mateix Consell de Política Fiscal i Financera, i que

van votar. Endeutament que, des del Grup Popular, ja els hem avançat, els ho va avançar la portaveu del Grup Popular, senyora Dolors Nadal, en l'últim debat pressupostari, el que s'ha de fer en el futur: s'ha de parlar d'endeutament net zero, és a dir, endeutament menys amortitzacions igual a zero.

Endeutament que, traduint-lo amb la càrrega financera que van, vostès, incrementar fins prop d'un 16%, l'any 1997, celebrem, també, però, que s'hagi baixat en més de cinc punts l'any 1998. I és per això –i em dirigeixo no solament al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó també al Govern i, més concretament, a l'honorable conseller d'Economia i Finances, a vostè, senyor Homs– que cal aprovar un nou marc general d'endeutament per al proper quinquenni. Han de treballar i s'ha de treballar en aquesta línia i cal, conseller, que s'estableixin compromisos.

No solament hem de parlar d'endeutament, hem de parlar de crèdits ampliables, i aquí hem de dir, també, que s'ha anat guanyant: de 116 expedients, l'any 1994, per un import de 78.000 milions de pessetes, han baixat fins a 37 expedients, l'any 98, per un import de 35.

Nomenclatures com les que fins ara he exposat són, any rere any, recurrents, però també hem de parlar d'ingressos, i aquí suposo que el Govern de la Generalitat no estalviarà elogis al Govern de l'Estat, i no estalviarà elogis al Partit Popular de Catalunya. Em refereixo a les previsions d'ingressos que reflecteixen els pressupostos de l'any 97 i de l'any 98 pel que fa a les transferències de l'Estat i la Seguretat Social. Any 1997: 98.000 milions de pessetes més que les previsions inicials; any 1998: 64.000 milions de pessetes més que les previsions inicials. És a dir, estem parlant, en aquests dos exercicis, d'un increment sobre el que estava pressupostat de 152.000 milions de pessetes. Parlant d'ingressos, ens hem de tornar a referir a un tema recurrent per part del Grup Popular: el que és l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Si el Govern de la Generalitat hagués aplicat el 6% –i no el 7, com varen fer–, haurien ingressat exactament el mateix que tenien pressupostat. Per ser més exactes: 500 milions de pessetes més, encara, que el que tenien pressupostat amb la xifra del 7%.

Però hem d'analitzar d'altres aspectes. Com ha anat el pressupost de despesa? Graus de compliments del 94 i del 95%, havent de lamentar, criticar, advertir i dir-los clarament que haurien de reaccionar davant d'alguns aspectes, i els vull tornar a recordar que cal desplegar una llei d'estabilitat pressupostària, perquè també hi ha una disposició addicional del Grup Popular que hi fa referència, i parlo de llei d'estabilitat pressupostària pel rigor pressupostari, perquè, més d'un 20% de modificacions pressupostàries, sobrepassant, cada any, 400.000 milions de pessetes, són xifres, realment, preocupants, deixant de complir un 27% de les operacions de capital –el Capítol 6 i 7–, l'any 1997, i d'un 18% l'any 1998. Però cal remarcar el Capítol 6, la inversió real. Què ha passat? Crèdit definitiu, és a dir, el que vostès podien invertir, els anys 97 i 98, sumat als dos anys: 230.302 milions de pessetes. Obligacions reconegudes, és a dir: què és el que han fet?: 164.850. Traduïm-ho clarament: vostès han deixat d'invertir,

entre els anys 1997 i 1998, 65.452 milions de pessetes, un 28,4% menys que el crèdit definitiu que tenien. Dient-ho clarament: de cada deu pessetes que podien invertir, solament n'han invertit set o, dient-ho d'una altra manera, de cada deu, tres no les han invertit. Això, afegit al fet que departaments com el de Medi Ambient solament han complert el 56% del pressupost en l'any 1997, que Política Territorial només ha arribat al 77, que, bé, és cert que s'han incrementat aquestes xifres i que s'han millorat l'any 1998, però, en canvi, ha caigut el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme només amb un 73% de compliment.

Ara ens trobem –i em torno a dirigir a vostè, conseller Homs, del Govern de la Generalitat– que es proposen noves inversions, importants inversions a Catalunya, que cal estudiar fórmules de finançament a la inversió pública a Catalunya i, en aquest sentit, darrerament ha estat anunciada pel Govern de la Generalitat una de les inversions públiques més emblemàtiques de Catalunya: la nova línia 9 del metro, que unirà Badalona i Santa Coloma amb l'Hospitalet i el Prat, fins arribar a l'aeroport. Com es pensa finançar aquesta nova infraestructura? Com s'instrumenta aquest finançament?

Cal dir que aspectes com el de la inversió, a part, han millorat en les obligacions pendents de pagament, però encara tenim una xifra realment gran, com són 94.000 milions de pessetes el 31 de desembre del 98. Tot això, lligat al que hauria de ser l'equilibri territorial, que no és equilibri territorial. L'any 1997, de la inversió comarcalitzada, nou comarques no arriben a una inversió de 100 milions de pessetes i set comarques, l'any 1998, repetint tres d'aquestes: Pla d'Urgell, Urgell i Vall d'Aran.

Si he fet una anàlisi, com deia, amb llums i ombres, de dades consolidades i de l'Administració de la Generalitat, cal ara destacar que tant les entitats gestores de la Seguretat Social com les entitats autònomes han tingut graus d'execució pressupostària per damunt del 90%; que han millorat resultats d'explotació, però que ens trobem amb un fet recurrent, amb augment: les factures pendents de comptabilitzar. Dient-ho clarament: les factures al calaix. 71.337 milions de pessetes, l'any 1997, i 97.381 milions de pessetes, l'any 1998 –un 15% dels pressupostos de les entitats gestores de la Seguretat Social. Increments d'endeutament amb empreses públiques i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: 248.000 milions és la xifra de les empreses públiques, l'any 98, i 92.500, els de la Corporació Catalana, i tot això amb resultats negatius d'explotació propers als 5.000 milions de pessetes.

És per això que cal, conseller –i em torno a dirigir a vostè, al Govern, i, evidentment, també, al Grup Parlamentari que li dona suport, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, crear un organisme de seguiment de la gestió pressupostària, i no podem esperar més perquè, les desviacions, les modificacions, la falta d'inversió, etcètera, cal que les analitzem, com es diu, dia a dia, perquè estem parlant –com abans li deia–, en aquest moment, de dos exercicis pressupostaris del voltant de 4,5 bilions de pessetes. Però també hi ha d'altres formes i vies de finançament: els fons estructurals europeus, com deia, són una via de finançament

que té la Generalitat de Catalunya per finançar la nova obra civil a realitzar els propers anys, i, aviat, el Govern de la Generalitat començarà a preparar –o l'ha de començar a preparar– el nou pressupost per a l'any vinent, en què s'han d'integrar els compromisos de cara als recursos procedents dels fons estructurals europeus. És important –i em torno a dirigir a vostè, conseller Homs– conèixer quines seran aquestes previsions i quines són les noves propostes que es plantejaran per als propers anys.

Vaig acabant, senyor president, dient, en primer lloc, que voldríem escoltar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; voldríem escoltar quins són els compromisos davant les peticions que des del Grup Popular els hem formulat; voldríem escoltar-lo, a vostè, senyor conseller, perquè vostè és avui qui té la responsabilitat de dirigir les finances del Govern de la Generalitat. Com deia abans, llums i ombres. Gestionar els diners públics requereix transparència, requereix assumir compromisos, requereix reaccionar i requereix rigor; requereix administrar per a totes i per a tots; requereix fixar objectius i ser coherent, evidentment, amb ells.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup... (*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Demana la paraula el senyor conseller per...?

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Senyor president, demano la paraula per al·lusions directes del portaveu del Grup Popular, que m'ha plantejat una sèrie de coses... Demano la paraula.

El president

Té dos minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, gràcies. Em veig obligat a agafar, doncs, la paraula i contestar-li, eh? Vostè ha fet una intervenció en què, a més de fixar la posició del seu Grup, m'ha plantejat quatre coses molt concretes. Ja sé que no és el moment i jo no vull entrar en l'objecte del debat en qüestió, però vostè diu que s'ha de fixar un nou marc general d'endeutament de la Generalitat de Catalunya per als propers anys –és veritat. El marc general d'endeutament de la Generalitat en el darrer quinquenni s'ha esgotat. Jo voldria que, en el nou marc de finançament autonòmic, hi anés, paral·lelament, el compromís de determinar el marc d'endeutament per als propers cinc anys. Jo ofereixo al Grup Parlamentari Popular que ho estudiem junts. Per què no? L'hem de presentar en el context de la negociació del finançament i ho podríem fer conjuntament. Per què no?

M'ha plantejat vostè, també, la Llei d'estabilitat pressupostària –està a Madrid, està al Congrés dels Diputats. Jo espero i desitjo que aquesta llei surti de mane-

38

ra que sigui respectuosa amb les competències i amb la sobirania que té aquesta cambra, eh? Ara, un cop aprovada, Catalunya ha de fer la llei d'estabilitat pressupostària per a les administracions públiques catalanes. La podem fer junts. Per què no, per què no?

Jo li proposo, també, en el tema del finançament de les inversions públiques... Aviat, el Departament d'Economia del Govern de la Generalitat portarà al Parlament una iniciativa legislativa per constituir la societat que haurà de tenir la responsabilitat del finançament de la infraestructura ferroviària a Catalunya, com existeix el GIF a Espanya i com existeix, doncs, a Madrid la societat que finança el metro de Madrid. Farem una iniciativa legislativa i la portarem aquí; la podem fer i vostès coneixeran com es finançarà i com podem articular el finançament i per què no el podem fer conjuntament.

Els fons estructurals. És a dir, està clar: fa anys que els fons estructurals s'estan nodrint de finançament per cobrir les inversions públiques a Catalunya. S'han de fixar les noves prioritats per als propers anys; segurament, en el marc dels pressupostos...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...que portaré s'esgotarà aquesta proposta...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. I estic a la seva disposició per fer seguiment de totes aquestes qüestions i buscar les fórmules de fer el seguiment.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, una prèvia, perquè, en tot cas, la intervenció, pensava fer-la des del faristol. La intervenció del senyor conseller, tinc la impressió que, d'acord amb el Reglament, obre torn i, per tant, jo no sé com el senyor president pensa, en tot cas, articular el debat a partir d'aquesta possibilitat.

El president

A veure, la presidència, el que ha fet en aquest moment és donar un torn per al·lusions i ha fet el tractament propi d'un torn per al·lusions, que és donar dos minuts. Vostè sap que qualsevol conseller, qualsevol membre del Govern pot obrir torn, però, aleshores, no té un temps limitat i taxat com jo li he fet, que és tractant-lo com..., i, després, en el fons, ha donat resposta a reque-

riments personals que se li havien fet. Prego que entengui aquesta interpretació. (*Remor de veus i pausa.*)

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, vindré a fer la intervenció al faristol, però, en tot cas, la meua interpretació és que la intervenció del Govern sempre obre torn i, en tot cas, jo assumeixo, evidentment, la decisió de la Presidència però, per aquesta regla de tres, el Govern podria estar intervenint contínuament deixant en règim d'indefensió la resta de diputats.

El president

Li agraeixo que vostè hagi acollit aquesta solució que he donat, però sàpiga que tots els membres de la cambra, quan són alludits, tenen aquest dret, degudament taxat, reglamentàriament, i he aplicat aquesta norma. (*Remor de veus.*) Tots els membres de... I tant! Sí, sí... Oh, i tant que ho és... Segons l'Estatut, són membres de la cambra... Ja els arribarà, no es preocupin. (*Rialles.*) O no? (*Pausa.*)

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. La coincidència en aquest plenari de diferents punts de l'ordre del dia fa que, segurament, hàgim, també, d'ordenar els diferents temes que tractarem. Per tant, en aquest moment parlarem dels comptes, dels informes sobre els comptes dels anys 97 i 98, més enllà que hi ha altres temes, com algun altre diputat ha plantejat, que és la mateixa situació de la Sindicatura de Comptes, que entenem que serà més propi plantejar-la i parlar-ne en un altre punt de l'ordre del dia.

En el debat que es va produir en Comissió –i com a resultat d'aquest debat– es va produir una moció, que és idèntica per als dos anys, en la qual hi ha un punt d'aprovació del Compte general i dos punts que són d'aprovació de l'Informe i de les recomanacions de l'Informe. Com ja han dit altres diputats, el nostre Grup votarà a favor dels punts segon i tercer i ja demana, en aquest moment, votació separada del primer amb relació a l'informe en si mateix.

Segurament, la intervenció del senyor Fabregat ens donava algunes pistes, no? De fet, ja ells mateixos, al moment d'elaborar la Moció, ja van donar alguna pista, que no ens va passar desapercebuda, perquè en la Moció inicial que va proposar el Partit Popular no hi havia l'aprovació del Compte general. Hi havia l'aprovació de l'Informe, hi havia l'aprovació de les recomanacions, però no hi havia l'aprovació del Compte general. Després, en la Comissió, ja la van votar i ara, aquí, han muntat, diríem, una solució especial del senyor Fabregat obligant l'honorable conseller a sortir a donar explicacions. Jo no sé si en un altre context diríem que això és un acte de «pleitesia», però, en tot cas, ens començarem a preguntar a partir d'ara, segurament, si el conseller d'Economia i Finances és el senyor Homs o el senyor Fabregat, perquè la intervenció inicial, en tot cas, donava peu a plantejaments d'aquest tipus. (*Remor de veus i pausa.*)

Senyors diputats, el Projecte de llei de qüestions lumíniques s'ha substanciat anteriorment; no és el d'ara. Bé, deixin-me, amb tot, que faci un aclariment inicial, també, amb relació als comptes perquè, com que tindrem un altre punt a l'ordre del dia, on haurem de tornar a parlar de qüestions econòmiques, deixaria jo per a aquest punt alguns dels aspectes, segurament, més concrets, com pugui ser l'endeutament o com pugui ser la solució financera del sistema sanitari, i en aquests moments el podem tractar més a bastament, entre altres coses, també per evitar, així, algunes repeticions que no poguessin fer avorrit aquest debat, o el debat que puguem tenir posteriorment.

Quines són les raons que motiven el nostre Grup a votar en contra de l'aprovació d'aquest Compte general? En primer lloc, segurament, senyores i senyors diputats, perquè aquests comptes presenten uns resultats econòmics desastrosos. Miri: els resultats econòmics de l'any 1996 van donar un resultat d'excés d'ingressos sobre despeses de prop de 130.000 milions de pessetes. L'any 1997, es va continuar mantenint un excés, però ja van baixar de 130.000 a 40.000 i, l'any 1998, ja no és positiu, ja és negatiu; ja són 8.000 milions negatius. Per tant, del 96 al 98 hem perdut 135.000 milions pel camí, hem deixat de tenir uns resultats positius de 135.000 milions. Aquesta evolució té diferents explicacions, però, des del punt de vista financer, en té una de molt clara: la clara incapacitat del Govern de l'any 97 i de l'any 98 de superar les limitacions que els comportaven els compromisos de convergència econòmica europea, la seva incapacitat de controlar el dèficit, la seva incapacitat de controlar les despeses de funcionament. Cal dir que això no es trasllada, únicament, en el que és el sector administratiu: les empreses presenten, en el seu conjunt, unes pèrdues de 5.000 milions de pessetes; la Corporació Catalana, una pèrdua de 4.000, i, les entitats comercials, industrials i financeres, unes altres pèrdues de prop, també, de 5.000 milions de pessetes. És a dir, tot plegat, una gestió econòmica amb uns resultats finals que són un total desastre. Aquest ja seria, per si sol, un element suficient per negar l'aprovació dels comptes dels anys 97 i 98, però és que, a més a més, aquests resultats s'obtenen mitjançant subterfugis, s'obtenen mitjançant maquillatges, s'obtenen mitjançant el que algú n'ha dit «operacions especials» o «tècniques de comptabilitat creativa», com en diu algú altre.

Fora del que són els balanços oficials, trobem la partida eufemísticament dita de «Proveïdors d'immobilitzat a llarg termini». Què és això? Ho vam preguntar a la Sindicatura, al síndic que analitza els comptes de la Generalitat. Això són els censos emfitèutics, és a dir, els ingressos obtinguts pel Govern a partir de la venda d'immobilitzat propi que, després, torna a fer circular i que paga a terminis: immobles que es vénen i pagament ajornat a terminis. Molta o poca quantitat? 70.000 milions de pessetes en el tancament de l'any 98.

També veiem aparèixer, els anys 97 i 98, una nova tècnica: el *confirming*. El *confirming* és la tècnica que el Govern no pot pagar les factures en el seu moment i el que fa és traslladar-les als bancs, traslladar-les a les entitats financeres. Avancen els diners als proveïdors i

el Govern les paga més tard, amb els corresponents interessos, amb les corresponents càrregues financeres. L'any 1998, 55.000 milions amb *confirming* en tancar l'any –al mig de l'any, segurament, també trobaríem puntes més elevades. Això, també, clar, a l'hora dels balanços apareix degudament maquillat, amb un epígraf que es diu «Convenis per a assumptió de deutes». Preguntat el síndic corresponent, admet que això és l'ús que el Govern fa del *confirming*.

O volen que els parlem dels 40.000 milions de pessetes que van ingressar per a l'autovia Mataró-Granollers, generosa transferència per part de l'Administració central, que està molt bé –i no neguem la bona gestió des del punt de vista de la transferència– però que no van fer servir per incrementar les inversions, que no van fer servir per disminuir el deute amb què havia incorregut la Generalitat per poder fer aquesta obra. Per què la van fer servir? Per contractar més personal, per més despesa corrent, per més despesa burocràtica.

Per tant, són, senyores i senyors diputats, elements, segurament, prou evidents per negar aquesta aprovació. Però encara n'hi ha més. Hem fet un estudi sobre el diferencial del tipus mitjà pagat per la Generalitat i el Mibor, una cosa relativament tècnica però que suposo que es pot entendre bé: quin és el tipus mitjà d'interès que ha pagat el Govern i quin és el Mibor mitjà a cada any, i quin és, per tant, el diferencial, el sobrepuig que paga el Govern? L'any 1996, el diferencial era d'un punt i mig; podríem considerar-lo, segurament, un pèl alt però dintre d'uns marges raonables. L'any 97, aquest punt i mig passa a 2,2 punts; l'any 98, passa a 3 punts. En dos anys, el diferencial que vostès paguen per la càrrega financera s'ha triplicat. És cert que el tipus mitjà ha baixat, perquè ha baixat del nou al set, però és que el Mibor s'ha reduït a la meitat: del vuit al quatre.

Què vol dir això? Té dues interpretacions possibles i, segurament, cap de les dues és al cent per cent sinó que ha de ser un mixt de les dues. En primer lloc, que no tot el deute que declaren és el deute pel qual paguen interessos; hi ha més deute pel qual paguen interessos que no pel qual declaren i, per tant, aquest deute que ens amaguen també genera en el seu moment les seves càrregues financeres. Per tant, des d'aquest punt de vista, no són transparents, no ensenyen al Parlament tota la documentació que tenen. Segona qüestió: home, que, segurament, tenen un deute mal configurat, tenen un deute excessivament rígid. Van fer la reconversió del deute bancari a deute públic massa aviat; la van fer quan encara els tipus estaven relativament elevats i ara continuem pagant tipus alts. Veurem en el futur què passa, perquè, malgrat que el 2000 tindrem una tendència de tipus d'interès a l'alça, ja tot manifesta que, el 2001, el tipus d'interès tornarà a la baixa i, amb la rigidesa de la seva estructura financera, impedirà que la Generalitat es pugui beneficiar d'aquests guanys. Per tant, també problemes en la gestió financera i aquesta responsabilitat directa del qui ha ocupat durant aquests anys la Conselleria d'Economia i Finances.

Centrem-nos una estona –no em caldrà fer-ho massa, perquè les argumentacions poden ser molt semblants a les que ha fet el senyor Fabregat, encara que, això, su-

40

poso que li deduirà a ell alguna votació diferent de la nostra— en el que ha estat el pressupost en si mateix. Miri: han gastat de més en tots els capítols llevat d'un: han gastat de més 8.000 milions en personal, han gastat de més 17.000 milions en béns i serveis, han gastat de més 100.000 milions i escaig en transferències corrents... Només han gastat de menys en un: en inversions. Sempre els passa el mateix, sempre inverteixen menys del que preveuen, sempre deixen inversions al calaix. És la seva gestió, la gestió que prima des de sempre les despeses de funcionament, que prima des de sempre les despeses burocràtiques i que és incapaç de complir els seus compromisos en allò que es refereix a les inversions.

I acabaria, senyor president, senyores i senyors diputats, amb alguns comentaris amb relació al sector públic empresarial, perquè, és clar, els problemes, les limitacions a què vostès estan sotmesos en el sector administratiu, els obliguen a fer un ús totalment irracional del que és el sector públic empresarial. Tres exemples, molt clars: la Junta de Sanejament, que encara existia l'any 98, tenia un patrimoni negatiu de 7.000 milions de pessetes —no deute; no, diguem-ne, excés de despesa; no dèficit, no pèrdues, no: patrimoni negatiu. En el seu balanç, el capital no és ni zero; és menys 7.000 milions de pessetes. Tot i així, tenien deutes per 91.000 milions de pessetes i havien utilitzat les titulacions, és a dir, la venda anticipada de taxes fins a 21.000 milions de pessetes. La prova del desastre és que van haver de tancar-la i transformar-la en l'Agència Catalana de l'Aigua, i així camuflar els resultats i el desastre —ho repetixo— d'aquesta Junta.

GISA: el deute, a 31 de desembre del 98, era ja 82.000 milions de pessetes. GISA és una empresa que ens vam inventar —o se la va inventar el Govern, millor dit— per aconseguir incrementar les inversions. La veritat és que, l'any 98, això ja no s'aguanta: les aportacions del Govern van ser 44.000 milions, les inversions 51.000. Per tant, l'excés de capacitat d'inversió que donava GISA ja era totalment limitat; s'esgota, el model s'acaba.

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Deute, l'any 1998: 80.000 milions de pessetes —el doble del que era dos anys abans. En dos anys, la Corporació va doblar el seu deute. I com equilibra els resultats la Corporació? Doncs, fent aparèixer en el seu balanç el que el Govern diu que li deu. La Corporació diu: «El Govern em deu 66.000 milions de pessetes; la manera d'equilibrar els resultats és posar-los en el balanç». I, el Govern, pensa pagar mai aquest deute? Oi que no, senyor conseller? Oi que no el pensa pagar mai? Per molt que ho posi la Corporació, vostès no el pensen pagar. Doncs, continuarem endeutant la Corporació i continuarem situant-la en un camí sense sortida.

Per tant, ja ho veuen: només tres empreses, cada una, amb un deute proper als 100.000 milions de pessetes. Podríem ajuntar-hi l'Incasol, que també està pel mateix entorn —un conjunt, un sector públic que funciona amb moltes deficiències, que funciona amb molt mals resultats. Però és que, a més a més, funciona de forma descontrolada i això és, probablement, una de les coses que l'hauria de preocupar, senyor conseller, en aques-

ta nova etapa que vostè enceta. És la mateixa Sindicatura que diu que hi ha empreses que no presenten els comptes, que n'hi ha una que no n'ha presentat cap. Hi ha una empresa que no ha presentat cap compte, textual de l'informe de la Sindicatura; però, a més, diu que n'hi ha sis, algunes tant importants com els Ferrocarrils, que no han presentat els comptes de capital, que no sabem en què han invertit aquest conjunt de 6.000 milions de pessetes que tenien aquestes empreses.

O l'Idiada, que també diu la Sindicatura que els comptes que presenta no són comptes que puguin ser considerats acceptables des del punt de vista del que és la formalitat comptable.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, acabo aquí dient que, evidentment, aquests comptes no han millorat, que són tan dolents com els comptes dels 96, que continuen vostès en el camí que no porta a cap solució, en un camí que els portarà a un carreró sense sortida del qual probablement no sabran sortir i que hauran de ser altres els que treguin la Generalitat del pou econòmic en què vostès l'han posat.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula il·lustre diputat senyor Marià Curto. *(Pausa.)*

El Sr. Curto i Forés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor Martí Carnicer ens deia que ja fa uns dies havia detectat algunes pistes que li anunciava el senyor Fabregat —nosaltres podríem dir-ne «senyals de fum»— i ha vingut a dir que l'honorable conseller, amb la seva intervenció, ha tingut un acte de pleitesia. Senyor Martí Carnicer, per al nostre Grup l'honorable conseller el que ha fet és un acte de responsabilitat i, en tot cas, de coincidència amb alguns trets generals que, de cara al futur, haurem d'abordar, i aprofito l'avinentsa perquè, després d'haver sentit el conseller, en nom del nostre Grup li puc anunciar que aquests quatre compromisos que ell públicament ha manifestat amb relació a les peticions i propostes del Partit Popular, el nostre Grup els assumeix absolutament i treballarà amb el Govern perquè, efectivament, es compleixin.

El senyor Martí Carnicer parlava que avui, en la seva intervenció, es deixaria alguns temes per al debat posterior; i és curiós, el senyor López Bulla —ja ho ha dit també a la Comissió— es preocupava per retard amb què veiem els comptes generals, amb què els debatem, que, per cert, li vaig recordar a la Comissió i li recordo ara, també ho ha fet el senyor Oliveras; de fet, si és cert com diuen que la Sindicatura està a punt d'entregar-nos els comptes de l'any 99, si fóssim una mica diligents al Parlament, doncs, en dos mesos, senyor López Bulla, tindríem tots els comptes enllestits de la Generalitat; no en podríem enllestir cap més; per tant, estariem al dia. Imagini's vostè el retard que portem.

Però, clar, ara s'introdueix una nova tècnica en el debat de les liquidacions i dels comptes generals, que és la tècnica que ha introduït el senyor Martí Carnicer i el Grup Socialista. Diu: «Escolti, com això dels comptes generals vénen de tant en tant i vénen molt tard, el que farem és iniciar el debat quan tinguem els comptes encara que no els hagi revisat la Sindicatura de Comptes, i avui tindrem oportunitat d'iniciar el debat del tancament i de la liquidació dels comptes de l'any 2000, encara que la Sindicatura no els hagi vist.» No sé si això és un menyspreu a la Sindicatura; evidentment, nosaltres estem aquí com a diputats, no com a auditors. Potser al senyor Carnicer li agrada això de mirar-se els comptes, de fer d'auditor i avui suposo que s'esplaiarà, aquesta tarda, dient-nos les bondats de la liquidació del pressupost de l'any 2000. (*Remor de veus.*)

Bé, de fet, el que avui discutim és el que, d'acord amb la normativa que regula la Sindicatura de Comptes, correspon al control de la cambra amb relació als comptes de la Generalitat referits aquest any a dos exercicis, l'any 97-98. I aprovem l'Informe i també demanem que s'aprovi el Compte general i alguns membres que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han anunciat que votaran l'Informe; l'Informe està bé –no hi ha res a dir, el votarem a favor–; en tot cas, els comptes generals els votarem en contra perquè –argumentació del senyor López Bulla o del senyor Oliveras– no reflecteixen exactament la realitat de la gestió, creuen. Després no ho han argumentat, és a dir, dir clarament que els comptes no reflecteixen la realitat però no dir en què no la reflecteixen jo diria que és poc consistent, però, en tot cas, ho accepto. I el senyor Martí Carnicer simplement ha dit que no aprovaran els comptes perquè entenen que la liquidació d'aquests dos anys té un resultat totalment desastrós.

Senyor Martí Carnicer, el nostre Grup votarà l'Informe i votarà el Compte general dels dos anys precisament pel contrari, perquè entenem que aquests comptes, els de l'any 97 i de l'any 98, millorables sempre –millorables sempre–, però és evident que mostren una regularitat financera i legal suficient que, segons diu l'Informe, s'han presentat d'acord amb les normes de comptabilitat i auditoria pública i que, de l'anàlisi d'aquests informes i més enllà de l'anàlisi econòmica financera, que, en tot cas, si em dóna temps, m'estendré en alguns apartats, el que a nosaltres ens interessa sempre és mirar les conclusions i, per tant, aquelles observacions, aquelles propostes i aquelles observacions –diríem– que poden ser importants des del punt de vista de valorar el resultat d'aquesta liquidació.

I la veritat és que, atenent aquests informes, que, per cert, saben vostès que són aprovats pel Ple de la Sindicatura, per tant, pel conjunt dels síndics i, per tant, és la voluntat unànime dels síndics, aquests informes, com deia, podem sintetitzar-los quant a les observacions que fa la mateixa Sindicatura dient, en primer lloc, que el Departament d'Economia i Finances i la Intervenció General, a mesura de les seves possibilitats, van introduint les recomanacions que indica la Sindicatura, un primer punt que assenyalen els mateixos síndics. En segon lloc, els ingressos d'altres administracions s'apliquen d'acord amb la normativa del Consejo de Políti-

ca Fiscal y Financiera, independentment del que faci l'altra Administració. Tres: ja s'ha elaborat –i a partir de l'any 97 ha començat– la memòria de la Junta de Contractació Administrativa i està en marxa el Registre de Contractes. Quatre: la càrrega financera i l'endeutament estan dins dels límits autoritzats. I cinquè, com no podia ser d'altra manera, falta anar completant la comptabilitat financera, en la qual cosa la Intervenció hi està treballant. Per tant, aquestes, en tot cas, són algunes de les observacions que la Sindicatura en ple ens fa al Parlament i són les úniques consideracions que podem tenir en compte a l'hora de valorar globalment aquests comptes generals i alguns aspectes concrets d'aquests comptes generals. Ja sé, aquesta tarda i al proper Ple, en la Moció subsegüent, segurament que parlarem més en profunditat d'alguns dels aspectes que avui, especialment el Grup Socialista, s'ha reservat per a un altre debat, el debat de la liquidació dels comptes de l'any 2000. (*Remor de veus.*)

Si analitzem el compte consolidat de la Generalitat per a l'any 97 i 98, evidentment que hi han aspectes positius i aspectes negatius, com en tot retiment de comptes que faria qualsevol organisme o qualsevol entitat. (*Forta remor de veus.*) Resultat pressupostari: el resultat pressupostari és evident que l'any 96 era de 100.000 milions de pessetes positiu; l'any 97, de 75.000 milions de pessetes positiu, i que l'any 98 ha estat de 17.000 milions negatiu, però sap vostè, senyor Martí Carnicer, que el resultat pressupostari no és precisament l'instrument que explica la bona o mala gestió de l'Administració, perquè si fos així...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, esperi's, ja l'avisaré. (*Pausa.*)

El Sr. Curto i Forés

Perquè si fos així...

El president

Esperi's un segon... Pot continuar.

El Sr. Curto i Forés

Com deia –gràcies, senyor president–, perquè si fos així, els anys anteriors, en què el resultat pressupostari va ser positiu, vostès haurien hagut de cantar d'alegria de cara a aquesta bona gestió. (*Remor de veus.*)

Necessitat de finançament: si no tenim en compte les operacions financeres, operacions corrents i de capital, la veritat és que des de l'any 96 fins a l'any 98 hem passat d'unes necessitats financeres de 46.962 milions de pessetes l'any 96 a 25.924 l'any 97 i a 18.728 milions de pessetes l'any 98. Per tant, evolució positiva. I amb relació a un altre aspecte, que també es té en consideració en l'anàlisi dels comptes generals, el romanent de tresoreria ha passat i continua passant a ser positiu des de l'any 96 a l'any 97 en 90.693 milions de pessetes, i l'any 98 en 61.000 milions de pessetes. I algun altre aspecte positiu, com, per exemple, l'estalvi corrent, i l'estalvi corrent, com vostè sap, ha estat

42

i s'ha mantingut un estalvi positiu, tant l'any 97 com l'any 98.

I el senyor Martí Carnicer, com ja ens té acostumats, fa referència a algunes operacions de maquillatge, que ell en diu, o d'enginyeria financera o de comptabilitat recreativa o... (*remor de veus*), bé, creativa, creativa... No, no, ja ho he dit bé, ja, perquè jo sabia que vostè, en el fons, pensava en «recreativa», perquè vostè s'hi recrea, eh?, s'hi recrea. (*Remor de veus*.) Miri, utilitzar la figura del cens emfitèutic és absolutament legal, a més, fins i tot, demanat insistentment per algun grup d'aquesta cambra perquè aquesta figura es pugui recuperar no només a nivell de l'Administració pública sinó a nivell de la societat civil, i és una fórmula absolutament legal de tenir el finançament necessari per a cobrir els objectius que el Govern es marca. Després diu: «Ha introduït un altre element interessant, innovador, el *confirming*,» que consisteix que el que havien de pagar als proveïdors se'ls avança i llavors es deu als bancs i després s'acaba pagant. Escolti, si no féssim el *confirming*, a qui ho deuríem? Als proveïdors. En comptes dels proveïdors, ho devem als bancs, per la qual cosa no em dirà a mi que, com a mínim, els proveïdors agraeixen que haguem tingut la imaginació d'utilitzar aquesta fórmula financera, que és perfectament legal i que ens permet, com he dit abans, pagar puntualment als proveïdors.

Un tercer aspecte, també, que vostè reiteradament menciona és el que fa referència als interessos, si els que paga en aquests moments del deute la Generalitat són o no els adequats i si tenim una estructura de finançament massa rígida, que pot ser dolent segons com vagin els interessos. Escolti, vostè mateix, en la seva explicació, ens ha pogut deixar desconcertats a tots, perquè ha dit: «Aquest sistema de finançament amb interessos fixos, si el tipus d'interès va a la baixa, malament, i si va a l'alça va bé». Diu: «Fa un temps pareixia que anava a l'alça; ara pareix que els propers mesos anirà a la baixa.» Escolti, no ho sabem; evidentment, quan van a la baixa ens va malament, però si van a l'alça ens anirà bé. Per tant, és una discussió que, si només allò que vostè critica quan diu: «Home, és que ens agradaria veure els pressupostos de la Generalitat i dels organismes autònoms de caràcter administratiu i les empreses públiques consolidats», i jo li dic sempre: «Ecolti, senyor Martí Carnicer, que només cal agafar la calculadora: sumar.»

És evident que en les empreses públiques i determinats organismes comercials i industrials, per la seua mateixa estructura, es fa molt difícil, la consolidació; no cal consolidar des del punt de vista estricte, però té els agregats, que si els sumem a la consolidació del sector administratiu pot fer-se, perfectament, la seua composició. I llavors em diu: «Home, però, com que això, no ho fa, la Sindicatura, resulta que jo diria una quantitat i vostès en diran una altra.» El mateix li puc dir amb els interessos. Qui ha calculat aquests interessos? Vostè; no els ha calculat, la Sindicatura. Per tant, per què me'ls he de creure, si els calcula vostè, els interessos, i, quan jo faig l'agregat consolidat de l'Administració, no se'ls creu?

En definitiva, arguments –ho torno a dir– reiteratius, que el nostre Grup considera insuficients, en tot cas, per

no valorar positivament la gestió econòmicofinancera del Govern de la Generalitat per als anys 97 i 98, assumint, com ja he dit al principi, que hi han coses que es poden millorar, que cada any es van millorant i que en el futur es milloraran.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Passem ara a les votacions, que les organitzarem de la següent manera: cada un dels dos punts de l'ordre del dia tindrà dues votacions, la primera serà sobre el punt número 1 del Dictamen i la segona sobre el 2 i el 3. Per tant, del punt tercer de l'ordre del dia, votació del primer punt del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem, del mateix punt de l'ordre del dia, els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació, del punt quart de l'ordre del dia, votarem, primer, el punt primer del Dictamen de la Comissió.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació els punts 2 i 3 d'aquest quart punt de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de les conselleres de Governació i Relacions Institucionals, d'Ensenyament, i de Benestar Social, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, de Medi Ambient, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta que adrecen al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva posició respecte a declaracions reiterades de representants institucionals relatives a la manca de marginació històrica de la llengua catalana (tram. 317-00245/06)

Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria conèixer, senyor president de la Generalitat, quina és la posició precisa del Govern que vostè presideix a l'entorn de les declaracions que han fet alguns personatges institucionals relatives a la no suposada discriminació de la llengua catalana al llarg de la història.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Bé. La nostra posició és coneguda perquè és ben públic que no. Des d'un primer moment hem estat crítics amb aquesta idea expressada en el discurs del rei. I després, doncs, hem manifestat un desacord total amb la ministra i amb tots els polítics tant del PP com del PSOE, que s'havien afegit en aquest plantejament, no?, i també a tots els plantejaments que s'han fet –de vegades, fins i tot, des de fora de la política– a través d'alguns sectors mediàtics, no?

I dijous passat encara –dijous passat mateix– en el discurs d'inauguració de l'exposició que la Generalitat ha organitzat a Madrid, amb un discurs directament dirigit al rei i en presència de representants de tot el Govern, vaig tornar a fer, en aquest sentit, una declaració prou clara i prou rotunda, diguem-ne, d'afirmació que aquest plantejament no responia gens ni mica a la realitat i que no podia ser acceptat.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Primer va ser el rei, efectivament; va continuar la ministra de Cultura, i, finalment, es va fer càrrec de l'assumpte un exetarra, avui director de l'*Instituto Cervantes*. Són tres errors seguits que no poden ser errors, perquè seria massa incompetència acumulada en un estat democràtic. Vol dir, doncs, que estem davant, senyor president, d'una autèntica involu-

ció política contra la diversitat; involució que ja va començar en altres llocs no fa gaires mesos.

El Govern de Navarra, allà, amb el suport inestimable del Partit Socialista, va adoptar mesures per fer retrocedir la llengua basca. No són només els quaranta anys de franquisme, són tots els anys que van des dels decrets de Nova Planta cap aquí, i és també, avui, aquest centenar de lleis que encara imposen l'ús de la llengua castellana en tots els àmbits del nostre país i en el conjunt de l'Estat, i la Constitució espanyola és l'única Constitució d'un estat de la Unió Europea que obliga, és a dir, imposa el coneixement d'una llengua oficial.

La llengua catalana ni s'ha respectat ni es respecte, doncs; perquè a l'Estat espanyol encara, per desgràcia, la diversitat és vista amb angúnia o amb hostilitat, si és que no fa nosa directament. I aquesta és la principal assignatura pendent de la transició: el respecte a la diferència. La llengua i la cultura mai no han estat vistes, a l'Estat espanyol, des de la diversitat, com un valor o com una riquesa. Hi ha un dèficit enorme d'informació i de culturització. I l'article tercer de la Constitució espanyola, que parla de respecte i protecció, encara és l'hora que s'ha de començar a aplicar.

Vostès tenen una gran responsabilitat, senyor president, aprovant, any rere any, els pressupostos de l'Estat, concretament al voltant d'aquests 8.000 milions de pessetes de l'Institut Cervantes, quin ús en farà un personatge com aquest, veritable fanàtic de l'uniformisme espanyol que ara han posat al davant de l'Institut?

Parlava, vostè, de croada antinacionalista, derrotada feliçment a les urnes democràtiques a Euskadi, perquè allà s'ha derrotat amb coherència, amb valentia i amb dignitat. Es dona, però, la paradoxa que les sigles protagonistes d'aquella croada –almenys les més importants– són les úniques aliades seves aquí.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

No es pot ser alhora Sant Jordi i voler anar de copes amb el drac.

Moltes gràcies, senyor president.

(Rialles en un sector de la cambra.)

El president

Gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Vostè té raó quan diu que hi han massa coses, massa coincidències i que, per tant, aquest és un risc que hem de denunciar i que el Govern de la Generalitat ha denunciat. I, de vegades, a més, amb una sèrie de mesures, amb eficàcia, per exemple, encara que hi va participar molta més gent, però és evident que al final... Bé, malgrat tot, per exemple, l'acord que hi hagut últimament sobre el document nacional d'identitat ha estat

44

finalment –malgrat altres intervencions prèvies– el resultat d'un acord entre el Partit Popular i Convergència i Unió.

Bé. Aquesta tendència que preocupa nosaltres l'hem denunciat. Una tendència a minimitzar i, fins i tot, a negar la persecució lingüística i cultural de Catalunya durant el franquisme, però també abans, com vostè recordava, l'època d'en Primo de Rivera i tot el règim de la Restauració; de fet, des del 1714, no? I bé, aleshores el que passa és que el perill és que després de..., en fi, de mirar a veure que s'estableixi un oblit, després de mirar de negar la realitat, ve un moment en què, quan nosaltres intentem la normalització del català, la recuperació del català perquè recuperi aquelles posicions que havia perdut com a conseqüència d'una persecució molt i molt llarga, i molt i molt dura... Aleshores, nosaltres, de vegades, som acusats, diguem-ne, d'abusar de ser..., d'imposar-nos... En fi, se'ns fa els dolents de la pel·lícula.

I en aquest sentit he de dir que aquesta polèmica que hi ha hagut ens ha estat positiva, perquè ha estat un antídota contra l'oblit, ha estat un revulsiu, ha estat una cosa...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que ens ha permès posar les coses al seu lloc.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opinió del Govern respecte al pes de Catalunya en el context econòmic espanyol i europeu (tram. 317-00248/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, certament n'hi han molts de temes que són importants en la vida d'un país, no? I, efectivament, aquestes sessions de control ens permeten veure quin és també l'ordre de prioritats i l'esquema que cada un dels grups parlamentaris planteja en fer les seves preguntes.

Per nosaltres n'hi ha un que és fonamental, i és fonamental perquè és d'aquells elements del qual en depèn, doncs, la capacitat de creixement d'un país, el seu potencial, la capacitat d'oferir oportunitats a les persones, a les famílies, etcètera. I em refereixo a l'economia, a aquell element que totes les famílies, totes les persones entenen que és essencial per al seu futur. Totes les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya saben perfectament que si l'economia del país va bé, el seu futur és positiu, i si no hi anés, el seu futur no seria positiu.

La nostra pregunta, senyor president, va en el següent sentit: totes les dades que coneixem dels informes publicats per a les diferents institucions i autoritats en matèria econòmica del país ens donen indicadors en matèries econòmiques, indicadors macroeconòmics, que ens fan veure i comprovar que l'economia catalana funciona. Estem parlant del producte interior brut, la taxa de creixement, la creació d'ocupació, la capacitat exportadora, el teixit industrial del nostre país, etcètera.

Però ens agradaria saber, senyor president, quina és la seva opinió, quina és l'opinió del Govern amb relació al pes específic que l'economia catalana té en l'àmbit espanyol, en el context de l'economia espanyola i, especialment, també, quina és l'evolució que podem esperar a tenir en el futur amb relació a la resta de països de la Unió Europea i a les regions europees: quina és la situació actual, el pes específic actual i quina és l'evolució futura que el Govern preveu que podem esperar?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé. El que està passant actualment és que, de vegades, hi ha, per part d'alguns sectors polítics –jo suposo que per partidisme– i també per part d'alguns sectors mediàtics com una certa voluntat de presentar una imatge catastrofista de Catalunya, no? I això no respon a cap realitat: o és el resultat d'una gran ignorància o és el resultat d'un gran, diguem-ne, amb paraula fluixa, partidisme.

Perquè, per exemple, amb dades no de la Generalitat ni tan solament, sinó de la mateixa Cambra de Comerç de Barcelona, resulta que nosaltres tenim un fort creixement, no? Creixement, per exemple, que, de l'any 86 al 99, ha fet que puguem més que el conjunt d'Espanya. Hem passat d'obtenir un 18,24% del producte interior brut a un 19,60. Déu n'hi do!, gairebé un punt i mig més, no? I si volem situar-nos, naturalment, molt modestament a la quota mundial –molt modestament–, hem passat de representar un 0,39% a un 0,54%; és a dir, un 40% d'increment, no?

I quant a la productivitat, si comparem l'increment de la nostra productivitat –en contra el que tenim, el que diuen els catastrofistes–, si la nostra productivitat la comparem amb l'espanyola, resulta que hem pujat durant els últims deu, onze anys, doncs..., un 17,7% contra un 16,6%, concretament, que ha pujat la productivitat espanyola. I com això, doncs, podríem anar seguint. Per exemple, resulta..., segons les dades no de la cambra, sinó de la Unió Europea, resulta que Catalunya és la segona, diguem-ne, regió dintre d'Europa que més contribueix al creixement, més contribueix al creixement de l'Estat al qual pertany. La primera és Berlín, concretament, en el cas d'Alemanya –i és un cas ben particular, per cert–, i la segona és, concretament, Catalunya. I així podríem anar seguint. Podríem anar seguint amb l'atur, que en tenim un 5,98%; estem per

sota del 6%. No havíem estat mai tan baixos des de l'any 1978.

Bé. I després, doncs, podríem dir-li, també, que les nostres exportacions en aquests anys han passat del 24% al 28%. I quan un país incrementa les seves exportacions vol dir que és competitiu, sobretot quan les exportacions es fan a països d'un alt nivell tècnic i d'un alt nivell econòmic.

La nostra inversió pública aquests últims anys ha millorat sensiblement –ho vaig explicar fa pocs dies, però és així mateix–, per exemple, mai com ara havíem tingut una inversió pública...

El president

Senyor president..., gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat de les negociacions amb el Govern de l'Estat pel finançament autonòmic (tram. 317-00251/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - els Verds. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, tots convenim que el tema del finançament és un tema molt important. I és un tema que s'ha de resoldre abans de l'estiu vinent.

El nostre Grup Parlamentari, igual que tots els altres –ho suposo– menys el de la majoria i la dels seus socis, desconexem els termes concrets amb els quals s'està negociant aquesta qüestió. Tant vostè com el seu conseller, aleshores d'Economia i ara de Presidència, varen oferir i prometre la possibilitat d'un acord català sobre el tema: què hi ha sobre l'acord català i sobre el tema finançament?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé. En aquests moments –i vostès n'estan assabentats de tota manera perquè el conseller d'Economia ha tingut contactes amb les diverses forces polítiques representades en aquest Parlament i no fa pas molt, però–, bàsicament, el que fem és una intensa política de contactes i de venda, per dir-ho així, dels nostres productes. A qui? Bé, també a vostès, els diversos partits d'aquesta cambra, però, a més, al Govern, al Govern central, al Partit Popular, i també –i també– al Partit Socialista, amb una especial atenció al PSOE. Perquè nosaltres entenem que fóra molt bo que l'acord al qual es pugui arribar sigui un acord que no sigui com altres vegades i que es va fer des del Govern contra el principal partit de l'oposició, sinó que aquesta vegada hi poguéssim haver una entesa entre el Govern i

el principal Partit de l'oposició en el terreny espanyol. I igualment s'ha mirat de tenir contactes amb aquelles comunitats autònomes que poden estar-hi més interessades i algunes de les quals es poden sentir més properes a nosaltres.

I aquesta és la situació que hi ha. El que passa és que no tenim resposta encara clara, definitiva, ben estructurada del Govern, i no creiem que la tinguem fins a mitjan, concretament, juny..., del mes que ve, a mitjan del mes que ve.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, li explicaré com n'estem, d'informat. Aquesta és la carpeta de la darrera reunió de la comissió mixta –valoracions, estats, Generalitat, la part catalana– que feia un any i mig que no es reunia. Aquesta carpeta en el seu interior té dos fulls. Estan tots dos en blanc, tots dos, a sobre que va ser distribuït a la sessió. Amb l'argument del senyor Homs –que lamento que no hi sigui– diuen que no podia donar més informació. Tornem al secretisme típic de la seva coalició. L'acord català fins i tot traspua que a la mateixa Conselleria no es poden creuar papers entre departaments, no fos cas que algú se n'assabentés. Aquesta és la informació de què disposem: una carpeta amb dos fulls en blanc, senyor president.

Què sabem de la cistella d'impostos, senyor president? Quins són els criteris per a la subvenció que doni equitat de serveis a tot el territori de l'Estat espanyol? Quin és el volum global que s'està negociant per al finançament autonòmic? Com participarem en l'Agència Tributària?

Li faig quatre preguntes cabdals, de les quals vostès amb altres grups que conformen democràticament l'art parlamentari d'aquesta cambra, fora –ho torno a dir, i m'ho imagino– els de la majoria –ho espero, potser el secretisme també els arriba– i els seus socis, els altres no en sabem res. Tornem a la tècnica de sempre, senyor Pujol, la que ha practicat vostè sempre, no d'acord català: *do ut des*, mercantilisme pur que poden treure com a coalició, no com a país ni com a millora de finançament. Si més no, m'agradaria que exhibís quins són els títols que tant a prop del termini de negociació l'avalen per poder dir, com ho acaba de dir, que estan en la bona via per millorar el finançament.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de Generalitat

Bé, m'imagino que el conseller Homs els va donar o els va explicar alguna cosa més a part de donar-los dos fulls en blanc. No em puc imaginar que simplement els

46

donés dos fulls en blanc. Bé, escolti'm, jo li diré, doncs, el que amb el poc temps que tinc li puc dir. En primer lloc, nosaltres hem mirat que es passés el que fins ara era el percentatge de l'IRPF cap a una cistella d'impostos i, això sí que em consta, que amb diversos grups d'aquesta cambra –no crec que el seu sigui una excepció– se n'ha parlat: cistella d'impostos, d'IRPF, de l'IVA, d'impostos especials, etcètera. Això per una banda.

En segon lloc, nosaltres hem insistit que els recursos que rebí la Generalitat procedeixin del cent per cent de la recaptació, a Catalunya, dels tributs cedits i d'un percentatge de participació, divers –i que estem discutint–, en els altres impostos, els altres tributs de l'Estat –tributs de l'Estat– en el territori de Catalunya; em refereixo a l'IRPF, IVA, etcètera.

Per altra banda, i donat que nosaltres, doncs, volem precisament participar en tots aquests impostos, evidentment, hem plantejat la necessitat que hi hagi una sessió de capacitat normativa, i per tant, que hi hagi més implicació i més responsabilitat en la gestió dels tributs, que hi tingui participació, la Generalitat, que sigui en les seves competències.

Hem plantejat el tema que s'integri la sanitat, precisament...

El president

President, s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...en el pressupost general.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si tractarà de continuar governant gràcies al suport del Partit Popular de Catalunya després del fracàs de la política del Partit Popular i el Govern de l'Estat a Euskadi (tram. 317-00255/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall; té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, hem viscut unes eleccions importants de Euskadi, i a tot Espanya, s'han produït uns resultats i la veritat és que els catalans ens preguntem si la lectura que vostè i el seu Govern fan de la nova situació que s'ha creat a Espanya és una lectura que li permeti pensar que alguns canvis s'han de produir també aquí, a Catalunya. Ja sé que vostè ens dirà que no té res a veure, en fi, que les eleccions d'Euskadi són les d'Euskadi, la situació de Catalunya és la de Catalunya, però tenim curiositat per saber exactament si vostè valora o no el fet que el nacionalisme espanyol no hagi triomfat... (*Veus de fons.*) Sí, sí, el

nacionalisme espanyol... No sé si ho saben, però el nacionalisme espanyol no ha triomfat amb la seva... (*Remor de veus.*) Em permeten... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

... amb l'intent d'aconseguir una derrota del nacionalisme basc.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Molt bé. Jo no sé si el nacionalisme espanyol ha estat derrotat o no, el que sé que ha estat derrotat és el PP i el PSOE, els socialistes, aquests, sé que han estat derrotats, oi? És a dir, eren dos partits que anaven de braçet –vostès, d'escolanets, evidentment–, però hi han coses que els rectors no poden fer sense l'escolà, i, per tant, de fet, realment anaven amb una situació que, en el fons..., bastant, de *monta tanto, tanto monta*, no? Bé, per tant, davant d'aquest fracàs, d'això..., nosaltres de l'únic que ens hem congratulat ho hem dit –dit des de la més gran comprensió pels problemes que tenen els socialistes a Euskadi, dels problemes que tenen els populars a Euskadi, del problema que té el poble basc en general–, però, evidentment, el fet que el nacionalisme democràtic no hagi estat derrotat, naturalment, des de la nostra perspectiva, és un fet positiu que hem celebrat.

Evidentment, encara ho espero, que no cal que ho digui, però sí que és veritat que la situació a Catalunya és diferent, i per tant, les conclusions a tenir en compte. Aquesta situació, afortunadament, en molts aspectes és diferent de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Miri, senyor president, a Espanya hi han tres nacionalismes que governen –a Madrid el nacionalisme espanyol, a Euskadi el nacionalisme basc, a Catalunya el nacionalisme català– i el problema d'Euskadi no s'ha resolt. I vostè no ens pot donar lliçons de com nosaltres hem d'actuar, perquè nosaltres en les eleccions basques hem estat al costat de les víctimes. Jo sé que hi han companys de vostè que es passegen amb fotografies del Pasqual Maragall, doncs, recolzant la campanya de Nicolás Redondo. Nosaltres hem estat al costat de les víctimes. I no sé si sap que ahir..., n'hi ha hagut un altre: un company socialista al qual han volat una mà, els terroristes. Per tant, nosaltres, el que hem fet en el País Basc és estar clarament al costat de les víctimes.

Ara bé, jo li dic, senyor president, que l'actitud del nacionalisme català, en els temes que importen a Catalunya avui, no ha sigut pas una actitud de defensa efectiva dels interessos de Catalunya. Una cosa és ser nacionalista català i una altra és defensar efectivament els nostres interessos, i no ho hem fet ni en el tema de la llengua ni ho estan fent en el tema de les universitats. En el tema de la llengua vostès han acceptat unes excuses tardanes i insuficients, perquè pensi, senyor president, que al darrere no hi ha una patinada dels serveis del Ministeri de Cultura o d'Educació, al darrere hi ha una teoria molt seriosa respecte a la imposició mercantil del castellà sobre el català. I vostès, en això, no hi han respost.

I en segon lloc, amb el tema de les universitats parin compte, perquè el districte únic ha de representar i representarà, sens dubte, una competència molt dura respecte dels estudiants...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Perdó, ja acabo. I en aquesta lluita, i en aquesta lluita, senyor president, nosaltres no hi tenim una política important per respondre.

El president

Senyor diputat, gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Jo no veig per què no puc dir una sèrie... No em digui que... Deixi'm dir el que a mi em sembla que he de dir, no? No em digui que «aquí és diferent»; és que és diferent. Ara no fa gaire, precisament, un periodista que ha d'anar al País Basc va dir: «Hi ha molta gent que critica això que en diuen l'oasi català.» Doncs, benvingut sigui, beneït sigui, i que per molt de temps sigui. I aquest oasi s'ha fet amb el mèrit de tothom, però durant vint-i-un anys de govern de Convergència i Unió.

Per tant, nosaltres hem estat a favor de la pau i hem estat sempre a favor de les víctimes; sempre, des del 1975, sempre hem estat a favor de les víctimes. Si, per favor de les víctimes, es pot dir que mai no hem tingut cap mena de complaença –cap mena de complaença– amb el terrorisme, dic ben alt –i aquí, en aquest lloc tan important que és el Parlament de Catalunya– que ningú ho pot dir amb tanta rotunditat com nosaltres; tampoc, vostès.

Bé, per tant, ara ha estat exactament igual. I per això, fins i tot, jo he expressat, malgrat la satisfacció meua pel triomf dels nacionalistes –que no li oculto pas, gens ni mica, i no la vull ocultar–, que comprenc diguem-ne un cert sentit del drama que deu tenir una pila de gent al País Basc, que crec que s'havia equivocat en el seu plantejament, en part ajudat per vostès en el seu error, però que es troben ara amb una situació angoixant; ho comprenc. Però tot i així el resultat és el que és, el País Basc és el que és. Es demanaven eleccions; s'han fet.

Vostès i el Partit Popular van fer un determinat plantejament; això ha fracassat, i va fracassar la política que passava pel pacte antiterrorista...

El president

Honorable president...

El president de la Generalitat

...per la política d'enfrontament radical.

El president

President, se li ha acabat el temps. (Pausa.) Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva anàlisi de la situació política catalana (tram. 317-00257/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quina és la seva valoració de la situació política actual?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Com a president del Govern, li he de dir una cosa –bona, pel que li diré–, perquè l'obligació d'un govern és governar, i governar d'acord amb el seu programa. I nosaltres governem d'acord amb el nostre programa d'ençà de fa un any i mig, amb les dificultats parlamentàries que són conegudes de tothom, en la línia de les infraestructures, de les lleis, de la política social, del desenvolupament rural, de l'expansió universitària, de la política penitenciària –ahir mateix, per exemple, no?–, de l'increment d'R+D, etcètera, etcètera. Tot sovint amb el suport de vostès –això és veritat, no?–, però el cas és que –i aquesta és la resposta–, com a president del Govern, i, per tant, amb la responsabilitat màxima que el país sigui governat i amb la responsabilitat moral de governar d'acord amb el programa amb el qual vam anar a les eleccions, jo crec sincerament que puc dir ben rotundament que la situació és bona.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, deixi que constati una evidència política, i és que vostè ha presidit el Govern de la Generalitat al llarg dels últims vint-i-un anys des d'una situació d'hegemonia política. Això, no ho faig amb

48

cap ànim de crítica, sinó ben al contrari, deixar en evidència que al llarg dels últims vint-i-un anys ha governat Catalunya, ha governat Catalunya des d'aquesta hegemonia política que significava, o bé caracteritzava el seu mandat, la majoria absoluta del Grup de Convergència i Unió en aquesta cambra, o bé, quan havia perdut aquesta majoria absoluta, condicionava des de l'aritmètica parlamentària un govern d'Espanya. Les coses ara han canviat, i hi ha un nou escenari que requereix un veritable diàleg i sincer respecte.

Aquest matí hem donat un exemple d'aquest veritable diàleg i aquest sincer respecte, senyor president. I des del Grup Parlamentari Popular creiem que aquesta és la línia que hem de continuar. I hem de continuar perquè així aconseguirem que aquesta legislatura sigui veritablement profitosa per a Catalunya i la societat catalana, perquè creiem que és la millor forma d'aconseguir el compromís del Partit Popular de Catalunya, de garantir l'estabilitat i la governabilitat, perquè és la millor forma de fer progressar socialment i econòmicament Catalunya.

I, per això, senyor president, no necessita seguir la tàctica del calamar que llença tinta, no necessita obrir polèmiques, no necessita distreure el personal. Deixi —deixi— que aquells que estan a l'ombra continuïn amb les seves contradiccions. Avui ho hem pogut comprovar. Aquest Partit Socialista que es contradia avui mateix, en aquesta sessió, que vol continuar com sempre a l'ombra, que contradieix els seus companys socialistes bascos i que, fins i tot, són capaços d'ignorar que el seu referent, el senyor Odón Elorza, governa a la seva ciutat, a Sant Sebastià, amb el suport del Partit Popular. Deixi'ls a l'ombra amb les seves contradiccions i, sobretot, senyor president, no es deixi arrossegar, perquè vostè és el president de tots els catalans. I com a president de tots els catalans, hi han catalans i catalanes que desitjaven que guanyés el Partit Popular, i altres catalans i catalanes que desitjaven el Partit Nacionalista Basc, però hi havia una coincidència en tota la societat catalana, i ho hem pogut comprovar amb una participació del vuitanta per cent, que l'únic derrotat ha sigut ETA i aquells que donen suport als violents. Posem l'accent en aquestes qüestions i jo estic ben segur que amb el diàleg, amb el respecte, amb aquesta aposta sincera del Partit Popular per l'estabilitat, i pel seu reconeixement —hi insisteixo—, com avui s'ha demostrat en el debat d'aquest matí, del protagonisme del Partit Popular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...podrem aconseguir que aquesta legislatura sigui profitosa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Crec que hi ha una cosa que val la pena subratllar i que sí que tots hi estem d'acord, del que vostè acaba de dir, no? I és que la derrota més punyent que hi hagué, concretament, en el País Basc, en aquestes eleccions, ha estat concretament la d'ETA i la dels sectors que són afins a ETA. I aquest és un tema que, ell sol —ell sol—, fa que haguem de fer una valoració positiva del que han estat aquestes eleccions. Hi ha altres consideracions en les quals, ja, evidentment, diferiríem, però això és així i val la pena subratllar-ho.

Ara bé, quant al que vostè deia que nosaltres, el Govern de la Generalitat, Govern de Convergència i Unió, hem de dialogar és evident; i de fet, segur que ho hem fet —això és la prova del nou—, si no haguéssim dialogat des del mes de novembre de l'any 99, nosaltres, que no tenim majoria en aquesta cambra, no hauríem pogut arribar, havent exercit bé —com deia abans— com a Govern, no hauríem pogut arribar fins a aquest moment, ni podríem aspirar com aspirem a poder arribar fins al final de la legislatura.

Fins ara, com li deia, la governabilitat ha existit. Hi poden haver problemes en el futur? No ho sabem ben bé; procurarem que no hi siguin en la unió i en el diàleg. Ara, el que sí que és cert és que nosaltres no podem renunciar al nostre programa, i més enllà del nostre programa no podem renunciar a les nostres idees fonamentals, no?, al nostre concepte de país, no podem renunciar al nostre nacionalisme. El que ens agradaria és que tothom comprengué —i també vostès— que aquest nostre nacionalisme és perfectament compatible; és més, crec que és un motor, pot ser un motor del que és una visió positiva, una visió de progrés.

El president

Molt honorable president...

El president de la Generalitat

I una visió cohesionadora i convivencial de Catalunya.

El president

President, se li ha acabat el temps... *(Pausa.)* Gràcies.

Les següents preguntes van dirigides al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de l'Eix Llobregat-Cardener (C-55) al pas per la variant de Valls de Torroella (Bages) (tram. 310-00268/06)

I, la primera, la formula l'il·lustre diputat senyor Ramon Llumà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a l'honorable conseller senyor Pere Macias, sobre la millora de l'Eix Llobregat-Cardener al pas per la variant de Valls de Torroella. *(Remor de veus.)* Esperis un moment, senyor diputat, que posarem l'hemicicle en condicions.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que, si han d'absentar-se de l'hemicicle, ho facin amb silenci. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Llumà i Guitart

Gràcies, senyor president. Molt honorable conseller, a les comarques interiors, la Generalitat ha fet importants inversions en carreteres. A la variant de Valls de Torroella, s'hi va fer una gran millora en el seu moment. Es tractava d'unes corbes molt perilloses i, tot i que, periòdicament, s'hi fan arranjaments, continua esdevenint un punt conflictiu per circular-hi. I ara, últimament, en entrar en funcionament el túnel de Súria i en enllaçar amb aquesta variant, es nota molt més la diferència de ferm. Tot això i el fet de ser una carretera molt transitada pels veïns de les comarques centrals i per tota aquella gent que es desplaça cap a Andorra per aquesta via és motiu de la següent pregunta: quan es preveu l'arranjament definitiu de la carretera 1410, ara anomenada C-55, a l'alçada de la variant de Valls de Torroella, on des de fa temps hi ha uns sots que en dificulten la circulació?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té, vostè, la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor diputat, deixi'm, abans, fer-li una apreciació en què vostè, que és usuari d'aquesta carretera, de la C-55, estarà d'acord amb mi, no? I és que aquesta ha estat una de les carreteres del país on més s'ha invertit, on s'ha canviat més substancialment i on s'ha fet possible que moltes comarques gaudeixin d'un nivell d'equilibri territorial important. Dit això, aquesta és una obra, com vostè diu, aquest tram, que en el seu moment per, suposo, una deficient compactació dels moviments de terres es va produint involució i el que hi ha és, més que sots, un ferm irregular per deformació de la base de la calçada.

Això, a vegades, origina, també, que hi hagi sots, i això ha provocat, doncs, la necessitat de moltes reparacions, com vostè diu. Ara bé, el que cal és corregir aquestes patologies estructurals del paviment. I, per això, nosaltres hem donat l'ordre de redactar un projecte de reforçament del ferm i diferents obres complementàries per millorar-ne el drenatge que, en aquest moment, s'està redactant. El mes de juliol disposarem ja del projecte; com que tenim ja disponibilitat pressupostària per a aquesta obra, el que farem serà fer-ne l'aprovació al llarg de l'estiu i, abans de finals d'any, serà, ja, el projecte licitat i, per tant, a finals d'any, principis de l'any que ve, doncs, s'executaran aquestes obres que comportaran la correcció d'aquestes patologies de la base del paviment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Si vol repreguntar l'il·lustre diputat? Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'elaboració dels plans territorials parcials que estableix el Pla territorial general de Catalunya (tram. 310-00140/06) (retirada)

49

La següent pregunta..., abans voldria informar que la pregunta número 20 ha estat retirada. La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. L'adreça a l'honorable senyora Carme-Laura Gil, consellera d'Ensenyament, sobre el grau de desenvolupament dels centres educatius per a la implantació de les noves tecnologies. Té la paraula l'il·lustre diputat. No hi és.

Pregunta al Consell Executiu sobre les responsabilitats polítiques del Departament de Benestar Social en matèria d'immigració (tram. 310-00160/06)

Passem, per tant, a la següent pregunta, que formula a l'honorable senyora Irene Rigau, consellera de Benestar Social, la il·lustre diputada senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per respondre oralment en el Ple sobre les responsabilitats polítiques del Departament de Benestar Social en matèria d'immigració. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, a l'anterior legislatura, el Grup Socialistes demanava la creació d'una secretaria d'immigració que tingués potestat en tots els departaments del Govern per fer i executar, fonamentalment, i tenir finançament per polítiques transversals. No perquè nosaltres no creiem que el Departament de Benestar Social podia haver fet aquesta funció, sinó, simplement, perquè no la feia. Per tant, a l'anterior legislatura, en què nosaltres ho proposàvem, no vam tenir èxit i en aquesta sí que ha passat i, per tant, des de Presidència, es va crear una Secretaria de la Immigració. Però li preguntem, perquè no ho hem aclarit, quines són les responsabilitats del Departament d'Immigració amb relació a les polítiques d'aquesta matèria?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té, vostè, la paraula.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Doncs, amb molt de gust li contestaré, senyora diputada, perquè, com sap, l'objectiu central del Departament de Benestar Social és la lluita contra l'exclusió social i, si bé ja en els àmbits de coordinació que ja es van explicar en el torn de preguntes anterior, l'objectiu central del Departament, en ser la lluita contra l'exclusió social, és una lluita que afecta d'una manera clara la immigració. Tots sabem quin és l'origen de la immigració: és la pobresa, la situació d'aquestes persones i, per tant, coincideix amb una part important de l'objectiu del nostre Departament.

50

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada?

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyora consellera, fixi's, vostè, que acaba de dir el que nosaltres hem criticat sempre: aquesta visió absolutament esbiaixada de la immigració, només parlant de la pobresa. Hi ha un element polític que em sembla molt important: el Consell Assessor d'Afers Socials per a la Immigració és de la seva responsabilitat, i aquest és l'únic àmbit on la Federació Catalana de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis i el tercer sector que treballa amb aquestes persones estan cridats. Per tant, si vostè té una visió política, estrictament, des del seu Departament, de pobresa i parla amb els ens locals i amb el tercer sector només d'aquests afers, li demanem que canviïn el Consell Assessor en un àmbit d'adhesió política que tingui capacitat de parlar del tot. I l'hi dic: nosaltres pensem que el seu Departament podria haver estat el Departament de planificació de les polítiques d'immigració. Però fixi-s'hi: vostè ha donat en el clau polític; no ho és perquè només pensa amb relació a la pobresa i l'exclusió social i, en canvi, vostès es queden una comissió de representació política.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Senyora diputada, el Govern, precisament ahir, va aprovar una modificació del Decret que preveia les funcions del Consell Assessor de la Immigració. I aquest és un tema de què havíem parlat amb el Consell Assessor i, per tant, atès que hi havia hagut el procés que la Comissió Interdepartamental és presidida pel conseller de la Presidència, en aquesta segona fase s'ha fet això mateix. Però la visió que es té des de Benestar Social no és exclusivament la dimensió de la pobresa. Jo li deia que aquest és l'objectiu central. Però, des del Departament, endeguem les polítiques bàsicament adreçades al procés d'acollida, al procés de formació, a la sensibilització i al foment de la participació, i a la coordinació, també, territorial. Per què? Perquè l'acollida, en molta part, depèn dels serveis socials, i, aquesta, sap que forma part de la política del Departament. També té una gran importància la formació d'aquestes persones i, a través de la Direcció General de Formació de Persones Adultes, es porta a terme la formació i l'acollida en el camp lingüístic i instrumental d'aquestes persones.

Però, a més, li voldria explicar, també, que vostè sap que tenim una lògica que des del Departament es coordinin els plans comarcals perquè n'hi ha més de vint a Catalunya, vinculats als consells comarcals, que són un ens amb una clara relació amb els temes socials en el Departament de Benestar.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre el pressupost destinat al manteniment de l'estructura i a programes de la Secretaria per a la Immigració, dependent del Departament de Presidència (tram. 310-00161/06)

Passem, ara, a la següent pregunta, que formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el pressupost destinat al manteniment de l'estructura i a programes de la Secretaria per a la Immigració, dependent del Departament de Presidència. La formula a l'honorable conseller de la Presidència. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Aquesta és la pregunta que ve al fil de l'anterior. Nosaltres pensem que aquest és un moment important; jo, fa dies que estic trucant a aquesta Secretaria demanant que els grups parlamentaris puguem tenir accés, com a mínim, als mateixos papers que té el tercer sector del Pla Interdepartamental d'Estrangeria que vostès estan fent, eh? Aquest és un debat molt important i voldríem que ens contestés preguntes molt concretes. Estructura –a part del canvi de pis, que em sembla que estan fent, de la Secretaria d'Immigració– i, especialment, programes.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, bé, vostè sap perfectament –i ara la consellera de Benestar Social li contestava exactament en aquesta línia– que la tasca principal del que és la Secretaria de la Immigració és la tasca, diguem-ne, de coordinació de les diferents polítiques del Govern. I, en aquesta mateixa línia, també, es va prendre aquesta decisió, després de consultar amb els representants del Consell Assessor, de vincular el mateix Consell Assessor, en la seva màxima representació, amb el Departament de Presidència. A partir d'aquí, doncs, l'estructura, vostè la coneix perfectament perquè està transcrita en la fitxa dels pressupostos de la Generalitat; vostè sap perfectament que és una estructura molt lleugera, molt petita, de la mateixa manera que ho és el pressupost perquè sempre hem insistit que, des de la Secretaria de la Immigració, no s'han de portar a terme les polítiques d'immigració –totes elles i de forma completa–, sinó que el que ha de ser és, fonamentalment, això: un element de coordinació al servei de les polítiques del Govern, que, lògicament, instrumenten i materialitzen els diferents departaments.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Honorable conseller, vostè té una responsabilitat molt important. Nosaltres estem d'acord que cada departament ha de pensar en la immigració –només faltaria! Però hi ha algú que li ha fet els deures abans i, per tant, caldria que coincideixin. El món local diu que caldrien 162.576 milions per fer bé els processos de normalització, de recepció, d'acolliment i de gestió del canvi cultural. Per tant, en aquest Pla Interdepartamental que vostès estan elaborant, cal pensar en el tot; no pensar específicament i només en aquests processos de discriminació positiva, sinó en moltes altres polítiques –a part de la recepció i l'acolliment–, polítiques de normalització –fixi's que no utilitzo la paraula «integració»– en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de l'habitatge... Com prevenim els guetos amb relació a l'habitatge? Polítiques d'ocupació, polítiques de salut, assistència sanitària i salut pública, polítiques culturals...

Fixi's que aquesta és la seva responsabilitat política: un departament que té una secretaria d'immigració que nosaltres havíem pensat que faria aquesta funció. Per tant, per això, li demanava, eh?, els programes. És a dir, hi ha programes que calen, i cal posar diners a sobre –en diríem– del pressupost que desconexem. No; és veritat, senyor conseller: nosaltres no sabem els diners que vostè gestionarà, o no, dic, que es gestionaran directament des de Presidència, però els diners que posarem per millorar que el fenomen de la immigració no generi risc social, i no entès com a pobresa, sinó molts altres elements que tenen a veure, també, amb conflictes culturals i molts altres elements.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, pot recontestar.

El conseller en cap

Miri: com vostè sap perfectament, els principals programes que desenvolupa la Secretaria de la Immigració, en aquests moments, estan molt centrats en allò que vostè mateixa deia, no?, que és, concretament, l'elaboració del Pla Interdepartamental d'Immigració per un període, a més a més, doncs, d'un cert abast temporal: concretament, entre l'any 2001 i l'any 2004. Jo, tot i apreciar molt la feina que en aquest sentit fan les corporacions locals, li he dir que això que han fet els deures abans sona una mica exagerat perquè, de fet, des de la Generalitat de Catalunya, fa molts anys que, en aquest sentit, estem fent els deures, i, a criteri de les associacions que estan vinculades al món de la immigració, els estem fent bé. Per tant, això ens dóna –diquem-ne– confiança i ens dóna moral que la línia que portem és la línia que, precisament, aquella gent que està més vinculada als sectors de la immigració del país aprecien d'una forma especial. Per cert, això es posa de manifest una i altra vegada en les reunions del Consell Assessor de la Immigració, on –com vostè sap–, doncs, hi ha moltes d'aquestes entitats representades al costat de la Generalitat de Catalunya.

En aquest sentit, doncs, jo recullo la seva demanda de tenir una informació més puntual sobre les accions que

s'incorporaran i els programes en aquest Pla Interdepartamental, i jo espero que, en algunes setmanes, els podrem, doncs, informar amb més...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Gràcies.

La següent pregunta s'adreça a l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Andreu Mas-Colell. La formula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch i Plana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el nou model de finançament de les universitats públiques.

Té la paraula la il·lustre diputada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el pressupost de l'Agència d'Ajuts Universitaris (tram. 310-00164/06) (retirada)

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, encara que, potser, no és del tot reglamentari, voldria anunciar la retirada de la pregunta onze subsegüent a aquesta, atès que aquest matí hem aprovat el Projecte de llei de creació de l'Agència de Beques, que era l'objecte principal de la pregunta.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el nou model de finançament de les universitats públiques (tram. 310-00163/06)

Passant a la pregunta número 10, senyor conseller, hauríem de recordar una moció, que, si no ho recordo malament, és la Moció 28/IV, aprovada el juny de l'any passat per aquest plenari, per unanimitat, en la qual el Parlament demana al Govern avançar amb una assignació global de recursos el finançament de les universitats públiques superior al que tenen en l'actualitat, des del punt de vista de la transferència corrent i, en general, dels ajuts de la Generalitat, i, en segon lloc, li demana que defineixi un model suficient, transparent, equitatiu, basat en un finançament bàsic i un finançament complementari, que estaria vinculat als contractes programa.

En aquesta Moció també es van consignar dos altres aspectes que es refereixen al finançament de les universitats, que són: la presentació del tercer Pla de Recerca o la presentació del segon Pla plurianual d'inversions universitàries. El nostre Grup, atès que ha passat gairebé un any des de l'aprovació d'aquesta Moció, desitja conèixer quin és el capteniment del conseller al respecte.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

52

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. Sobre el tema del model de finançament, aquest any s'ha dedicat a reformular els terminis dels contractes programes vigents amb les universitats i a alinear-los per a la seva conclusió a finals d'aquest any.

Ara, des de ja fa mesos s'està treballant en els aspectes tècnics d'un nou model de finançament que s'implementarà completament el 2002.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Tinc la impressió, cordialment, senyor conseller, que s'han traït els principis de la Moció que aquest Parlament va adoptar per unanimitat. El nou model de finançament havia de ser –i ho diu textualment el text de la Moció– «d'aplicació en els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2001». Vostè em diu que s'aplicarà el 2002.

I una altra cosa volia comentar-li: és lògic fer pivotar el model de finançament que tots els organismes, no tots els universitaris, sinó la Sindicatura de Comptes coincideixen a qualificar de poc transparents, d'un xic discrecionals i, en qualsevol cas, d'insuficients? És lògic –ho pregunto– fer imputar aquest nou model sobre la base dels contractes programa que, si no ho tinc mal entès, en aquest moment representen no més enllà d'un 2,5% del pressupost total? Una quantitat absolutament ridícula. Nosaltres som partidaris d'incrementar substancialment el finançament no condicionat per tal d'estimular les dinàmiques de qualitat, avaluació de resultats, etcètera. I el nostre horitzó seria que els contractes programa poguessin representar de l'ordre del 10% del finançament de les universitats.

Però, de veritat, senyor conseller, li hem de dir que entenem que vostès han utilitzat el factor d'homogeneïtzació de contractes programa per tal de no complir realment l'objectiu fonamental, que era: primer, incrementar substancialment els recursos versu l'1,5% del PIB; i, segon, definir un model de finançament. Que, per altra banda, li he de recordar que una comunitat veïna com és el País Valencià està en una fase de discussió del segon Pla de finançament, que ha establert ja uns criteris objectius i que sobre aquests es podia haver treballat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè. Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Sí, la comunitat veïna està fent el segon perquè van fer el primer malament. Intentarem que nosaltres no haguem de repetir-ho. És difícil fer un programa nou si

els contractes estan encara vigents. Per tant, per començar nets convé que els contractes vigents acabin, i això és el que hem fet amb els contractes programa.

Pel que fa..., hi ha dos aspectes: el finançament global i la distribució. Pel que fa al finançament global, jo li volia fer observar que aquest any el pressupost global d'universitats i de recerques ha augmentat el 7,7%. Pel que fa a la distribució els plans que tenim en marxa, efectivament, coincideixen amb els que vostè ha mencionat. Hi ha una despesa per obrir la botiga. Hi ha un finançament bàsic que depèn de l'escala de la Universitat, cosa no fàcil de mesurar en moments en què el nombre d'estudiants canvia.

I en tercer lloc, hi ha un element de contracte programa, que jo estic d'acord amb vostè, que ha de representar força més del 2,5% i que ha d'avançar fins al 10%. Qui sap si, com experiències d'altres països, fins al 20%, al 30%, al 40% o, fins i tot, al 50%. Però això ja es veurà. Hi hauran fases transitòries per als períodes que hagin de ser. Recordem que l'informe Universitat 2000, l'informe Bricall, parla, fins i tot, de fases transitòries de deu anys.

El tercer Pla de Recerca ja està elaborat, ha estat presentat i ha estat publicat. Es farà una presentació conjunta amb el Pla d'Innovació a principis de juliol, i el Pla plurianual d'inversions universitàries ha estat presentat al coneixement del Govern i, en aquest moment, està...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la gestió derivada del traspàs de les beques (tram. 310-00165/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre..., té els mateixos protagonistes: la senyora diputada i el senyor conseller.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. És un moment, en qualsevol cas, molt esperat, eh? Aquesta diputada ha esperat moltes sessions plenàries perquè arribessin aquestes tres preguntes; per tant, avui han arribat.

El president

Avui li toca.

La Sra. Duch i Plana

Avui toca, sí, el traspàs de les beques, senyor conseller. Al voltant d'aquesta qüestió podem semblar una mica obsedits per a determinats temes. El que passa és que, a vegades, succeeix que l'ordre del dia fa que el mateix dia parlem del mateix amb poques hores de diferència.

Jo li recordava, senyor conseller, aquest matí, en debatre la creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, li recordava que en compliment d'un

dels mandats estatutaris semblava que la Comissió mixta de traspassos del setembre del 98 havia culminat amb un dels traspassos complexos —em consta que ha estat complex d'obtenir—, que era el traspàs de les beques universitàries a la Generalitat. El que passa és que aquest traspàs no s'ha materialitzat. La unitat de crèdit, la capacitat de fixació de criteris per a l'atorgament de beques o la gestió concreta del procés de selecció de les beques continua estant encara centralitzat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si no estic equivocada, tinc la impressió que aquesta qüestió va passar de ser un tema bilateral Estat - Generalitat de Catalunya a un tema que l'Estat va manifestar que, atès el ritme de delegació de competències al conjunt de comunitats autònomes, s'entenia, per tant, que era una competència susceptible de ser transferida al conjunt.

Des d'aquesta perspectiva, jo voldria preguntar-li quin és el seu capteniment, quan serà efectiu, el traspàs de les beques, amb quin còmput les rebrà la Generalitat amb criteris de renda, amb criteris de població amb cobertura en aquest moment, i quin és el seu capteniment de futur? Això permetrà obrir noves vies d'ajut, obrir beques - salari?

Gràcies, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora diputada. En fi, aquest és un tema que, com vostè sap, hem discutit molt. De fet, no jo personalment, com vostè sap, fa quinze anys que es discuteix amb governs de Madrid de diferents signe i costa progressar. No li estic donant la culpa a vostè, però vostè sap que costa progressar amb governs d'un signe o d'un altre signe.

Efectivament, hi han uns acords del setembre del 98 que encara no s'han materialitzat perquè, com vostè ha descrit, en primer lloc, s'han multilateritzat, i em fa l'efecte, en aquest moment, que s'imbricaran en la discussió sobre la nova Llei universitària, on, com a mínim dos articles de l'avantprojecte fan referència a beques. I l'avantprojecte té una setmana, o sigui que no li puc dir, encara, el resultat de l'anàlisi jurídica que estem fent d'aquests articles, però tinc tota la seguretat que seran significatius de cara al tema del traspàs de les beques.

Pel que fa a les beques, la quantitat total en motiu de beques que hem rebut, això no es decideix a cap lloc centralitzat, és un procés descentralitzat, però, en fi, la conclusió és que és de l'ordre del 6% o 7% de la massa total de beques, per una població que és el 16%, perquè s'exclou el País Basc del còmput. Ens sembla insuficient, i nosaltres sempre plantejem criteris que puguin impulsar un traspàs més significatiu que aquest quan puguem fer-lo efectiu.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Duch, vol repreguntar?

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Jo el que li demanaria, senyor conseller, és iniciativa política al marge del procés de tramitació de la Llei orgànica d'universitats. Perquè tinc la impressió que potser un procés de negociació multilateral, en aquest sentit, podria alterar el capteniment del Govern, a hores d'ara, amb dos articles que em sembla que són contradictoris entre sí respecte al capteniment del Ministeri sobre les beques.

Penso que, a hores d'ara, la Generalitat s'ha carregat de raons i, per ambició nacional i social, jo crec que estem plenament legimitats per aconseguir aquest traspàs. Una altra cosa seria discutir al voltant de la massa del conjunt de beques i dels estudiants. I aquest potser seria un tema —el suggereixo, en tot cas— que potser podria fer vostè mateix avinent al conseller Homs perquè sigui inclòs en el paquet global de finançament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor conseller, pot replicar.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Aquest any que entra el tema dominant serà la discussió de la nova Llei i dels temes que van conjunts amb ella. No podem fer-hi més. No podem ara pretendre discutir un tema com si no s'estigués discutint la nova Llei universitària. Però això sí, la qüestió de beques n'és part integrant i, sobretot, n'és part integrant el tema del finançament de beques.

Amb el tema del finançament de beques jo crec que hi ha un consens molt ampli de què s'ha de tractar, i s'ha de tractar ja des d'ara, abans de l'entrada en vigor de la nova Llei.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives als pacients en llista d'espera per a cirurgia cardíaca i a la creació d'una unitat de cirurgia cardíaca a l'Hospital Josep Trueta, de Girona (tram. 310-00166/06, 310-00167/06 i 310-00168/06)

La següent pregunta al Consell Executiu és per respondre sobre l'activitat complementària extraordinària per reduir la llista d'espera de pacients cardíopates de la regió sanitària de Girona. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

54

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. De fet, volia acumular les tres preguntes, no sé si per raons de temps tenim..., o, si no, formularia aquesta pregunta.

El vicepresident primer

Senyora diputada, jo, si el conseller tampoc hi té cap inconvenient, perquè són adreçades totes tres al conseller de Sanitat, no hi tindria inconvenient. Tan sols que això extralimitaria el temps previst per al torn de preguntes. No sé si a vostè els convindria, per exemple, poder-ne acumular dues o que donem una certa flexibilitat i fem les tres, tot i saber que exhaurirem el temps previst.

La Sra. Geli i Fàbrega

No, senyor president. Jo gairebé, la primera, com que fa un any que va estar formulada, pràcticament decau. Jo crec que contestarem amb brevetat –almenys jo, per la meva part–, i formularé les preguntes molt ràpidament, les tres alhora en una única pregunta.

El vicepresident primer

D'acord, senyora diputada. Doncs, formuli ja les tres preguntes. Gràcies.

La Sra. Geli i Fàbrega

A la regió de Girona no hi ha unitat de cirurgia cardíaca i, probablement, no té cap sentit polític que existeixi per ella sola, sense la connexió amb un altre servei d'excel·lència de la ciutat de Barcelona. Però és veritat que hi han persones en llista d'espera. Que fa un any, quan en vàrem parlar, doncs, n'hi havia moltes més, que ara aproximadament estan entorn dels quaranta pacients greus però no urgents, senyor conseller, valvulars i coronaris, i que es plantejava, des d'aquesta regió de Girona, la possibilitat de compartir un servei de cirurgia cardíaca, en aquell moment amb l'Hospital Clínic, perquè és el nostre centre d'excel·lència, fins fa poc, eh?, doncs, on es derivaven els pacients. Però aquesta és la pregunta: quants pacients hi ha en llista d'espera? Creu el Govern que és convenient que el compartim amb algun servei d'excel·lència de cirurgia cardíaca de Barcelona des de l'Hospital Josep Trueta, de Girona?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora diputada, a 30 d'abril de l'any 2001, o sigui, el 30 d'abril d'enguany, el nombre de pacients en llista d'espera pendants d'una intervenció quirúrgica, de cirurgia cardíaca extracorpòria, era de vint-i-quatre pacients amb un temps mig de resolució d'1,6 mesos. Val a dir que a 30 de setembre de l'any 2000 que crec que és quan formulava, doncs, vostè la pregunta, aquest temps mig de resolució se situava a tres mesos.

I, pel que fa a la segona part de la seva pregunta, nosaltres creiem que aquesta decisió de la ubicació o no d'un servei de cirurgia cardíaca no és lògicament..., és una decisió política, però, lògicament, ha de venir fonamentada per criteris tècnics.

I en aquest sentit, doncs, el que ha fet, el Departament, és la creació dins del Servei Català de la Salut d'una comissió assessora de cardiologia terciària, amb representants de la Societat Catalana de Cardiologia i de Cirurgia Cardíaca, per tal de definir el criteris de planificació de l'oferta i la demanda, proposar l'ordenació de l'oferta cardiològica terciària i realitzar les funcions d'anàlisi i assessorament, sobre criteris de pràctica clínica, d'avaluació de resultats i propostes de criteris d'acreditació i de qualitat. I segons els treballs d'aquesta comissió, doncs, finalment es prendrà una decisió, que ja li avanço que no en sóc contrari, però que entenc que s'ha de prendre sota criteris tècnics més que no criteris polítics.

Gràcies

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. La il·lustre diputada senyora Marina Geli té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller, estic absolutament d'acord que han de prevaldre, els criteris tècnics que em sembla que no van prevaldre en la decisió, des del nostre punt de vista, precipitada, d'obrir la Unitat de Cirurgia Cardíaca de Can Ruti.

Vostè sap perfectament que hi han quatre unitats d'excel·lència a Catalunya, en hospitals públics –Vall d'Hebron, el Clínic, Sant Pau i Bellvitge–, que vostè també sap –no sé si ho dirà avui– que, probablement, podrien augmentar la seva activitat i que, per tant, no hauria calgut una nova unitat d'excel·lència.

La pregunta, vostè l'ha contestada demorant la decisió en el temps, nosaltres la hi plantejem per Tarragona, per Girona i per Lleida: Cal derivar o fer intervencions, diríem de baixa o relativa baixa complexitat, en aquestes tres capitals de regió, per dir-ho així, o de província, amb relació a les unitats d'excel·lència? I aquests criteris tècnics que sempre han de prevaldre –hi torno a insistir–, no varen prevaldre en la decisió i en l'alta inversió que s'ha fet a la unitat de Badalona de Can Ruti? I jo no dic que aquesta unitat no ho faci bé, perquè vostè sap que hi ha cirurgians cardíacs de Girona que van a operar en aquesta unitat de cirurgia cardíaca de Can Ruti, i se'ls ha derivat.

Per altre costat, li voldria dir que les seves xifres i les meves no contrasten, no són exactament... Jo tinc aquí xifres de la mateixa associació de malalts cardiològics de Girona que diuen que hi han persones a Girona que encara s'esperen fins a sis mesos. Estic parlant de pacients cardiòpates greus, no urgents, senyor conseller, fonamentalment valvulars, de persones grans, però que tenen indicació quirúrgica.

Per tant, tornem..., bé, vostè potser m'ha contestat, però voldria que... Es va prendre una decisió, la inversió de

Can Ruti, almenys des de Girona, és vista com una negació de la necessitat de compartir un servei de cirurgia cardíaca amb el Clínic, i per tant..., o ara també... Bé, si calia aquesta cinquena unitat de cirurgia cardíaca a Can Ruti, doncs, per què Tarragona, Girona i Lleida no poden fer també patologia de cirurgia cardíaca amb alguna d'aquestes unitats d'excel·lència?

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Geli. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Jo voldria insistir en els criteris tècnics, i que crec que són els que han prevalgut en la decisió de la posada en funcionament d'aquesta unitat a Badalona. Val a dir que l'àrea d'influència de l'Hospital Germans Trias és molt diferent que la pugui tenir l'Hospital Josep Trueta de Girona i que, per tant, fins i tot, aquesta decisió estava presa molt abans que esdevingués com a tema de discussió. Per tant, aquesta era una decisió presa abans i es tractava d'equilibrar l'oferta assistencial en aquest sentit.

Miri, una de les prioritats d'aquest Govern, al llarg de tots aquests anys, i que crec que és inqüestionable i crec que és indiscutible, és l'apropament dels serveis. És a dir, si alguna cosa distingeix la política sanitària en aquest país és precisament el fet d'apropar els serveis als ciutadans. I, en aquest sentit, una bona mostra d'aquesta voluntat és precisament la Unitat d'Hemodinàmica al mateix Hospital Josep Trueta. Si fóssim contraris a aquesta voluntat, aquesta unitat no s'hauria fet, fins i tot, pel volum de malalts que estan realitzant proves diagnòstiques. La xarxa d'hospitals comarcals n'és una bona prova

I, per tant, això és indiscutible i continuarem treballant amb aquesta idea, sempre sota aquest criteri, que, si algun dia hi ha una unitat en aquests tres hospitals de referència que vostè ha citat ha de ser que siguin unitats dependents d'altres unitats d'hospitals terciaris. I això, ho anirem estudiant i veurem les possibilitats que hi ha de fer-ho. També li he de dir que si en algun lloc hi ha avui la tradició –fins i tot, si se'm permet aquesta paraula– i la massa crítica, tant de professionals com d'una experiència prèvia, doncs, és a l'Hospital Josep Trueta de Girona.

Aquesta Comissió ha tingut ja dues reunions, crec recordar –segurament, potser, n'hi ha alguna més–, i dintre d'aquesta Comissió es prendrà una decisió, i haurem de planificar en el temps quan això pot ser –si és que finalment la decisió va en el sentit afirmatiu– una realitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. S'ha acabat, ja, el torn de substanciar les preguntes orals.

Proposició de llei de foment de barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial (presa en consideració) (tram. 202-00095/06)

Entrem, per tant, al cinquè punt de l'ordre del dia: és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de foment dels barris i les àrees urbanes que requereixen atenció especial. Per a presentar-la, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Quan reflexiono sobre els resultats de la tasca de tants i tants anys, m'envaeix la sensació que, de fet, a la pràctica han estat molt poca cosa i em sento decebut i, fins i tot, frustrat, si és que hi havia, al final de la seva vida, el senyor Elies Ortiz Garrido, que per anys i anys va lluitar des del barri de Can Tunis, des del moviment veïnal per la millora del seu entorn, per la millora de la ciutat de Barcelona.

I tanmateix, avui podem constatar que els esforços de tants i tants anys, els esforços de tants i tants senyors com l'Elies Ortiz no han estat de cap manera en va, i que en termes generals els nostres barris són espais molt més habitables, molt més ordenats, molt més equipats, molt més de bon viure que els que vàrem heretar dels anys de la dictadura, ara fa prop d'un quart de segle.

Aquesta millora és deguda, en part, a la intervenció de l'Administració: dels ajuntaments, de manera molt destacada, però també de les diputacions, de la Generalitat, de l'Estat i, en bona part, també, a la iniciativa de molts veïns i veïnes, que sota la dictadura, primer, sota la democràcia, després, han lluitat per redreçar l'herència pesadíssima dels anys de creixement descontrolat per aconseguir equipaments, per aconseguir habitatges, per aconseguir zones verdes, associacions de veïns, associacions culturals, associacions esportives, entitats, associacions de comerciants –constructors de ciutats, com algú n'hi ha dit, i es ben cert–, constructors de espais en què es pugui viure amb dignitat.

Ara bé, malgrat tots els esforços, malgrat els esforços dels veïns i malgrat els esforços de les administracions, hem de reconèixer que àrees molt extenses de les nostres ciutats pateixen encara problemes importants d'ordre urbanístic i d'ordre social; problemes que, en ocasions, lluny d'arreglar-se tendeixen encara a empitjorar. Així, segons dades del mateix Departament de Política Territorial, un de cada tres habitatges de Catalunya pateix avui algun tipus de patologia.

Aquesta problemàtica, a més, tendeix a presentar-se concentrada, no és veritat?, sobre el territori. Així per exemple, segons dades del Pla territorial metropolità, de les prop de 40.000 hectàrees que hi ha de sòl residencial a la regió metropolitana, 21.000 estan afectades per algun tipus de dèficit –dèficits d'ordenació, d'urbanització, d'accessibilitat, d'equipaments–, i entre aquestes destaquen, encara, per la gravetat dels problemes que les afecten, un seguit de barris que representen el 6% de la superfície residencial, 180.000 habitatges, uns

56

400.000 habitants –180.000 habitatges–; jo vull cridar l'atenció dels senyors i senyores diputats sobre aquesta xifra, pensin vostès que l'estoc d'habitatges de la ciutat de Barcelona són 700.000, per tant, estem parlant veritablement d'una quantitat d'espai urbà molt, molt important.

De quins àmbits es tracta? Doncs, es tracta, sobretot, de centres històrics, de polígons d'habitatge, d'àrees de creixement poc regulat, radicats, com dic, a la regió metropolitana, però que també en podríem trobar arreu de Catalunya, en els quals, els problemes de degradació de l'habitatge, es veuen, malauradament, molt sovint acompanyats de problemes socials, associats a la pèrdua o al guany massa accelerat de la població, a la pèrdua d'activitat econòmica o comercial, a l'arribada de nous contingents de població immigrada, etcètera, etcètera.

En alguns d'aquests barris hem pogut constatar, ho podem constatar cada dia, que els problemes són tan aguts que, tot i la puja general –i a vegades exorbitants, ens deia aquest matí, el Síndic de Greuges– dels preus immobiliaris, dic, els problemes són tan aguts que en aquests àmbits, en canvi, els preus immobiliaris, els preus dels pisos romanen estancats i, a vegades, fins i tot tenen tendència a una inflexió a la baixa. I així mateix, hem de constatar que, dissortadament, s'hi donen cada vegada més problemes de convivència.

En aquests barris la intervenció ordinària de l'Administració no és suficient. Per què? Perquè calen intervencions de rehabilitació integral que conjuguin la voluntat d'intervenir en almenys tres àmbits. Una, a l'àmbit físic, és a dir, la rehabilitació de l'habitatge, la millora de l'espai públic. Dos, la millora de dotacions d'equipaments i serveis. Tres, la promoció de l'activitat econòmica i comercial. La pedra –si li'n volem dir així–, els serveis i, finalment, l'activitat, el progrés. Actuacions que tinguin, doncs, com a finalitat el fet que, viure en aquests barris, en comptes de ser una rèmor, com sovint ho és per a molts dels que hi viuen ara, sigui un factor de progrés personal i familiar.

Com dèiem, per actuar en aquest sentit, els mecanismes d'intervenció ordinària de l'Administració, des dels de la Unió Europea, que a través del Programa Urban –el programa benemèrit, però massa escàs– dona deu programes d'actuació a tot Espanya, dels quals en el millor dels casos ens toca un a Catalunya, fins a altres mitjans ordinaris, com són les intervencions d'Adigsa o d'Incansol, s'han revelat clarament insuficients.

Doncs bé, la Proposició de llei que sotmetem a la seva consideració té per objecte resoldre aquestes mancances, donar instruments als nostres barris per fer front als seus problemes i desenvolupar els seus projectes. En conjunt, com els senyors i senyores diputades poden veure, la Llei consta de tres capítols.

En el primer s'estableix la creació d'un fons de foment d'àrees i barris que requereixen atenció especial, que és un fons concebut com un mecanisme, com un instrument de col·laboració institucional i financera entre la Generalitat i els municipis, i els ajuntaments, per a la realització d'operacions de rehabilitació integral.

Segon capítol. S'hi defineixen els criteris per a la participació del fons, de quina manera s'hi podrà intervenir, el mètode per a la delimitació d'àrees i la definició dels projectes susceptibles de ser finançats. Quants? Nosaltres pensem que podrien ser una quarantena en quatre anys.

Finalment, en el tercer capítol, s'estableix el règim jurídic del fons i es detalla la forma i manera com els municipis podran optar per participar-hi.

En conjunt, doncs, la llei està concebuda amb la voluntat de ser un instrument àgil, flexible, útil a mans dels ajuntaments, a mans de la Generalitat, que recull l'experiència de molts anys en programes de rehabilitació urbana, que recull les consultes fetes en molts municipis, a molts regidors, a molts alcaldes, i que no ha de tenir implicacions pressupostàries concretes fins a l'exercici posterior a l'aprovació de la llei.

Senyores i senyors diputats, la rehabilitació dels nostres barris no admet demora. La lluita contra el risc de marginació no es pot aturar, és una necessitat peremptòria, és un d'aquells temes com el tema de la llengua, com el tema de la immigració, que hem d'abordar amb esperit d'unitat, no és un àmbit per a la legítima confrontació partidària, és un àmbit que hem d'abordar amb voluntat de resoldre'l entre tots.

M'adreço, doncs, per acabar a tots vostès i, en particular, als representants dels grups que donen suport al Govern, de Convergència i Unió, del Partit Popular, per demanar-los que no decebin les expectatives dels nostres barris; no decebin, vostès, els alcaldes; no decebin, vostès, els regidors d'urbanisme, de benestar social, d'habitatge, molts dels quals, elegits en les seves mateixes files, treballen dia a dia amb molta il·lusió i amb pocs recursos per millorar les condicions de vida d'aquests barris; no decebin la feina de les entitats que pugnen per assegurar el futur; no decebin, tampoc, tantes persones d'economia modesta que veuen com el seu principal patrimoni, que és el seu habitatge, corre avui, en ocasions, desgraciadament, el risc de devaluar-se; no decebin, tampoc, els immigrants que volen integrar-se en ciutats i no en guetos.

Els nostres barris, senyores i senyors diputats, tenen problemes, però estan plens, també, de projectes i d'esperances; fem-los costat. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nello. Ara, per fixar la seva posició, tenen la paraula els diferents grups. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Nello, des del nostre Grup Parlamentari el felicitem per aquesta Proposició de llei de foment de barris i àrees que requereixen atenció especial, perquè és oportuna i és necessària per al país, sobretot, per a aquells que visitem molt sovint, doncs, aquests barris.

Aquests barris d'àrees metropolitanes, barris populars del nostre país, de Catalunya, que, en alguns d'ells, un té la sensació que en molts aspectes el rellotge del progrés econòmic i social no solament no ha avançat, sinó que, en alguns casos, s'ha aturat i ha anat endarrere, no?, en aquestes dues dècades d'ajuntaments democràtics. Molt d'ells no han anat al mateix ritme que d'altres, i això ha provocat unes disfuncions importantíssimes, que donen la sensació que per comptes d'anar endavant, hem anat enrere. I, això, malgrat els grans esforços en inversió en obra pública i en benestar social que s'han fet en aquests barris anomenats populars.

I això fa que alguns d'aquest barris –alguns d'aquests barris– no segueixin el ritme d'altres, per diferents causes, algunes de les quals jo voldria enumerar: per causes demogràfiques, perquè en aquests barris hi ha hagut un envelliment i una concentració de noves immigracions; per causes físiques, per una falta de connectivitat amb un estat del parc d'habitatges i amb una configuració urbanística molt concreta; per causes econòmiques, regressió industrial o, a vegades, regressió comercial; per causes socials, amb aquesta extensió de la nova pobresa que, per desgràcia, també s'està estenent pel nostre país; diferents causes que han provocat aquesta situació.

I aquesta dispersió social de la renda té una plasmació, també, sobre els plànols de les ciutats, on aquests barris són cada cop més pobres amb relació a la resta dels barris. I això ho veiem dins d'algunes ciutats de la perifèria metropolitana de Barcelona, també ho veiem en d'altres àrees metropolitanes de Girona, Tarragona i Lleida, com es queden enmig d'aquest «progrés» general, barris degradats.

I, a més a més, hi ha un altre aspecte que voldríem explicar –que ens ha de preocupar o almenys ens preocupa a nosaltres especialment– i és que s'està produint no sols una fugida demogràfica –o sigui, la gent que pot marxar d'aquests barris, especialment la gent jove, ho fa i se'n va a altres ciutats–, sinó també una fugida de serveis, no? I, a vegades, això es dona també en tota la situació de les escoles públiques d'alguns barris que alguns pares i mares, doncs, traslladen els seus fills a altres barris perquè no els agrada la composició social d'aquelles escoles.

I aquest és l'element importantíssim i aquesta és la clau –a mi m'ho sembla i segur que ho compartim amb el senyor Nello– d'aquesta Proposició de llei. Perquè també hi han els barris i per evitar aquesta degradació dels barris... És una batalla també contra el racisme que..., a Catalunya, segur que serà aquí, en aquests barris més degradats, on nosaltres haurem de fer-hi molta més pedagogia.

Si nosaltres aconseguim també que aquest ritme, el ritme d'aquest barris, sigui el ritme general de progrés del nostre país, segur que no hi haurà brots, que no cal que jo expliqui que han passat en algunes ciutats del nostre país i també de fora del nostre país, perquè, evidentment, hauran pujat al tren del progrés, des del punt de vista social, des del punt de vista físic, des de tots els punts de vista que jo abans he explicat. I aquesta llei –jo ho crec– serveix per fer aquestes accions.

Aquesta llei, amb els punts..., que jo no m'hi estendré, perquè ja ho ha explicat el senyor Nello –jo ho crec–, vol tirar endavant accions integrals i contundents amb aquests quatre punts que nosaltres hem resumit d'aquesta Proposició de llei, que parla o que dona unes definicions clares dels objectius i dels possibles beneficiaris, importantíssims, basada en diferents indicadors: demogràfics, socials, econòmics, urbanístics. Nosaltres n'hi posaríem alguns de mediambientals, sobre la salubritat i sobre el sanejament, que també hi ha barris que estan en aquesta situació i que caldria, també, fer-hi accions contundents en aquest sentit.

A més a més, té en compte la necessitat d'unes dotacions econòmiques fortes. Imprescindible, a més a més, com a tercer punt, un protagonisme clar dels municipis i, en definitiva, unes accions realment integrals, paraula clau en tot aquest procés, que inclogui, com ha dit el senyor Nello, des de la pedra, carrers, habitatges, fins a les persones, promoció de l'ocupació, ensenyament, formació, acolliment de les persones immigrades, programes de renda mínima, etcètera, passant en molts casos, també, per les rodes, la millora de la connectivitat mitjançant el foment del transport públic, un altre dels elements també claus.

Per això, per fer tot això, per nosaltres, és imprescindible la necessitat de la participació ciutadana a través del treball comunitari. El senyor Nello plantejava un model gradualista. Es parla de quaranta actuacions en quatre anys, començant entre vuit i dotze cada any, però també hi hauria d'haver, en aquest mateix procés gradualista que es planteja, un disseny d'actuacions supralocals; per exemple, l'extensió ràpida de les línies de metro o la definició de programes d'acolliment a persones immigrades. Si poguéssim fer aquestes dues accions integrals des d'aquest model gradualista passant, també, per un disseny d'actuacions supralocals, on, evidentment, el Govern de la Generalitat hi hauria de tenir una intervenció clara, doncs, aconseguiríem, evidentment, fer avançar aquests barris que necessiten unes actuacions clares i contundents. Ja hi ha hagut exemples, no?, ja s'ha dit abans, com el programa comunitari Urban..., o que també a Ciutat Vella de Barcelona també s'hi han fet actuacions en aquest sentit prou interessants, o passant també per nombroses actuacions de rehabilitació integral, les ARI, les famoses ARI que també han donat importància.

En definitiva, jo crec que aquesta és una altra manera..., aquesta Proposició de llei és una altra manera d'entendre el país. És una altra manera de gestionar el país. És una manera, doncs, que tothom puguem pujar al tren del progrés. No acceptar la discussió d'aquesta Proposició de llei voldria dir tenir una sensació o una idea de país molt més conservadora, molt més retrògrada, fins i tot, jo crec que reaccionària perquè té un punt clau, que és millorar la situació sobretot, també, dels nostres barris a on moltes persones d'aquesta nova immigració hi van a viure. I és clau que nosaltres hi fem unes actuacions integrals, contundents i amb un clar valor social.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, he de dir que el nostre Grup donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei que ens presenta el Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi. Principalment perquè, tal com està de calenta la qüestió de l'habitatge i tal com estan de fredes les actuacions de les administracions –de totes les administracions locals, governs de la Generalitat, governs de l'Estat, etcètera–, tots sabem, per exemple, que els plans d'habitatge no es compleixen. Ja fa anys que no es compleixen. No arriben mai a les expectatives que repetidament, ja siguin els consellers o els governants, els que siguin, han anat presentant a la premsa, però llavors resulta que no es compleixen i no sembla que, a ningú, li importi gaire.

Així que sempre serà benvinguda qualsevol mesura destinada a comprometre el conjunt de les administracions, a intervenir... –aquesta paraula que avui dia sembla maleïda–, s'ha d'intervenir per refredar i tractar que l'habitatge sigui un instrument redistributiu i no com ara un generador de més diferències socials.

Si hi ha barris degradats és perquè l'obra nova que es fa és caríssima. Això és el que passa, és a dir, si apliquem les lleis de mercat és que l'obra nova que es fa és súper cara i, per tant, queda una bossa de degradació on s'hi posa la gent que no té possibilitat d'accedir al mercat lliure, al mercat nou.

Pensem que l'habitatge i l'urbanisme, que és el marc general on inscriure la política d'habitatge, ha de deixar de ser un gran actiu especulador, com és ara. Fa uns dies sortia un informe en un diari que deia que –m'ho sembla– en quinze anys s'havia quadruplicat el preu mitjà de l'habitatge i que la inversió en habitatge superava la mitjana de la inversió en borsa. És a dir que és millor invertir en habitatge que invertir en borsa. Mentre això passi, doncs, aleshores anem malament.

El problema que té l'habitatge és un problema de liquiditat, i aquest problema de liquiditat és el factor essencial perquè hi hagi tanta diferència. És a dir que hi hagi pisos buits i pisos on hi ha amuntegament, que és el que passa. A vegades, en aquests barris degradats no és problema que sigui més barat l'habitatge, és que és igual de car, el problema és que s'hi produeix l'amuntegament. Hi ha barris i pisos de Ciutat Vella, per exemple, on hi viuen, doncs, per tongades, moltíssimes persones immigrades.

Algun dia algun govern potser s'ha de posar al magí, s'ha de captenir, com diem aquí, que aquesta no pot ser, la de l'habitatge, una activitat totalment especulativa, com és la que és. I, tal com dèiem, mentre sigui més rendible tenir pisos buits que *stock option*, doncs, anem malament. Està clar, doncs, que aquesta de l'habitatge i l'urbanisme és una d'aquestes activitats on s'ha d'in-

tervenir, perquè, precisament, les lleis del mercat no funcionen.

I aquesta Proposició de llei, doncs, planteja actuacions integrals i coordinades en els centres històrics, als barris degradats, etcètera. Es tracta d'intervenir, de tenir una norma perquè les actuacions necessàries siguin permanents i no puntuals. Hem de tenir una espècie de protocol de manteniment urbanístic i social, i això és el que planteja aquesta Llei, sobretot, en un procés de canvi demogràfic, ja sigui per envelliment, ja sigui per l'adveniment de nova immigració. Cal fer polítiques preventives o polítiques palliatives en zones urbanes o rurals que estan o tenen el risc d'esdevenir zones degradades i marginals.

Val a dir que caldria que les intervencions siguin curoses, sobretot, en els centres històrics, de no abusar del bisturí, com han vist aquí a Barcelona a vegades, a Ciutat Vella, de no abusar del bulldòzer, i ser respectuosos en el manteniment dels centres històrics.

Bé. La Llei consta de tres parts. A la primera part es defineix el fons de foment de barris i àrees urbanes d'atenció especial. Hem de dir que aquí el Projecte estableix una sèrie d'obligacions al Govern, al Govern de la Generalitat, quant a la quantitat a subvencionar per a cada projecte susceptible de rebre subvencions –es parla d'un mínim del 50% a un màxim d'un 75%–; en el nombre d'actuacions de vuit a dotze anuals amb un mínim de quaranta quadriennals, així com del termini màxim d'execució financera.

Aquí veiem que aquest és un dels punts on sembla veure's que aquesta no és pas una llei de govern, més aviat una llei d'oposició, perquè no acabem de veure aquest equilibri de què es parla en el text. Sospitem que el Govern de la Generalitat, que ja sospitem que no hi donarà suport, el Partit que li dona suport, doncs, no hi pot estar massa d'acord, donat que sembla que no hi ha exigències del mateix ordre o equivalents en els ajuntaments. I, és clar, això fa que se li doni una excusa molt fàcil al Govern.

I la col·laboració institucional no es pot veure qüestionada perquè una de les parts pugui interpretar que es tracta d'una acció destinada, sobretot, a predisposar alguns municipis contra el Govern de la Generalitat. Des d'Esquerra Republicana sempre hem vist absolutament contraproductiu aquest enfrontament ja tradicional entre els grans ajuntaments de Catalunya i el Govern de la Generalitat, uns enfrontaments amb els quals Madrid sempre es frega les mans i que d'alguna forma exemplifica aquella pel·lícula de *La vida de Brian*.

En el segon capítol es tracta de definir els criteris d'avaluació objectiva dels projectes a subvencionar. I aquí potser caldria haver precisat molt més perquè fos una llei molt més creïble, i es remet a deixar-ho en un reglament. Ho dic, perquè, com que aquesta Llei s'inspira, sobretot, en el projecte Urban, doncs, potser s'hauria d'haver precisat més, sobretot tenim en compte l'Informe del Tribunal de Comptes comunitari, i prevenir possible errors que ja s'han detectat en aquesta institució.

El 25 d'abril d'enguany, feia un informe el Tribunal de Comptes comunitari on avaluava el projecte Urban i l'acusava de poca concreció que implicava dispersió

d'accions i, per tant, dificultat d'avaluació, falta de metodologia precisa de les zones subvencionables, la qual cosa implicava un increment de les demandes i, per tant, de les actuacions i, per tant, més actuacions, menys actuacions necessàries, és a dir més repartiment, repartiment de recursos tardà, escàs seguiment de les actuacions ja que s'han ajuntat a altres i han impedit singularitzar-ne l'impacte, etcètera.

En tercer i últim, i per acabar, s'hi estableix un organisme paritari Generalitat- ajuntaments per a determinar les accions. Creiem que si aquest organisme ha de ser paritari, igualment s'hauria de fer quant al finançament, el seguiment de l'execució i l'avaluació. Aquí em remeto, doncs, al que he comentar al punt primer, sembla aquí que al Govern se li exigeix un esforç financer –diguem-ne– del cent per cent, se li interpella el cent per cent –a la Llei no hi és– i només pot decidir al cinquanta per cent quines actuacions es fan i, en l'execució, té el zero per cent d'influències.

El vicepresident primer

Senyor Bonet, ja ha exhaurit el temps. Gràcies.

El Sr. Bonet i Revés

Acabo, senyor president. Em sembla, doncs, que no és massa equitatiu.

Per tant, dit això, que potser s'hauria d'haver precisat més, ara bé, torno a repetir que em sembla un propòsit encomiable i, per tant, des d'Esquerra Republicana donarem suport que aquesta Llei sigui presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bonet. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup comparteix l'objectiu que ha expressat el senyor Nello en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en el sentit d'establir un seguit d'ajudes per a aquelles zones o aquells barris de les nostres ciutats que requereixen una especial atenció per determinades circumstàncies que ja s'han manifestat, de caràcter urbanístic, demogràfic o socioeconòmic.

Ara bé, de l'exposició que ha fet avui el senyor Nello en aquest Parlament, però també de la lectura dels retalls de premsa de quan el Grup Socialista va presentar, va donar a conèixer aquesta iniciativa al conjunt de la societat catalana, algú podria interpretar –dic– de la simple lectura que a hores d'ara no s'està fent res o no existeix cap pla per solucionar els greus problemes que tenen molts barris de les nostres ciutats. I vostè, senyor Nello, en la seva Proposició de llei reconeix en el preàmbul que l'Administració catalana, amb el suport del Govern de l'Estat, ja està realitzant i ja realitza diferents intervencions d'aquest tipus, i textualment vostè diu que «algunes de les quals han obtingut èxits assenyalats i han atret, fins i tot, l'atenció internacional».

Vostè mateix, doncs, ens ha donat al nostre Grup Parlamentari els arguments per poder oposar-nos a la tramitació d'aquesta Proposició de llei. Vostè diu textualment: «L'objecte de la present Llei és, precisament, estendre la realització d'actuacions d'aquesta mena, com les que ja es porten a terme, a tots els barris i àrees urbanes de Catalunya que ho necessitin.» Per tant, senyor Nello, el que vostè demana avui en aquesta Proposició de llei ja es fa, ja es porta a terme, vostès mateixos ho reconeixen, i és cert també que les principals actuacions en aquest àmbit es porten a terme gràcies també a la intervenció i a la participació de l'Administració de l'Estat, però també de la Generalitat de Catalunya. Jo li vull posar una petita dada que crec que és important: en els pressupostos de l'any 2001, els que estan en aquest moments en vigor: gràcies a l'acord entre el Partit Popular de Catalunya i Convergència i Unió, es va pactar i surt als pressupostos una partida de 10.000 milions de pessetes per a la rehabilitació d'aquests barris, per tant, s'està treballant. Que es pot fer més? N'estic absolutament convençut. Que caldria fer més? Només cal veure, com deia abans el senyor Boada, com es troben determinats barris de Catalunya per adonar-se que qualsevol tipus d'inversió és poca.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ara bé, des del nostre punt de vista, la creació d'aquest fons per Llei no és l'instrument més adequat per aconseguir els objectius que vostès cerquen i que nosaltres compartim absolutament. Creiem sincerament que no, senyor Nello. I miri, li he de dir que la seva proposta és positiva, és molt positiva, i és més, jo el felicito perquè em sembla una proposta molt adient i que, realment, és una opció més per tractar de solucionar els problemes que tenen els barris de les nostres ciutats, però no concreta quins són els barris que haurien de ser objecte d'atenció per part d'aquesta Llei. Tampoc concreta quin és el compromís econòmic necessari per a cada actuació; determinen uns terminis no reals i estableixen com a novetats aspectes que el Govern de la Generalitat de Catalunya i alguns ajuntaments ja fa anys que porten a terme.

En tot cas, senyor Nello, vostè és coneixedor que ha entrat en aquest Parlament el Projecte de llei d'urbanisme, que ha de contemplar, que pot contemplar, també, els aspectes que avui vostè ha posat sobre la taula. Potser a efectes, des d'un punt de vista tècnic, de no contribuir a una innecessària dispersió normativa, fóra bo que vostès retiressin avui, si s'escau, aquesta proposta i traslladessin aquest interessant i necessari debat al si de la ponència que ha d'elaborar aquesta llei. Estic absolutament convençut, senyor Nello, que en el tràmit d'aquesta ponència segurament ens podríem posar d'acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, certament, aquest és un tema sensible, seriós, que afecta persones amb problemàtiques importants i, per tant, jo crec que és un tema que s'ha d'abordar amb modèstia, amb prudència i amb compromís, actitud que agraeixo que també per part de tots els grups, començant pel proponent de la Proposició de Llei, crec que amb el to respon tant a aquesta prudència i compromís com també, en realitat..., actitud que deriva, evidentment, d'una preocupació compartida que és fruit, precisament, de responsabilitats compartides. Perquè no oblidem que, en definitiva, els problemes d'habitatge i tot el que els envolta són problemes en què hi tenen competències les administracions locals, la Generalitat i també l'Administració de l'Estat.

En aquest sentit, jo crec que seria perillós, i no vull dir que s'hagi fet amb aquesta intenció, però seria perillós utilitzar com a eina d'erosió al Govern iniciatives legislatives com aquestes. En aquest sentit, entenc que poden ser exemplar actituds com les seguides en el barri de la Mina, amb què conjuntament, i no anant per lliure, es poden abordar problemes i cercar solucions. En aquest sentit penso –repeteix– que seria perillós utilitzar problemàtiques com aquestes com a eines d'erosió, i no ho dic per les intervencions d'avui, que no han estat en aquest sentit, però no penso que siguin positives declaracions de certa bel·ligerància com les que hem pogut llegir tots aquests últims dies, precisament, amb referència a aquesta Proposició de Llei. No és bo escalfar l'ambient en aquest sentit, i més tenint en compte, i crec que és de coneixement de tota la cambra, que el Govern des de fa molt temps està treballant, precisament, en un programa d'intervenció integral en barris amb dificultats especials.

Sense cap mena de triomfalisme, perquè –repeteix– no crec que sigui un tema per a triomfalisme per part de ningú, però sí que em dóna la sensació que s'ha de remarcar que els ajuntaments, els més propers al territori, els que coneixen més de prop aquesta realitat, molts de l'àrea metropolitana, no han fet prou en aquesta matèria, no han fet prou i caldria fer més. Al mateix temps, deixin-me que els digui també, sense cap mena de triomfalisme, però perquè em sembla que em correspon a mi fer-ho palès, que per part del Govern de la Generalitat, tot i que cal fer més i hi ha voluntat, ens consta, de fer més, sí que s'ha estat fent i s'ha estat actuant des de ja fa molts anys. En aquest sentit, tant pel que fa referència a les àrees de rehabilitació integrada, que han comportat, per exemple, que s'hagin destinat des del 96 i amb fons, en molts casos, provinents dels plans de la *vivienda* de l'Estat; val a dir plans de la *vivienda* que des del 96 han millorat en molt la política d'habitatge de l'Estat que hi havia abans, repeteixo, 4.000 milions invertits que han afectat 15.000 habitatges en procés de rehabilitació, en àrees declarades de rehabilitació integrada a Barcelona, Ciutat Vella, Poble Sec, determinats barris de l'Eixample i de Gràcia, Lleida, Manresa, Olot, Girona, Sant Boi, Santa Coloma de Gramenet, Terrassa, etcètera. (*Remor de veus.*)

Com, també, deixin-me que els recordi les actuacions en matèria de remodelació de barris, remodelació de

barris que, en el pressupost per al 2001, els recordo 10.000 milions destinats precisament a aquestes rehabilitacions, a actuacions, a convenis amb els ajuntaments; per exemple, el Turó de la Peira, Ciutat Vella, el casc antic de Lleida. I els repeteixo i els recordo: programa en què està actuant el Govern de la Generalitat que d'aquí als propers anys preveu invertir 45.000 milions de pessetes en aquestes remodelacions de barris i que afectaran més de 4.500 habitatges nous, tasca en què ja es ve actuant des de fa temps –repeteix, també– en convenis amb els ajuntaments, i els poso com exemple: Cases del Governador, Via Trajana, la Pau, el sud-est del Besòs, Polvorí; s'actuarà també a Trinitat Nova, tots aquests a Barcelona; a Sant Cosme, al Prat de Llobregat; a Can Gambús i Espronceda, a Sabadell; Sant Roc, Badalona; Salipota, a Súria, etcètera. A més, de les actuacions en el mateix patrimoni públic d'habitatge d'Adigsa, que en el seu Pla director d'obres del 97 al 2000 té previstos 4.000 milions a l'any en actuacions de rehabilitació que suposen, fins al 2004, 36.000 milions més.

En definitiva...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

En definitiva, i repeteixo, sense cap ànim de triomfalisme en aquest tema i amb tota la prudència, però alhora de compromís, amb què coincidim amb vostès, que tots junts hem de contribuir a millorar la situació d'aquests barris, però que, en definitiva, els imports que té previst en aquest Programa –i que vostès coneixien– invertir el Govern de la Generalitat sumen, fins i tot, més diners dels que vostès han anunciat aquests dies abans que s'haurien d'invertir en els propers anys. En definitiva, entenem que actuacions com aquestes s'han de fer de forma consensuada, que són necessàries, però ser necessàries no vol dir que sigui necessari i imprescindible aprovar aquesta Proposició de Llei, i que és bo en aquests temes no anar per lliure, sinó tots junts –acabo–, i entenem, i em remeto també a les objeccions que ha fet el senyor Bonet, que ja les ha dit abans, des d'un punt de vista més tècnic a la Proposició de Llei i que no repetiré –repeteix–, per aquests motius, nosaltres, anuncio que votarem en contra de la Proposició no de Llei fent notar expressament el compromís del Grup Parlamentari i –ens consta– del Govern de la Generalitat, d'incidir de forma decidida en programes d'intervenció amb la col·laboració i amb convenis amb els ajuntaments en aquests barris amb situacions realment que cal millorar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Nehlo, té vostè la paraula.

El Sr. NeHo i Colom

Senyor president, s'ha produït una demanda de retirada de la proposició. Per manifestar que nosaltres no retirarem aquesta Proposició; aquesta Proposició no pot ser concebuda, de cap manera, no té com un objectiu suscitar una confrontació entre els municipis i el Govern de la Generalitat, al contrari, té per objecte donar un instrument al Govern de la Generalitat per col·laborar plegats amb els municipis i intervenir en els barris que tenen en aquest moment necessitats especials.

Aquesta Llei, nosaltres...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. NeHo i Colom

Sí, per acabar, senyor president, aquesta Llei la tirarem endavant nosaltres quan governem, i això és un compromís, però nosaltres desitgem que ja des d'ara es pogués intervenir. Es per això que els demano, senyores i senyors diputats, que reconsiderin el sentit del seu vot.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Posem, ara, a votació el que hem debatut, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de foment de barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de turisme (presa en consideració) (tram. 202-00101/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de turisme. La presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula. *(Remor de veus i pausa.)*

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego a les senyores i als senyors diputats que, si han d'absentar-se de l'hemicicle, ho facin en silenci.

Moltes gràcies. Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el que va de legislatura, sovint hem sortit en aquest hemicicle a parlar de turisme i per fets no precisament que poguéssim considerar de caràcter positiu. Han estat, bàsicament, els conflictes que han anat presidint la gestió del turisme el que ens ha portat a parlar-ne sovint en aquesta cambra; avui, el nostre Grup pretén aportar una proposta, modesta, però una proposta que permet parlar de turisme però parlant de futur. Avui

els presentem, senyores i senyors diputats, una proposició de llei que, probablement, trobaran vostès que en alguns aspectes és molt coneguda, que en alguns aspectes s'assembla a altres textos.

En definitiva, senyores i senyors diputats, està tot molt inventat, i, a més a més, ens ve en un moment especialment interessant, que és el que és o que es dona després del congrés celebrat a Catalunya, el congrés que es va celebrar de turisme a Tarragona. Començaré per fer-los un ràpid resum de quines van ser les conclusions a fi i efecte que vegin que el text que avui els presentem va en la mateixa línia, en el mateix sentit; per tant, se circumscriu ja en el que el mateix sector avui interpreta com a necessitats de cara al futur.

De les deu conclusions qualificades com a generals del congrés, la primera es planteja la necessitat que Catalunya sigui producte turístic al mateix país; la segona es planteja entrar a fons en la consideració del consumidor que té el turista; la tercera parla del caràcter de la transversalitat que avui presideix l'actuació de l'Administració en els temes de turisme; la quarta parla del repte que tenim respecte a la qualitat i del tema del finançament dels municipis turístics; la cinquena parla de com afecta en els valors propis convivencials i culturals el fenomen turístic; la sisena parla dels aspectes de la promoció i de la necessitat de la col·laboració entre les diferents administracions; la setena parla dels aspectes de la formació del sector; la vuitena, dels criteris i principis de sostenibilitat que han de presidir el sector turístic; la novena, de la necessitat de promoció, i la desena i darrera –no ens afecta avui aquí– tracta de la necessitat de fer un nou congrés.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup avui els presenta aquesta proposició de llei, que té el següent sentit i el següent motiu: «La importància que l'activitat turística té en l'estructura econòmica de Catalunya és el resultat de l'esforç de tots els agents del sector turístic català. Dia rere dia, les condicions del mercat turístic estan patint profundes transformacions amb l'aparició de noves demandes, productes i competidors, i amb la incorporació de noves tecnologies al transport, la distribució, la comunicació, que fan necessari disposar d'una llei reguladora d'aquest sector, així com també corregir la dispersió normativa que actualment requereix adequar-se a les importants transformacions que ha sofert el sector turístic.

»El turisme, per a poder desenvolupar-se d'acord amb les actuals necessitats, ho ha de fer amb un escrupolós respecte als principis de la sostenibilitat per tal de garantir la continuïtat en l'activitat i la satisfacció del turista. El turista actual és un consumidor madur que s'ha convertit en un client expert i exigent amb noves motivacions i informació abundant, que demana uns graus creixents de conservació i preservació del medi ambient i dels recursos naturals.

»En aquest marc competitiu, el sector turístic català ha de continuar evolucionant de forma correcta, tractant de consolidar les seves destinacions tradicionals i propiciant alhora el desenvolupament dinàmic i diversificat de productes turístics nous conformes amb la preservació i conservació dels recursos naturals i del medi

62

ambient i de les exigències de la demanda, que avui dia requereixen, especialment, la protecció de l'espai natural i cultural.

»El volum de negoci del mercat turístic de Catalunya i els reptes que en matèria de qualitat i innovació s'imposen per a consolidar un sector turístic competitiu i estable condueixen a la necessitat d'elaborar un text legal operatiu i modern que, establint l'ordenació del turisme a la nostra comunitat autònoma, actui com a marc legal bàsic sobre el qual s'articuli la normativa turística vigent i la de creació futura, on s'estableixin els principis generals de desenvolupament i foment del turisme a Catalunya per tal que tingui la consideració de sector estratègic de l'activitat econòmica i del desenvolupament de Catalunya, i on també es determinin les bases de l'ordenació dels espais turístics, es regulin els òrgans de l'Administració turística catalana, es defineixi el municipi turístic i s'actualitzi el règim sancionador existent en matèria de disciplina turística.

»L'article 9.12 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de turisme, que, sens dubte, incorpora la capacitat normativa sobre la promoció i l'ordenació del turisme dins l'àmbit de Catalunya.

»El Parlament de Catalunya, en mèrits de la referida competència, aborda l'aprovació d'una llei en la qual es regula, per primera vegada en la seva història legislativa, una norma de caràcter general en matèria de promoció i ordenació del turisme a Catalunya.

»L'objecte de la llei es concreta en la regulació de l'oferta turística mitjançant l'esmena de les deficiències d'infraestructura, l'elevació de la qualitat dels serveis, instal·lacions i equips turístics, harmonitzant-la amb les actuacions urbanístiques de l'ordenació territorial i de conservació del medi ambient, i la planificació i acomodació de l'oferta turística a les exigències de la demanda actual i potencial, millorant la competitivitat de les empreses turístiques i adoptant les mesures que calgui per a mantenir un nivell adequat de la promoció en cada moment; la preservació dels recursos turístics, evitant-ne la destrucció o degradació i procurant-ne l'aprofitament correcte en totes les modalitats de l'oferta, especialment, respecte als valors culturals, historico-artístics, paisatgístics, urbanístics i mediambientals, i la protecció dels subjectes de la relació turística.»

La llei que avui els presentem, aquesta proposició de llei, consta de 99 articles estructurats en un total de «7 títols dedicats a matèries independents, però íntimament lligades en l'intent d'establir unes bases generals per a la regulació del turisme a Catalunya.

»El Títol I es dedica a establir l'objecte i l'àmbit d'aplicació de la llei, així com els principis rectors de l'actuació administrativa i les finalitats de la llei. En aquest sentit, té especial relleu l'ordenació dels espais turístics, en virtut de la qual es pretén dotar Catalunya d'un pla que, amb els previs estudis i les anàlisis pertinents, marqui les línies bàsiques que cal tenir presents per tal de potenciar el desenvolupament d'una política turística eficaç i amb projecció de futur. L'assentament d'activitats i d'estructures turístiques homogènies entre si però diferenciades segons zones identificables de la nostra

Comunitat, que puguin agrupar-se, bàsicament, al voltant de quatre àmbits territorials, com ara el litoral, l'interior, la muntanya i les ciutats.»

I, tot plegat, «amb un potencial turístic, en molts casos, consolidat», però, en altres, depenen de «desenvolupar i ordenar, aconsella que s'elaborin unes directrius que, d'una banda, donen resposta als objectius generals de la política turística i, d'una altra, tinguin en compte les possibilitats i característiques especials de cada zona o espai delimitat», potenciant la que es denomina «turisme rural o d'interior i turisme urbà, tractant d'eleva-los al nivell de coneixement d'altres modalitats turístiques consolidades. A la consecució d'aquest objectiu pretén respondre el pla d'espais turístics previst en aquesta llei.

»El Títol II es dedica a l'ordenació de l'activitat turística i ofereix una clara diferenciació entre les empreses i les professions turístiques, atorgant, mitjançant línies generals la importància que a cada una d'elles correspon en l'àmbit turístic. Aquest Títol ofereix, a si mateix, la possibilitat d'integració, mitjançant la via reglamentària, de futures empreses turístiques, i amb això pretén constituir-se en una norma oberta a les innovacions del sector.

»El Títol III es dedica a la regulació del municipi turístic. El producte turístic té un gran component municipal en tant que els serveis, l'escena urbana, la comunicació de la imatge de marca i altres aspectes de forta incidència en la competitivitat i comercialització del sector depenen en gran mesura del grau d'eficàcia i compromís assumits pels ajuntaments. La disputada competència per aconseguir quotes de mercat, els obliga a haver d'assumir uns costos per als quals no disposen de mitjans específics compensatoris ni figures recaptatòries alternatives, cosa que els du a contreure unes obligacions pressupostàries en les seves despeses molt superiors a les seves possibilitats d'ingressos. Així doncs, mentre que la riquesa generada per l'activitat turística pot transferir-se en totes les hisendes públiques locals, a través dels mecanismes redistributius existents, els costos que suporten els ajuntaments per les funcions i els serveis extraordinaris que han de prestar per raó de la seva condició turística no reben aportacions financeres compensatòries. La llei identifica els municipis turístics segons consideracions objectives sobre el volum de la seva oferta i demanda, valorant les dades sobre afluència, capacitat dels allotjaments, temporalitat i altres criteris per establir la seva possible qualificació i la determinació de les necessitats que cal cobrir-hi. Es pretén identificar els diversos tipus de municipis turístics i crear les bases per establir les figures compensatòries al seu esforç financer, en la mesura que superen el que s'estableix com a bàsic i necessari d'acord amb la població resident.

»El Títol IV s'adreça a l'establiment d'un nou règim de disciplina turística, tenint en compte que els esforços de potenciació turística fan necessària aquesta regulació per vetllar per la qualitat de l'oferta del producte turístic a Catalunya. Empara, simultàniament, els recursos turístics, els interessos dels empresaris, professionals i treballadors del sector i els drets dels usuaris d'aquests serveis turístics, tot constituint, alhora, un

instrument àgil i útil per evitar les activitats turístiques clandestines i la competència deslleial.

»El Títol V fa una específica previsió de l'arbitratge com a mitjà de resolució dels conflictes que puguin sortir entre prestadors i usuaris de serveis turístics.

»Finalment, el Títol VI dibuixa l'estructura bàsica de l'Administració turística de la nostra Comunitat», i el Títol VII es dedica a la promoció turística de Catalunya, tant respecte a la seva imatge turística com a la definició dels objectius de les accions de la promoció turística.»

Senyores i senyors diputats, senyor president, aquest és, modestament, el text que el nostre Grup pretén aquí..., no perquè sigui aquesta la llei del turisme de Catalunya, sinó perquè aquest pot ser un bon instrument que ha de contribuir, amb el que ja sabem que serà el que també presentarà el Govern de la Generalitat, a fer entre tots plegats la llei que Catalunya necessita per al seu turisme del futur.

Senyor president, senyores i senyors diputats, esperant el seu vot favorable a la presa en consideració, res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, estem parlant de turisme, que és una qüestió que com hem convingut i hem dit diverses vegades és de gran importància per a l'economia catalana; ho és per a les persones que ocupen el sector, també pel volum de la gent que ens visita, tant nacionals com estrangers, també pel pes amb relació al producte interior brut català, més d'un deu per cent; i estem parlant, especialment, d'un sector que volem que funcioni millor encara, i molt especialment, quan es veu desafiat per algunes novetats que convé tenir-les aquí, al cap.

Algunes d'aquestes novetats, ja alguns les venim alertant des de fa algun temps, i són aquestes: els reptes de la moneda única europea i la dura competència a la baixa d'altres països, i ara mateix, l'increment de la inflació, tant a casa nostra, a Catalunya, com a la resta d'Espanya. D'aquestes coses, en parlaré breument abans de fixar el posicionament del meu Grup amb relació a la presa en consideració d'aquesta llei; d'aquesta llei, dic, amb independència que pugui servir o no per a després, si no se sap què fer amb el que planteja el Govern. Estem parlant d'aquesta llei.

En primer lloc, estem a punt d'entrar en un històric moment amb la fixació de l'euromoneda i val la pena resseguir els seus primers passos i veure quines emergències comporta per al conjunt de l'economia i per al sector turístic. En segon lloc, hem de tenir més cura i mirar el nou itinerari que pot obrir-se camí amb els fluxos turístics. L'altre dia llegíem, tots, se suposa, a la premsa especialitzada, que les previsions de Thompson –que és el primer operador britànic del sector– són que

la quota de mercat a la Costa Brava i a la Costa Daurada apunta –diuen, ells, eh?, i tampoc sé amb quina intenció, compte!– cap a un descens del 5,6%, i, per altra banda, l'altre operador important, Stephen Lane, parlava d'una reducció encara més forta, és a dir, d'un 15%, perquè és veritat que estan sortint canvis en les tendències de la demanda estrangera, i els destins de Turquia, Grècia i Egipte s'estan consolidant –afortunadament per a ells, òbviament. I, en tercer lloc, hi ha la inflació desbocada.

De manera que aquests tres elements necessiten una mirada política més forta, i una mirada que un servidor no té constància que es tingui per part de les autoritats del Govern de Catalunya. Perquè bona part de les responsabilitats polítiques –sempre segons la meua opinió– s'han deixat de la mà de Déu, vull dir de les empreses. I una mirada que no va concretar res d'important, a l'última compareixença del conseller Subirà a la Comissió, l'altre dia –per cert, va dir una cosa molt important, el senyor Subirà, que ve aquí a tomb–, i és que davant del bizantinisme o no, entre els que diuen que la situació econòmica va a les mil meravelles i d'altres que diuen que no, doncs, ell va dir que estem en un moment d'indefinió. De manera que una indefinió que, de totes formes, l'altre dia el senyor conseller de Treball, una persona tan autoritzada i tan ben informada com ell, deia a *La Vanguardia* que l'economia catalana perd gas, cosa que significa que això no coincideix amb la visió «panglossiana» del president de la Generalitat, que avui ens ha contat que va la cosa a les mil meravelles.

Bé, per moltes raons és necessària una llei de turisme. I, aquí, tenim la que ens ha portat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de la mà del senyor Clofent, que ens va dir, precisament, l'altre dia a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, que era el resultat d'un any de debats, de discussió, i bé, ho celebro, aquest treball i aquest mètode, de cara a portar aquí un text normatiu important.

El meu Grup té la sana virtut parlamentària de votar afirmativament, afirmativament, totes les preses en consideració. Perquè aquí no ens pronunciem sobre els continguts, és obvi, sinó sobre un tràmit, que Déu n'hi do la importància que té aquest tràmit, i en aquesta ocasió, doncs, ho farem d'igual manera. Quan arribi el moment de discutir el text –com seria el meu desig–, direm el que pensem sobre aquest projecte; de moment, una petita anticipació.

Primer, no ens agrada l'agència que es proposa, i algunes coses –he dit algunes coses, eh?–, algunes coses que hem manifestat sobre el Consorci de Turisme són vàlides amb relació a l'agència i, especialment, tot el que es refereix a les trames de catacumba que sempre he denunciat amb relació a això.

En segon lloc, no he sabut veure al text res d'innovador, pel que es refereix a la qüestió de l'ecotaxa, que amb tant predicament el Govern balear ha posat amb un coratge polític extraordinari.

I, en tercer lloc, el debat sobre aquest Projecte, si es dóna, hauria de fer una forta correcció normativa del text i, també, de sintaxi, per evitar que, als valencians,

64

se'ns demani els drets d'autor, perquè no voldria tenir cap problema amb la Societat General d'Autors –el Teddy Bautista en aquestes coses, no sé si ha repetit, doncs, és molt escrupolós i hauríem de... De totes formes, el senyor Clofent ja ens deia que té, òbviament, una certa semblança a altres textos. Bé, hauríem de fer una forta correcció sintàctica per deixar aquí, amb tot l'orgull de legislador, de legisladors del Parlament de Catalunya...

Acabo, senyories, i aprofito el moment per incidir en una cosa que fa temps que tinc al cap i que proposo, una vegada més, amb un escàs predicament històric per la meua part, i és que la forta estacionalitat del turisme segueix concentrada en els mesos de juliol i agost, cosa que provoca, també, unes fortes tensions inflacionistes i una disputa ferotge de milions de persones per l'espai –per un espai cada vegada més petit. Jo crec que algú ha de liderar, des de la política, un projecte adreçat als agents socials i als operadors econòmics, perquè en els processos de negociació col·lectiva catalana, europea i espanyola reorganitzi el temps de vacances d'una altra manera i amplii el diapasó, d'això que ha estat i que continua estant concentrat al juliol i l'agost, amb incentius, i provoqui experiències pilot, sabent a quin públic s'orienta això, perquè és obvi que no totes les famílies podem fer-ho, per problema dels fills, però, en fi, que provoqui noves emergències per demostrar, efectivament, la bondat del Projecte. Això, jo crec, que tindria repercussions positives, amb relació a l'ocupació, almenys amb més ocupació –ara, no parlo de la qualitat de l'ocupació–; no ho sé, però, almenys, amb més ocupació, amb la qualitat de la vida de vacances, perquè estaria més distesa, la població que està vacant, i la inflació. I, un servidor voldria saber on està el mecanisme de fre que impedeix tot això.

Però, vaja, aquí això queda dit, i el que estem és per una altra història, i ja s'ha dit per la nostra part: nosaltres votarem afirmativament la presa en consideració que ens proposa el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor Pere Vigo en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que el sector viu una conjuntura favorable i que, més enllà de la desacceleració del creixement econòmic que es pot produir a curt termini, no sembla que tinguí problemes estructurals importants. Però sí que és evident que aquesta competència estatutària que té el Govern de la Generalitat, i que no l'ha desenvolupat durant vint anys, ja seria hora que es comencés a posar fil a l'agulla, perquè no és culpa de ningú que encara no tinguem una llei de turisme, quan gairebé totes les comunitats en tenen, i més quan aquest és un sector estratègic importantíssim per al nostre país.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Ara bé, una cosa és això i una altra cosa és la llei que se'ns ha presentat aquí. Perquè, a veure, com molt bé ha dit el senyor López Bulla, algú ens podria demanar drets d'autor. Jo, fins i tot, hi he trobat un cert gust d'orxata, en aquesta llei. Perquè, a veure, una llei on el vuitanta per cent de l'articulat és una còpia integral de la llei que va presentar el Partit Popular al Parlament valencià i l'altre vint per cent és la normativa sectorial de la Generalitat, em sembla que és molt discutible que sigui una llei, evidentment, per al nostre país.

Per tant, el que no podem fer –i em sembla que, en això, ens hi hauríem de responsabilitzar tots– és presentar textos, que s'hi pot estar d'acord amb les seves parts –i nosaltres estem d'acord amb moltes parts d'aquesta llei, perquè és gairebé impossible fer una llei amb noranta-nou articles i que no hi hagi alguns que estiguin bé–, però una altra cosa és que aquests siguin els adequats pel turisme que necessita el nostre país.

Perquè, per exemple, entenem que la llei que se'ns presenta aquí deixa a banda l'Administració local. Perquè s'ha demostrat que la centralització turística no funciona; i això sí que és un tema que s'ha demostrat. L'agència que proposa, només és un canvi de nom: no tenim un mecanisme interventor que procuri que no torni a passar allò del Consorci de Turisme de Catalunya. És més, els agents que es proposen com a integrants de l'agència són els mateixos que hi havia al Consorci. Per tant, quin tipus de prevenció tenim que no ens pugui passar el que va passar amb el Consorci de Catalunya? Em sembla que és un mal favor no millorar, sobretot, aquest aspecte de transparència pública i de control d'un organisme que s'ha demostrat que té unes febleses evidents.

No soluciona l'impacte del turisme residencial. Jo recomanaria que es llegís el llibre de la professora Mita Castanyer, *Turisme residencial a les comarques gironines*, que parla molt bé –he de dir que la Universitat de Girona té molt bons investigadors turístics–, i parla molt bé de quin és l'impacte del turisme residencial aquests moments a Catalunya, i el que està produint, i això és un tema important que hauria de contemplar la llei, un aspecte fonamental, perquè no oblidem que el turisme residencial és, potser, un dels turismes més elevats que hi han a Catalunya. No hi ha una delimitació clara entre el que és urbanisme i el que és competència turística; això pot produir, crec, greus problemes a les administracions locals.

No dona, creiem nosaltres, una solució al creixement indefinit, que és normal, que si aquesta llei està feta de València no doni solució al creixement indefinit. No defineix el que és apartament turístic i això crea comportaments fiscals ambigus a l'hora de determinar què és apartament turístic i què no és apartament turístic.

I una altra cosa: hi han coses que aquí no existeixen. Escoltin, la categoria de fonda a Catalunya no existeix; a València sí, però aquí no, i per tant, a veure, això pot estar dins una entitat consorciada privada, però dins de la llei la categoria de fonda no existeix en aquest país.

Fins al punt, a veure, que fins i tot hi trobem incoherències del tipus, que es proposa suprimir la Direcció General de Turisme i, en canvi, es dóna potestat sancionadora al director general de Turisme. A veure, si no existeix la Direcció General de Turisme, no pot haver-hi un director general de Turisme que sancioni. I, per tant, ens sembla, vull dir, que hi hauria d'haver una mica més de cura a l'hora de fer una llei d'aquestes característiques.

No parla dels impostos turístics, de la pernoctació, de l'ecotaxa, i creiem que aquest és un element, tot i que entenem que s'ha de filar molt prim a l'hora de legislar un tema com aquest, aquest és un tema de modernitat en l'aspecte turístic que ajuda a preservar el medi i que hauria de contemplar una llei integral com aquesta.

No inclou la investigació turística. Nosaltres entenem que, en aquests moments, la universitat està fent una tasca important en aquest tema i que hauria de contemplar-se des de l'agència de turisme que es proposa. I, per tant, hi han d'haver altres agents que intervinguin dins d'aquesta agència.

Pel que fa al detall de la Proposició de llei, desenvolupa l'objecte i l'àmbit d'aplicació, els principis rectoris i la finalitat –hi podríem estar d'acord. És evident que necessitem una llei de turisme; desenvolupa plans d'infraestructures turístiques, plans d'espais turístics, declaracions d'àrees especials, que a nosaltres ens semblen instruments innecessaris, atès que el nostre ordenament planificador ja contempla aquesta figura; ja contempla la figura del Pla territorial sectorial i, en aquest cas, de turisme. Per tant, això està contemplat; no entenem, vull dir, per què s'ha de fer.

Per exemple, en els articles del 8 al 29; del 35 al 37 i del 43 al 50 –«desenvolupa l'ordenació de l'activitat turística»–, podem estar-hi d'acord. Potser demanaríem alguna precisió més sobre el tema del turisme rural, que és un aspecte de la llei que queda molt poc delimitat. Els articles 30, 34, que «regulen l'activitat de restauració», els trauríem, atès que una llei de turisme no sembla el millor lloc per regular la matèria de la restauració. En els articles del 38 al 42, que regulen la figura dels centres recreatius turístics, podríem estar-hi d'acord; en tot cas, proposaríem unes precisions de les condicions d'implantació i determinar el nombre màxim d'establiments d'aquest tipus autoritzables. Quant a la competitivitat turística, aquí és l'únic lloc on es parla de la formació turística. Creiem que caldria desplegar aquest tema i incidir en la línia de facilitar una oferta pública formativa del sector –en això hi estaríem d'acord.

Els articles 52 al 61, on es fa la definició de municipis turístics, contenen algunes aportacions interessants –les tres modalitats de municipis– però creiem que no soluciona el problema de fons, que és el problema de la hisenda local, en aquest cas, i amb un apunt discutible de subordinació a l'Agència catalana de turisme. Creiem que fóra, també, un bon lloc per plantejar la integració en un únic instrument d'altres eines de promoció turística supralocal, com podria ser l'Agència de Promoció Turística de la Diputació de Barcelona... Els

articles 62 al 84, sobre la inspecció i disciplina turístiques i el procediment sancionador; l'article 85, sobre la creació d'un sistema arbitral propi de turisme, em sembla innecessari, perquè duplica el sistema arbitral ja existent; per tant, potser proposaríem millor un reforç de l'actual sistema arbitral general en temes de consum... I, del 87 al 92, la creació de l'Agència catalana de turisme, però torno a dir que no podem crear una agència catalana amb tots els vicis de l'anterior sense mecanismes d'intervenció i que procuri els mateixos problemes que ens ha procurat el Consorci de Turisme. Per tant, aquí sí que seríem clars que s'hauria de regular perfectament.

Nosaltres, evidentment, com fa el Grup del senyor López Bulla, les preses en consideració, les votem a favor i, evidentment, intentarem, doncs, que, a partir d'ara, es pugui fer una ponència conjunta, integrada per tothom i amb els interessos de tothom per a la llei de turisme, i demanaríem, si us plau, doncs, que no ens fessin perdre el temps –ho dic així– amb aquestes comèdies del Govern a l'ombra, perquè estem, llei rere llei, intentant aprovar coses que ens sembla, a nosaltres, que mentre el Govern...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, parlant de temps, se li ha exhaurit el temps.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies; gràcies, senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Popular, la senyora María Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, a la Comissió d'Indústria del passat 5 d'abril i amb motiu de la compareixença del conseller senyor Subirà, el Grup Socialistes es va referir a la presentació d'una proposició de llei que és la que avui estem substanciant i que consta, tal com ha dit el senyor Clofent, de 99 articles –en la seva intervenció–, de 2 disposicions addicionals i de 3 disposicions finals. D'aquesta manera, vostè, senyor Clofent, en nom del Grup Socialistes, replicava al conseller parlant que vostè havia tingut una profunda decepció i expressant que el Govern no havia aportat pràcticament res de nou.

És a dir, la novetat consistia que aquests 99 articles del Grup Socialistes, apellant, segons consta al *Diari de Sessions*, a la responsabilitat de ser el Grup més votat en les últimes eleccions i, per consegüent, a demostrar, també, segons paraules seves, allò que el seu Grup fa per governar Catalunya en l'àmbit del turisme..., analitzarem aquesta proposta del Grup Socialistes, que, d'acord amb el debat en comissió, es tracta d'una iniciativa que ha tardat quinze mesos a realitzar. És a dir, vostè va dir que portava des del desembre del 1999 elaborant aquesta iniciativa: 99 articles que avui constitueixen una gran novetat, la gran innovació, el gran pro-

66

cés d'impuls legislatiu en favor del sector turístic a Catalunya.

De la mateixa manera, senyor Clofent, que vostè manifestava que, aquesta Proposició de llei, la tenia introduïda al seu ordinador des de l'any 99, avui, tots els grups parlamentaris –en virtut, també, de les facilitats que ens dona la informàtica– hem pogut esbrinar –i així l'hi demostrarem– que aquesta iniciativa, lluny de ser una novetat, és, més que res, una anomalia; que, contràriament a una innovació, és una alteració de les normes establertes i que, lamentablement, la consideració d'impuls legislatiu no té la més mínima consistència.

No és tracta, per consegüent, de determinar, des del punt de vista polític, un vot a favor o un vot en contra, sinó que del que es tracta és de denunciar allò que, en termes col·loquials, diríem que, el Grup Socialista, l'hem enxampat. Perquè, per sobre de qualsevol decisió parlamentària, respecte al tema que tractem, la transparència, la intel·ligència i l'honestedat són necessàries en un parlamentari. Saben què, senyores i senyors diputats? Aquest text alternatiu de 99 articles, a què ha fet esment el senyor Clofent amb tota publicitat, amb un treball esgotador de quinze mesos, és una còpia literal de la Llei 3/88 –88, eh?– de les Corts Valencianes relativa al turisme d'aquella comunitat.

Perquè consti al *Diari de Sessions* i com a exemple del que mai ha de fer un Parlament en l'exercici de la seva funció, prego a les senyores i senyors diputats la seva atenció a l'engany que ens havien preparat. L'exposició de motius dels apartats primer al quart –i l'apartat sisè–, que representen, pràcticament, el 80% de la dita exposició de motius, és una còpia exacta de l'exposició de motius de la Llei valenciana. Això, sí: han canviat «Comunitat Valenciana» per «Catalunya»; «Corts Valencianes» per «Parlament de Catalunya».

El primer i segon articles són literals: el primer, de la Llei valenciana; el segon són els apartats *a* i *b* de l'article 2 dels nostres veïns. L'article 3 està copiat de l'article 8; l'article 7 és calcat de l'article 9; l'article 10 correspon a l'article 30, apartats primer i tercer; l'article 11 és exactament igual al 35.1; l'article 14 correspon als articles 44 i 45; els apartats 1, 2, 3, 4 i 5 de l'article 17 –potser m'estic fent pesada– són una còpia exacta de l'article 47 i, l'article 19, una còpia del 51, i així podríem continuar.

Vull assenyalar, senyores i senyors diputats, que, a més de modificar, han tingut el gran encert de canviar «Agència Valenciana de Turisme» per «Agència Catalana de Turisme». Permetin-me que continuï amb aquest exemple de treball i d'esforç, d'innovació i de capacitat de governar. Els articles 32, 33 i 34 corresponen al 59, 60 i 61 de la Llei valenciana. L'article 39 és l'article 6.2 i l'article 40 és l'article 6.3. I així, senyores i senyors diputats, tota la Proposició no de llei, que, amb criteris d'impuls, de renovació, avui ens volem col·lar a favor del que, per nosaltres, és un sector cabdal de l'economia a Catalunya, que, per nosaltres, hauria de merèixer més respecte.

Com és possible, senyor Clofent, que l'estratègia d'un Grup parlamentari que vol governar Catalunya resolgui les qüestions transcendents copiant el que fan els al-

tres i fent veure una capacitat legislativa de la qual no disposen? A més, buscar una complicitat parlamentària, perquè vostè ha trobat la complicitat parlamentària en els grups de l'esquerra i la bona fe del conjunt d'aquesta cambra, és, en termes col·loquials, «molt fort».

Amb aquesta proposta vostè ha menyspreat la capacitat d'iniciativa d'aquesta cambra, que, en l'àmbit de les nostres competències, estem desenvolupant amb el nostre treball del dia a dia. Aquesta proposta, senyor Clofent, no mereix cap consideració, ni a favor ni en contra, perquè no és nostra, és d'uns altres. Tindrà sort si els nostres veïns de València no li demanen drets d'autor, com ha dit el senyor López Bulla (*Rialles*.) Crec, de veritat, que el sector turístic català, senyor Clofent, mereix més respecte i mereix ser escoltat –això, també l'hi va dir el conseller Subirà el dia de la seva compareixença.

Nosaltres no estem exposats, ni disposats, a acceptar una proposta d'aquestes característiques i, per tant, ja li manifestem el nostre vot contrari.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats, senyor Clofent, mentre estava a l'escó, mirant, també, la intervenció que tenia preparada i havent escoltat la intervenció de tots els grups parlamentaris que m'han precedit, realment, em venien ganes de dir: «Miri: l'aprecio moltíssim, em sap greu el que li està passant i renuncio a fer la meua intervenció». Perquè, realment, a mi em consta –vostè i jo tenim una superbona relació– que vostè és una persona que treballa i, en aquest cas, penso que s'ha equivocat. Em sap greu, em dol.

Malgrat tot, em permetrà que, donat que el nostre Grup s'ha de posicionar sobre aquesta presa en consideració de la Proposició de llei, faci la intervenció que, més o menys, tenia preparada. S'ha dit pràcticament tot i jo, segurament, repetiré moltes coses. A més a més, a mi també no em queda més remei que fer referència al debat que varen tenir vostè i el conseller Subirà el dia 5 d'abril a la Comissió d'Indústria, en la qual varen parlar del tema, precisament, de la futura llei de turisme.

En la seva exposició, el conseller, entre molts altres temes, va explicar les línies del futur projecte de llei de turisme que està elaborant el Govern, el qual va dir que estava en les seves últimes fases d'elaboració i que entraria al Parlament d'una forma immediata. Vostès mateixos saben, perquè, a més a més, ho varen publicar en els seus butlletins, que el Govern havia elaborat un projecte de llei. I així ho va manifestar, també, el mateix conseller i també, en diverses intervencions del nostre Grup, hem manifestat aquí la voluntat del Govern de presentar aquest projecte de llei, però de no fer-

ho fins que s'hagués celebrat el Congrés de Turisme de Tarragona, per tal de poder-hi adaptar les seves conclusions. Per tant, aquest va ser el motiu del retard de la presentació.

Curiosament, vostè ens diu que el seu projecte de llei, d'alguna manera, ja recull totes les conclusions del Congrés. Miri: ho celebren; en tot cas, és una visió bastant futurista del que podia passar realment en el Congrés, perquè, mentre vostè l'estava elaborant, de fet, el Congrés no estava celebrat. De fet, el seu Grup, el Grup Socialista, no ha esperat ni a tenir les conclusions de la ponència d'aquest Congrés. Però, com deia, vostè diu que ja les ha recollit. Vostè argumentava –ho va dir a la Comissió– que la seva Proposició de llei està redactada des de la responsabilitat que els dona el fet de ser el partit més votat –va repetir: «El Grup més votat de les últimes eleccions»– i que la presentava perquè, en definitiva, deia que és la proposta que fa el seu Grup per governar Catalunya en l'àmbit del turisme.

Miri, senyor Clofent: aquí, sí que li haig de dir que vostè té tot el dret a presentar –el seu Grup, també– la seva proposta en l'àmbit de turisme. El seu Grup, legítimament, com qualsevol altre Grup, té tot el dret de criticar el Govern per no haver-la presentada amb anterioritat. Tot això –ho repeteixo– és ben legítim –no faltaria més!–: el Reglament els permet fer-ho i és la seva feina. Però, que aquesta és la proposta del seu Grup per governar Catalunya en l'àmbit del turisme, em sembla una mica precipitat, perquè –no ens enganyem!– em sembla que no els ha quedat clar que qui governa Catalunya, en aquests moments, és el nostre Grup, és Convergència i Unió, el nostre Govern. Per tant, espero que sigui per molts anys!

Ens trobem, per tant, davant d'una proposició de llei de turisme en la qual vostè explicava que hi estava treballant des de l'any 99 –s'ha dit aquí. És possible i jo m'ho vull creure, però no em negarà que és una mala còpia –també s'ha dit– d'un projecte de llei d'una altra comunitat autònoma. Senzillament, ha fet allò que, vulgarment, se'n diu un «refregit». Miri –ja s'ha dit també–: ahir a la nit jo també em vaig dedicar a comprovar la quantitat d'articles que estan, literalment, copiats de la Llei de turisme de la Comunitat Valenciana.

Fins i tot, la definició i la tipologia del municipi turístic; fins i tot, els espais turístics. Bé, per citar-ne alguns –perquè no m'allargaré amb aquest tema. Però és més, senyor Clofent: la seva proposició de llei, no sé si és perquè tingui més articles, té articles repetits –senyor Clofent, té articles repetits. Vegi, sinó, l'article 97.2 –espero que sigui un problema d'impressió. L'article 97.2 és repetició íntegra de l'article 95.2; l'article 98, repetició íntegra del 96, i, el 99, repetició del 97.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Sincerament, senyor Clofent, poc rigorós. I em sap greu, em sap greu –ho repeteixo–, em sap greu aquesta crítica. Hauria volgut no haver de sentir-me, jo, malament, posant-li de manifest tota aquesta sèrie de contradiccions davant d'un projecte de llei que, legítimament –ho repeteixo– vostès, com a Grup, tenen tot el dret de presentar.

Però acabo, senyor president, reafirmant el que deia al principi: la legitimitat de qualsevol Grup parlamentari de presentar les seves pròpies propostes. Però molt em temo que aquest cas que ens ocupa no ha estat un cas d'oportunitat política, sinó un cas d'oportunisme polític. El que ha portat el Grup Socialista a presentar aquesta proposició, aquesta proposta de llei, per tal d'avançar-se a un projecte de llei del Govern, que té anunciat que presentarà un informe imminent en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. *(Forta remor de veus i pausa.)* Vostès disculparan que hagin trigat tant a truncar els timbres d'avisar, però és que és molt difícil preveure les llargades de la persona que té ús de la paraula, i, si puc fer que tothom bonament pugui votar, doncs, així ho faré.

Moltes gràcies.

Passem ara, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de turisme.

Comença la votació.

Aquesta Proposició ha estat rebutjada per 67 vots a favor; 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (presa en consideració) (tram. 202-00103/06)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat José Luis López Bulla *(Pausa.)* Ah, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. *(Remor de veus i pausa.)*

Prego a les senyores i als senyors diputats que, si han de sortir, ho facin en silenci i ràpidament. Senyores i senyors diputats, anem a començar aquest debat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Aquest matí, s'ha discutit a l'entorn dels informes de la Sindicatura de Comptes en un Parlament que és conscient que tenim un problema institucional que va ser revelat a partir de la mena de colobrot que seguim de votacions per elegir el síndic major, però que per al nostre Grup afecta temes més importants que la mateixa elecció del síndic major. És evident que portar de l'ordre de desenes de votacions sense haver aconseguit desbloquejar a la Institució l'elecció del síndic major n'és un indicador. Correm el risc que *de facto* es perpetui l'interinatge, però nosaltres volem cridar l'atenció sobre altres matèries, que

68

també caldria millorar substancialment, de la Sindicatura de Comptes.

Ho vàrem intentar fa un mes i mig i vàrem cometre l'error de novells –no pas perquè ho siguem– de no haver inclòs, en la Proposició de llei, la famosa clàusula que entrarà en vigor l'any vinent, i el Govern –no faltaria més!– va exercir la guillotina pressupostària per impedir que allò prosperés. De tota manera, malgrat guillotines pressupostàries, tard o d'hora, perquè la crisi continua, això arriba a plenari. I arriba a plenari quan hi ha un diàleg entre tots els grups parlamentaris als quals reiterem que, si hi ha un text que serveixi de forma unitària per desbloquejar la situació, nosaltres, immediatament, retirem la nostra iniciativa. Malgrat –hi insisteixo– que la iniciativa vol anar més enllà que el pur fet de la no-elecció del síndic major. Que quedi molt clar! Si hi ha un acord escrit, senzill, com és, si més no, l'apartat de l'elecció del síndic major, entre tots els grups, no hi ha cap motiu per part nostra, ni cap afany, d'anar a una cursa de qui arriba primer, i vehicular d'altra forma les altres propostes.

El problema és molt senzill i tothom n'és conscient. I, en aquest tema, vàrem tenir un debat amb el president de la Generalitat a la sessió anterior, en el torn de preguntes: ens creiem, o no, que elegim institucions independents? I ho dic avui, que torna a planar per sobre aquesta cambra un altre projecte de llei per partiditzar institucions importants que emanen del Parlament de Catalunya, i em refereixo al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ens creiem, o no, que les institucions que emanen d'aquest Parlament, elegides, evidentment, amb la representació democràtica i la proporcionalitat que dona el vot de la ciutadania –això no ho qüestionem..., ha de ser perquè enforteixi –amb el criteri objectiu dintre el que, humanament, en podem dir «objectiu»– les institucions que elegim?

Una Sindicatura de Comptes independent seria, també, una Sindicatura de Comptes eficient, i avui la Sindicatura de Comptes no té al darrere una manifesta voluntat política d'aquesta cambra per a la seva independència, ni té els poders necessaris, ni té els recursos. Nosaltres plantejem propostes per incrementar les seves funcions; és incomprendible que no existeixi una relació orgànica amb la intervenció... Seria incomprendible en qualsevol entitat privada; més encara ho ha de ser en qualsevol entitat pública.

Volem donar-li major agilitat. Imaginin vostès una societat privada analitzant els comptes amb tres anys de retard –com hem fet aquest matí en aquest plenari. Tres i –perdó– quatre anys de retard. Volem donar-li una major capacitat d'actuació, que es pot resumir amb els pressupostos. En la nostra Proposició de llei hi ha un indicador –perfectament esmenable– que la podríem comparar amb les tres més ben dotades de totes les comunitats autònomes d'arreu de l'Estat espanyol.

Perquè, si vostès no ho saben –i ho saben perquè han llegit els informes que estan a la seva disposició–, la Sindicatura de Comptes va al vagó de cua en proporció al volum pressupostari que ha d'analitzar quant a dotació de recursos, malgrat que nosaltres som coneixedors,

com qui més, que una part d'aquests recursos ni s'han utilitzat. Ho subratllo: malgrat que una part d'aquests recursos no s'han utilitzat. I això, evidentment, és responsabilitat imputable, solament, a la Sindicatura de Comptes. Però, així i tot, va a la cua de les institucions homòlogues d'arreu de l'Estat espanyol.

Sobre el mecanisme d'elecció, senyores i senyors diputats, plantejem quelcom molt similar al que està per damunt d'aquesta cambra quan es tracta d'elegir la màxima institució, la Presidència de la Generalitat. Vostès saben que, si en dos mesos no hi ha la investidura d'un candidat o candidata a la Presidència de la Generalitat, tenim l'amenaça d'una dissolució. Doncs, volem aplicar, amb absoluta disponibilitat a discutir-ho, després de la presa en consideració, un mecanisme paral·lel, en el cas de la Sindicatura de Comptes, vist –ho torno a dir– el colobrot –i no tinc altra paraula per descriure-ho– en què ens trobem avui amb aquesta Institució.

Quant als quòdrums que plantejem, les majories són prou qualificades, les mateixes que hi ha per elegir la Sindicatura. Dotem el Parlament de Catalunya, de nou, del poder de recuperar la decisió, si allò està bloquejat, per una via o per una altra –Parlament en el qual hi ha, evidentment, la representació proporcionada, tal com l'ha expressat la ciutadania. No té cap altre secret, aquesta Proposició de llei i, perquè se m'hagi entès –perdonin que sigui pesat–, hi insisteixo: amb la plena disposició a retirar-la, si és que hi ha un compromís per escrit –per escrit–, i això no és novell, no és una cosa recent, fa mesos que ho arrosseguem, –i he explicat l'anècdota de la guillotina pressupostària– per resoldre el problema. I, si no, quan entréssim en la seva discussió, a partir de la presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, tal com ha dit el senyor Ribó, aquest moment és oportú per parlar d'aquest tema. Estem en un tema molt important i jo diria, fins i tot, que és tan important aquesta qüestió que, com a català, em dol que passi el que està passant.

Jo ja sé que ses senyories coneixen que la nació catalana és de les primeres d'Europa que va tenir auditoria pública de les finances, el Mestre Racional ja estava regulat el 1344. El Mestre Racional i el seu lloctinent havien de revisar la recaptació, la custòdia i l'administració dels cabals públics, i, al qui trobaven amb irregularitat el podien detenir i li embargaven els seus béns. Jo diria que per això a l'escut de la Sindicatura hi diu *rationalis*, perquè ve del Mestre Racional i dels escrivans de ració. Però, en som conscients que nosaltres, precisament, per ser model davant d'Europa en l'Administració pública i amb l'auditoria dels cabals, estem comportant-nos de la manera que caldria?

Per això és tan oportuna aquesta Proposició. Nosaltres, d'entrada, la trobem correcta, es pot discutir les fórmules, hi han grups que ens han fet arribar que possiblement hi ha altres idees. Jo diria, amb tota sinceritat, senyor president –i la puc dir, una proposta–, que a mi em sembla que si hi ha l'aprofundiment de la democràcia, possiblement seria bo que per auditar o per controlar i fiscalitzar la despesa pública no fos el síndic major, un membre que ha estat presentat pel Partit del Govern.

En qualsevol lloc del món, el que controla, el que fiscalitza i el que vigila les finances públiques hauria de ser un síndic major que ha estat presentat per l'oposició. Que no passa això? Que no passa això en les societats anònimes? És que les societats anònimes ho encomanen a una tercera persona i durant tres anys, com a mínim. Per tant, jo diria que..., bé, amb aquest «no» del diputat senyor Camps, em vindria a dir que els consells d'administració o les assemblees d'accionistes encomanen l'auditoria de comptes a una societat que és amiga del Consell d'Administració. (*Veus de fons.*)

Aleshores, el que és ben segur és que avui –ho ha dit en Carod-Rovira– no es pot ser amic de Sant Jordi i anar de copes amb el drac. I jo, d'això, sapiguen que en dic que no es pot fer guardar les gallines a la guineu. I, aleshores, jo diria que, si hem de ser un país avançat i un país que vol anar endavant i vol ser progressista, hauríem de tenir en compte que el síndic major hauria de ser dels rengles de l'oposició.

Per altra banda, es pot discutir el tema, també, del presupost de la Sindicatura, que pot ser més o menys. Però aquí hi ha una qüestió, senyor president, que és que el Partit que està governant actualment a la Generalitat de Catalunya, per una llei, dictada o elaborada per aquest Parlament, que és del 4 de juliol de l'any 1991, i que a la transitoria hi deia que «en un termini de sis mesos es faria la Llei de funcionament de la Sindicatura de Comptes». És a dir, per tant, que han passat exactament deu anys i el Govern que tenia l'obligació de presentar aquest Projecte de llei no ho ha fet. I en aquesta Llei que ens manca és allà on, precisament, es podria haver regulat perfectament la forma, les maneres, els procediments per elegir el president o el síndic major.

Per tant, nosaltres creiem que està bé la Proposició de llei però, per altra banda, també volem picar la cresta al Grup que dona suport al Govern, perquè el Govern no ha complert amb la seva obligació, que va sortir en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

No ha aparegut aquesta Llei de funcionament de la Sindicatura, i això és una manca –jo ho considero–, una falta de respecte amb les mateixes institucions. Els membres de la Sindicatura potser no tenen amor en la mateixa institució, però el nostre Govern tampoc n'ha tingut amb el nostre Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per al Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, ni la Llei 6/84, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, ni la seva posterior modificació de l'any 91 no conté cap regulació detallada de quin ha de ser el procediment d'elecció del síndic major. Això és una circumstància que –aquesta mancança en la legislació d'una institució tan important com és la Sindicatura de Comptes–, si més no, sobta; sobta, tenint en compte, sobretot, que la Llei atribueix al síndic major no només funcions de representació i funcions de direcció, sinó que té també facultats de decidir en situacions d'empat, tant en el Ple com en la Comissió de Govern.

Ha estat, precisament, la manca d'aquesta previsió legal la que ha impedit resoldre amb rapidesa, amb eficàcia, de forma transparent, la situació que –ben segur que tots ho lamentem– s'està produint a la Sindicatura de Comptes, i que s'hi ha referit, també, i, a bastament, el senyor Ribó.

A nosaltres, també ens preocupa no només aquesta situació de bloqueig que s'ha produït en l'elecció de síndic major, sinó que el que ens preocupa enormement és aquesta ombra que s'està projectant damunt de la Sindicatura que, com dic, va molt més enllà del que és l'elecció de síndic major i que posa en una situació de crisi institucional la Sindicatura.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular considera que hi ha d'haver disposició legal que permeti resoldre les situacions de bloqueig en l'elecció de síndic major. Considerem, però, que s'ha de fer en base, naturalment, als principis d'elecció democràtica –se n'ha parlat abans–, als principis de transparència, però també uns principis que donin lloc a un sistema eficaç per a l'elecció de síndic major, per evitar situacions extremes, com les que s'han produït i que estem vivint en aquest moment, però també amb un principi –ens ho sembla– fonamental en la regulació de la Sindicatura que és el principi de la independència de la institució.

La Sindicatura de Comptes és una institució de desenvolupament estatutari i, per tant, ens sembla que la independència per la seva pròpia funció és el que ha de marcar, és un principi que ha de prevaldre, quan reglem, justament, el mecanisme de desempat quan es produeixen aquestes situacions de bloqueig. Per tant, afirmant que el Grup Popular no només considera convenient, sinó que considera necessari que s'introdueixin aquestes reformes legislatives, sí que voldria fer un petit repàs de la proposta que ens planteja el senyor Ribó.

El senyor Ribó ha comentat que havien presentat una proposta i que per un error material, com si diguéssim, no havia estat possible la seva tramitació. Però és que jo vull recordar que tots els grups parlamentaris hem dedicat esforços a intentar trobar, justament, aquest mecanisme que respecti la independència a la institució i que, a la vegada, permeti resoldre aquestes situacions. I que, en aquest moment, no ens n'hem sortit. Però que aquesta voluntat justament de trobar un mecanisme que perfeccioni la regulació actual de la institució ha

70

estat objecte de treball, com deia, per part del senyor Martí Carnicer, per part del mateix senyor Ribó, del senyor López Bulla, per part del senyor Huguet, d'Esquerra Republicana, per part del Grup de Convergència i Unió, per part del senyor Fabregat, del meu Grup Parlamentari, per mi mateixa... És a dir, hi ha una voluntat, senyor Ribó –vostè la coneix–, per part de tots els grups parlamentaris, de tirar endavant la reforma de la Llei reguladora de la Sindicatura de Comptes.

No voldria deixar de fer, ni que fos una pinzellada molt ràpida, una referència al que és el contingut de l'articulat que ens planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè em sembla important. Jo li diria, senyor Ribó, que en la nostra opinió és inadequada la proposta que vostè fa de regulació en l'article primer de la Proposició de Llei. Jo diria que resulta, fins i tot, un xic insòlita: resulta insòlit l'establiment d'una relació orgànica de la Sindicatura de Comptes amb les intervencions de l'Administració de la Generalitat i dels ens locals. I em sembla insòlit per les següents raons, senyor Ribó.

Les intervencions dels departaments de la Generalitat només depenen, per una banda, orgànicament, de la Intervenció General, que, alhora, depèn del Departament d'Economia i Finances; i, funcionalment, depenen dels departaments i organismes destinataris del control i de la fiscalització. Per tant, establir una relació orgànica de les intervencions amb la Sindicatura de Comptes suposa alterar la naturalesa del control intern de l'Administració pública previst, no en aquesta Llei, el que estem canviant és tot el nostre sistema de fiscalització pública, que pot ser que es vulgui, però, en qualsevol cas, no seria amb el plantejament que es fa aquí.

Una altra qüestió que ens sembla inadequada és admetre una relació orgànica de la Sindicatura de Comptes amb els ens locals quan, precisament, els ens locals compten amb els seus propis serveis d'intervenció, amb una regulació i estatut jurídic propi. La independència que hem reclamat tantes vegades dels poders locals, no?, un estatut jurídic autònom, separat de l'Administració de la Generalitat, i, naturalment, en tot cas, que està sotmès al control extern i posterior de la Sindicatura de Comptes.

I en aquest article es conté també una contradicció que ens sembla important: si un mira la Llei veu que l'eix vertebral, el principi inspirador de la Llei és el principi d'independència de la institució. Per tant, ens sembla contradictori que la Llei consagri la plena independència de la Sindicatura; que, per una altra banda, s'estableixi una relació orgànica directa –és una relació orgànica directa– amb els organismes i ens que han de ser objecte, precisament, de la tasca de fiscalització. Per tant, ens sembla que aquesta, senyor Ribó, tot i reconeixent la feina que vostè ha fet, no seria una solució, per nosaltres, adequada.

Per una altra banda, dir que, a més a més, aquest és el sistema que hi ha als països del nostre entorn. Si vostè mira, per exemple, el que és el Tribunal de Comptes, o institucions que..., per exemple, com el Consell Consultiu, doncs, l'eix vertebrador, el principi fonamental es, justament, d'independència de la institució.

En l'article 3 de la seva proposta, vostè pretén deixar en mans del Parlament de Catalunya la decisió de designar síndic major quan l'òrgan no es posi d'acord en l'elecció. No hi estem d'acord, senyor Ribó, per les següents raons: perquè és un òrgan de rellevància estatutària; és un òrgan de tanta rellevància com el Consell Consultiu, com deia; és de tanta rellevància com el Tribuna Constitucional, i és de tanta rellevància com el Tribunal de Comptes. I, per tant, els presidents d'aquests òrgans són escollits, han de ser escollits d'entre els seus membres i no s'ha de donar entrada, justament, a una tercera institució o a un tercer element que sigui aliè als membres que formen la institució. Perquè és l'única manera de garantir, precisament, la independència d'aquesta institució.

Finalment, pel que fa als articles 2, 5 i 6 de la proposta que ens ha presentat el senyor Ribó, ens semblen contradictoris, justament, amb el que és la mateixa exposició de motius, que diu que l'objectiu és que aquest darrer període s'ha vist minvada l'actuació de la Sindicatura de Comptes, perquè es troba bloquejada pel que fa al nomenament del síndic.

Em sembla que les previsions que es contenen no es corresponen amb el que seria l'objecte del que vostè planteja i, en qualsevol cas, no estariem tampoc d'acord que s'introduís en aquesta reforma... Una altra qüestió és que es plantegi i que es parli de com i quant –«quant», quant a quantitat– necessita de dotació la Sindicatura de Comptes, però establir un mecanisme de fer una mitjana entre aquells organismes homònims que tinguin millor dotació, bé, si la dotació baixa en aquells, com fem la mitjana? Això per una banda, però, per una altra, em sembla que la institució té prou pes, té prou caràcter com perquè els nostres criteris siguin els que prevalguin i no buscar mitjanes entres altres autonomies.

Per tant, senyor Ribó, li demanaríem des del Grup Popular la retirada...

El president

Senyora diputada, l'allibero i pot anar acabant.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president, intentaré acabar. Li demanem, per tant, que retiri la seva proposta, senyor Ribó, amb el compromís, almenys per part del Grup Popular, de tirar endavant la reforma de la Llei de la Sindicatura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. El senyor Martí Carnicer, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, deixin-me començar coincidint amb pràcticament tots els intervinents a qualificar les dificultats de la Sindicatu-

ra com un greu problema institucional, una greu situació que afecta —i cal recordar-ho, perquè segurament no és debades— un òrgan estatutari. La Sindicatura de Comptes és un òrgan que està definit en el mateix Estatut de Catalunya, per tant, en el rang màxim legal que pot tenir una institució a casa nostra.

L'origen podríem situar-lo, d'una banda, si més no, des de l'aspecte formal en la definició o la no-definició, en aquest cas concret, que es fes en la mateixa Llei de la Sindicatura a la forma d'elecció del síndic major, tot i que, com recordaven abans, com recordava el senyor Ferrer abans, aquesta és una regulació que podria haver estat en les normes que el Govern havia d'haver entrat posteriorment i no havia entrat. Però també hem de ser conscients que hi ha un altre origen real, que és els criteris amb què es van produir les dues darreres renovacions de la Sindicatura de Comptes. Però tot això ens condueix a una situació que es degrada, que surt als diaris, i res, segurament, és més dolent per a una institució d'aquest tipus que ser objecte dels mitjans de comunicació, que ser notícia, i, per tant, creiem que tenim tots plegats la responsabilitat institucional de donar-hi sortida.

Aquest és el criteri del nostre Grup des de fa ja setmanes, i el vam concretar amb una proposta que vam fer circular entre tots els grups parlamentaris, repeteixo, ja fa unes quantes setmanes, intentant cercar allò que tothom fins ara n'ha presumit, que és la voluntat de trobar un acord, una proposta que era, a més a més, molt senzilla, basada a dir: «Escolti, posem-nos d'acord tots els grups parlamentaris» —això permetria, a més a més, el procediment de lectura única— «i regulem un procediment d'elecció que sigui *sine qua non*», és a dir, que quan comenci tingui un final en la mateixa sessió, que hi hagi un procediment que porti a l'elecció del síndic major. Em sembla que era una solució que tenia sentit i que, a més a més, té antecedents semblants en altres òrgans de la mateixa Generalitat i que contenia un principi que ens semblava important, que era continuar mantenint el respecte a la independència de la Sindicatura en l'elecció dels seus membres.

Dissortadament, han passat dies i han passat setmanes i el Grup de la majoria de la cambra encara és hora que hagi de tornar resposta, encara és hora que hagi de dir: «Som-hi, asseguem-nos i provoquem una discussió», i els constava a tots vostès, els consta a tots vostès que el Grup d'Iniciativa estava disposat a retirar aquesta proposta si hi havia un acord. Fa una setmana, ahir, i ara mateix ho acaba de ratificar el senyor Ribó, i, com que és així, jo, que n'he estat testimoni, en tot cas, puc dir-ho.

Per tant, senyores i senyors diputats, la nostra obligació en aquest moment és trobar una solució a aquest tema, donar-li una sortida que sigui una sortida institucional. Si no hem estat capaços fins aquests moments, per manca de voluntat de qui té suficient força en aquest Parlament, de tirar endavant aquesta proposta, quina garantia tenim que demà hi haurà aquesta voluntat? Quina garantia tenim que en el proper Ple serem capaços de discutir i aprovar una proposta? La veritat és que no en tenim cap, no en tenim cap perquè el que ens fa por, i em sabria greu que aquesta sospita fos, a més a

més, una realitat, el que ens fa por és que ja hi hagi a qui li vagi bé aquesta situació, sigui per les cinc persones que interinament ocupen això, sigui perquè tindre l'organisme de control descontrolat, pel que ha de ser controlat, potser també li sigui relativament plaent. No volem pensar-ho, no creiem que sigui aquesta una bona situació i pensem que, si algú té en el cap aquest tipus d'enginy, té un mal pensament i que el que millor podem fer és treure'ns-el del cap.

Per tant, senyores i senyors diputats, la nostra posició serà i és clara i no necessito massa temps per expressar-la: votarem a favor de la proposta d'Iniciativa per Catalunya, no perquè estiguem d'acord amb el seu contingut, i ja els ho dic ara com li vaig dir en el seu moment al senyor Ribó; ens sembla que és una proposta excessivament intervencionista, que no respecta la independència de la Sindicatura, que planteja molts altres temes que s'han de plantejar, però que en aquest moment tenim un tema més urgent, que és el que hem de resoldre prioritàriament, però, és clar, davant de la iniciativa de sortir d'aquesta sessió d'avui tornant a amagar el cap sota l'ala, nosaltres no hi estem d'acord, no podem continuar amagant el cap sota l'ala.

La Sindicatura té un problema i l'únic capaç de resoldre'l és aquest Parlament, l'únic que té potestat per resoldre'l és aquesta Parlament; si sortim d'aquí altra vegada, avui, havent negat una possibilitat de les moltes que hi ha, però que una possibilitat és admetre a tràmit la proposta d'Iniciativa, presentar-hi esmenes i discutir les esmenes que tots plegats volem fer i aquest és un camí, més llarg que el que els proposàvem nosaltres, perquè el nostre era un camí pràcticament immediat; ens posem d'acord i a la propera sessió del plenari es pot acordar la modificació de la Llei que permeti desbloquejar el tema i que la Sindicatura torni a funcionar amb normalitat.

Repeteixo que el pitjor favor que podem fer, la pitjor solució és sortir avui d'aquí sense cap solució, i això em temo, si més no per la intervenció de la senyora Nadal i per la que pressuposo del Grup de la majoria, que espero..., tant de bo que m'equivoqués completament, però amb la intervenció que pressuposo del Grup de la majoria ens podem trobar en aquesta situació. Sortir avui d'aquí, i demà la Sindicatura tornarà a tenir el mateix problema d'abans d'entrar; haurem produït un debat endebades i no haurem resolt un problema institucional d'un dels òrgans importants que estan definits, com deia al començament, en l'Estatut de Catalunya.

Per tant, senyores i senyors diputats, si això es produeix nosaltres ho lamentarem, ho estic lamentant en aquest moment i ho lamentarem profundament, però, al mateix temps, també els dic que des del minut següent hem de continuar treballant per resoldre aquesta qüestió. Si no som capaços de trobar una solució a aquest tema, dissortadament, estarem donant un mal exemple i, segurament, faríem bones algunes d'aquelles paraules que ha dit el senyor Ferrer amb relació a sentir-nos bé o malament en aquest país.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, no em puc estar, perquè no voldria descuidar-me'n, de refusar el procés d'intencions que ha fet el senyor Martí Carnicer. Rebutjar el procés d'intencions perquè és la voluntat del nostre Grup Parlamentari donar solució a aquest tema, a aquest problema que ens afecta a tots, ens afecta a tots i a cadascun dels grups parlamentaris, perquè tots i cadascun dels grups parlamentaris tenen la seva part alíquota en la proposta de nomenament dels independents. Potser Iniciativa no; d'acord, doncs salvat d'Iniciativa. Tanmateix, ara que m'ho recorda, deixem fer també un rebuig al procés d'intencions que s'ha fet per part del ponent d'Iniciativa, el senyor Ribó.

No tenim cap inconvenient a dir que els síndics nosaltres considerem que són totalment independents, fins i tot aquells que, suposadament, són a proposta del nostre Grup Parlamentari, i em sembla que les notícies periodístiques respecte a les votacions són un clar exemple de la seva independència i de la seva manca de subjecció absoluta al que podrien ser les directrius del partit. És a dir, no cal que esmerci gaires esforços a demostrar la independència total i absoluta de la sindicatura de comptes, perquè crec en tots ells, però molt especialment d'aquells síndics que pretesament són a proposta de Convergència i Unió, perquè ho demostren a bastament a cada una de les votacions que es produeixen. Per tant, rebutjo el procés d'intencions del senyor Ribó i rebutjo encara més el procés d'intenció del senyor Martí Carnicer, perquè no es pot anar de pureta per la vida dient que ell sí que fa la proposta unitària, que és possible que sigui assumible per tots els grups parlamentaris. Doncs, miri, nosaltres també en tenim, de propostes, i també les hem exposades, i no és cert, senyor Martí Carnicer, que a vostè no se li hagi respost, perquè el senyor Marià Curto li ha respost respecte a la seva proposta. Per tant, quan se surt a la tribuna el primer que s'ha de fer és dir la veritat.

Segon punt, cadascú de nosaltres té propostes, i nosaltres també la tenim. Per exemple, a nosaltres ens sembla una proposta possible en la línia de fer una expiració automàtica de mandat després de tres votacions sense produir el síndic; no sé com a vostè li semblaria això, des del punt de vista jurídic, l'expiració, una causa d'expiració de mandat, no una causa de cessament, sinó una causa d'expiració de mandat per la triple impossibilitat d'elegir síndic en tres voltes. Son moltes les propostes, i estem disposats, com diu el Grup Parlamentari Popular, d'asseure'ns tots a una taula, no passant papers sota la taula i no dient-ho als periodistes, sinó seure a una taula i arribar a una proposta, que no es preocupi, senyor Martí Carnicer, que pot estar aprovada, i estarà aprovada, si vostès volen, abans d'acabar aquest període de sessions.

Ara, rebutjo dues coses, jo. Rebutjo, primer, que sigui el Parlament qui ha d'esmenar la plana a la Sindicatu-

ra de Comptes. La Llei de la Sindicatura de Comptes està plena de cauteles per garantir la independència d'aquesta institució, des de l'elecció qualificada per les tres cinquenes part del Parlament, des de la durada de sis anys que superi el període d'una legislatura i, per tant, superi la possibilitat de majories parlamentàries discrepants, fins a una estricta regulació de les causes d'incompatibilitat i d'inelegibilitat. Fins i tot, la mateixa Sindicatura de Comptes té un mecanisme d'autoregulació: recordi que la mateixa Llei de la Sindicatura de Comptes... –per cert, no hi és el senyor Francesc Ferrer...; sí, hi és; perdoni, senyor Francesc Ferrer; la meua vista cada dia, degut a la meua decrepitud, és menys potent–, però li vull recordar que la Sindicatura de Comptes té efectivament aprovades unes normes de règim interior; són les de 19 de març de 1986, aprovades per aquest Parlament, i és en virtut d'aquestes normes de règim interior que regula els mecanismes de funcionament de la Sindicatura de Comptes, que, com deia, tenen un mecanisme d'autoregulació; com a causa de cessament hi ha l'incompliment de les obligacions del càrrec.

És la mateixa Sindicatura de Comptes qui estableix un mecanisme d'autoregulació, certament amb un procediment, una proposta de Ponència, un plec de càrrecs i un plec de descàrrecs, una resolució del Parlament del Ple de la Sindicatura que es presenta al Parlament i una votació del mateix Parlament.

Per tant, per nosaltres, aquesta proposta per al desbloqueig d'un tema greu, efectivament, però que no hauria de comportar la paràlisi de la institució, formalment almenys, no és cert que la manca d'una figura de síndic major pugui paralitzar el funcionament de la institució; una altra cosa és que, almenys, pràcticament, això ho pugui comportar, però formalment, en absolut. No hi ha cap necessitat d'existir formalment el síndic major perquè la institució pugui funcionar, pugui emetre els seus dictàmens. I, per tant, de tota manera jo estic d'acord en qualificar com a greu el fet que no hi hagi aquest síndic major.

Per tant, nosaltres, la mecànica operativa per al desbloqueig que nosaltres propugnem ha de tenir dos condicions essencials: primera, no dependre del Parlament. (*Remor de veus.*) És a dir, ha de ser la mateixa institució mitjançant un mecanisme d'autoregulació... (*Pausa.*)

El president

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Ha de ser, doncs, el mateix Parlament amb un mecanisme d'autoregulació, la mateixa institució amb un mecanisme d'autoregulació que no depengui, per tant, del Parlament, i una mecànica operativa consensuada per tots els grups parlamentaris. A més, aquestes dues condicions, no es donen en la proposta d'Iniciativa i, per tant, nosaltres la votarem desfavorablement, tot i garantir que estem disposats a seure amb tots els grups parlamentaris, a partir de demà

mateix, per trobar una solució consensuada. (*Remor de veus.*)

No estem d'acord, i sigui dit de passada, amb els afegitons que el senyor Ribó posa a la seva Proposició de llei. (*Persisteix la remor de veus.*) M'estalvio parlar pel que fa a la vinculació amb la Intervenció General, perquè els arguments de la senyora Nadal els hauria de repetir i per economia processal, ja són vàlids.

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Esperi's un segon, que ja l'avisaré quan... (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Camps i Rovira

Pel que fa al nou article 26 bis, proposa la fixació d'un pressupost de la Sindicatura mitjançant la mitjana aritmètica dels pressupostos d'òrgans equivalents a la Sindicatura de tres comunitats autònomes millor dotades pressupostàriament.

Jo m'he permès la possibilitat de veure quines són les comunitats més dotades pressupostàriament. Són, concretament, Galícia, Andalusia i País Basc, amb una diferència d'una manera molt poc substancial: Andalusia 1.033 milions, Galícia 651 i 645 per part del País Basc. (*Remor de veus.*) Per tant, nosaltres superem les dues comunitats i ens acostem a la d'Andalusia amb el nostre pressupost de 666 milions. Fent la mitjana augmentaríem els recursos amb un 17,6%. Seria important. Però crec que aquest no és un mecanisme adequat, entre altres coses, perquè en teoria hauríem d'esperar a l'aprovació dels pressupostos de les tres comunitats millor dotades per poder-ne fer la mitjana. Però, vaja, entenem que no crec que sigui el problema de la institució, ni crec que sigui el problema que més ens afecta en aquests moments, la dotació pressupostària.

Per tant, senyores i senyors diputats, per totes aquestes raons no votarem favorablement la Proposició de llei i estem disposats a trobar una solució consensuada abans que fineixi aquest període sessions. I aquest és el compromís de Convergència i Unió, més enllà dels processos d'intencions del senyor Martí Carnicer o de qui sigui.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. A veure, han demanat la paraula per al·lusions, primer el senyor Martí Carnicer, que li ha donat per dos minuts; després el senyor Francesc Ferrer, que també ha sigut al·ludit, per dos minuts. Té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, no crec ni que esmerci els dos minuts. En tot cas, és per fer una petita rectificació: senyor Jaume Camps, és cert que el senyor Curto ha parlat amb mi en diferents moments d'aquest tema. És cert, però sap quina és la comunicació del senyor Curto? Que vostès no tenien cap proposta alternativa. Aquesta era l'única comunicació que el senyor Curto ens ha

fet: que hi estaven treballant, que s'ho estaven mirant, però que vostès no tenien cap proposta alternativa.

Què més hauríem volgut, la resta dels grups parlamentaris, que tindre un paper on poguéssim discutir la seva proposta! Aquest paper no existeix, senyor Jaume Camps. Em sembla bé la rectificació que fan en aquest moment, però fins ara vostès no han tingut cap proposta.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Francesc Ferrer...

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. El senyor Jaume Camps s'ha confós i parla de les normes de règim interior. Jo, si em permet, senyor president, vull llegir la disposició final de la Llei de la Sindicatura de Comptes, del 5 de març de 1984, que diu que: «El Consell Executiu en el termini de sis mesos ha de remetre al Parlament un projecte de llei de funcionament de la Sindicatura de Comptes.»

Per tant, ho reitero, confirmo la meua afirmació: el Govern no ha enviat aquest Projecte de llei de funcionament de la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. (*Veus de fons.*) A veure, un segon... Ha demanat la paraula el senyor Curto. Té un minut, senyor Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Per al·lusions, simplement per clarificar, si és possible, i en honor a la veritat. El senyor Martí Carnicer sap perfectament que el que jo li vaig transmetre en nom del Grup és el que en unes altres paraules el senyor Jaume Camps ha defensat amb el seu posicionament, i és que el Grup de Convergència i Unió estem i estàvem oberts a parlar, consensuadament, per trobar una proposta, encara que no la tinguéssim escrita com vostè la tenia. Però no és cert, evidentment, que no tinguéssim una proposta..., una altra cosa és que no estigués escrita, la voluntat és la que li vaig manifestar —és la que li vaig manifestar— i que ja li ha manifestat el senyor Jaume Camps. Escolti'm, asseguem-nos a parlar i trobem una posició de consens.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Senyor Jaume Camps, té dos minuts.

El Sr. Camps i Rovira

No..., la intervenció del senyor Curto m'ho estalvia. Però jo li recordo, jo els recordo a la cambra, perquè estava molt menys concorreguda que ara, que vostè

74

l'afirmació que ha fet, senyor Martí Carnicer, és que vostè havia fet una proposta i «ningú» de Convergència i Unió li havia donat «cap» resposta. M'alegro que vostè digui que ha parlat manta vegades amb el senyor Curto. Suposo que no devien parlar que *el Pisuerga pasa por Valladolid*, devien parlar d'alguna cosa més.

Bé. Segon punt. Senyor Ferrer, jo em pensava que vostè es referia a la disposició final que diu que abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, abans d'un any de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, la Sindicatura de Comptes ha d'elaborar un projecte de normes de règim interior. I aquest és el projecte a què em referia i que ja s'havia presentat l'any 86. Per tant, l'he entès malament i li demano excuses.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Ribó, té dos minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, no voldria utilitzar les contradiccions que hi ha hagut en el debat, perquè crec que a aquestes alçades està tot distribuït, però sí que hi ha hagut una demanda de retirada de Proposició. I el tema s'ho val, senyor Nadal –el tema s'ho val. Nosaltres ens hi hem compromès, i fa no dies, setmanes, per no dir mesos, que ens hi hem compromès.

I permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, perquè jo m'hi sento tan responsable com vostès, és tan tragicòmic que sapiguem que estem a la votació número quaranta o cinquanta de la Sindicatura de Comptes, com el que està passant en aquest hemicicle: que, dia rere dia, aquest Parlament és incapaç... –perdonin, però els fets ens desmenteixen a tots–, és incapaç de resoldre la crisi de la institució que davant de l'opinió pública ha de garantir la transparència dels cabals públics.

És tan tragicòmic una cosa, que jo abans n'hi he dit colobrot, com el que el mateix debat ens està demostrant. Propostes tothom diu que en té, però, senyores i senyors diputats, passen dies, setmanes i això s'està degradant.

Jo, senyor president, li demano que apliqui l'article 75 del Reglament, que li permet escoltar els portaveus, retardar al màxim aquesta votació, si cal a l'últim minut d'aquest Ple, que és demà al vespre, per veure si de veritat afloren tantes propostes que podem consensuar amb un text firmat per tots. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Això exigiria lògicament el consens de tots, de tothom i crec que no hi és. I, per tant, ho sotmeto a votació en aquests moments. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores i senyors diputats..., és a dir, no s'han de pronunciar els qui no volen, sinó que s'han de pronunciar exactament els qui volen en una proposta positiva.

Per tant, sotmetem a votació aquesta presa en consideració. Prego... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, en tot cas, i pel que fa a aquest portaveu d'aquest Grup Parlamentari, nosaltres estariem d'acord amb la proposta que fa el senyor Ribó, pel que fa a la interpretació de l'article 75, potser podríem fer un torn de tots els portaveus per saber què opinen tots, i, si tots hi fossin favorables, podríem deixar això per demà al vespre.

(*Veus de fons.*)

El president

Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana està d'acord, evidentment, a retardar aquesta votació per facilitar un consens en una cosa que hauria de ser relativament fàcil, si hi hagués voluntat política.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) No hi ha cap més petició de paraula? (*Pausa.*) Molt bé. Senyora Nadal...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, moltes gràcies, senyor president. No només en la darrera intervenció del senyor Ribó, sinó també en la que ha fet el senyor Martí Carnicer anteriorment, doncs, hi havia una certa malfiança del que ha estat un compromís, jo diria gairebé una garantia per part del Grup Popular per tirar endavant aquesta proposta. I la hi refermo, senyor Ribó, i la refermo, senyor Martí Carnicer.

No es tracta, senyor Ribó, en la meva opinió, perquè no hem estat capaços de fer-ho al llarg de tot avui, de retardar, justament, aquesta votació. Perquè vostè sap perfectament, que de les propostes que hem tingut damunt la taula, no només de la proposta que vostè planteja, que per nosaltres té el problema fonamental que no garanteix la independència de la institució, que polititza més la institució, sinó que en algunes de les propostes que se'ns havien plantejat, si un fa la regla de tres, quan un acaba de fer la regla de tres, surt el síndic amb nom i cognom. Per tant, això tampoc no s'hi val.

Per tant, hem d'esmerçar-hi..., és una llei de desenvolupament estatutari. És que és molt seriós el que estem parlant. No podem dir que elaborarem un text d'una llei que és de desenvolupament estatutari, que té la mateixa importància que el Tribunal Constitucional, que el Tribunal de Comptes, i que ho farem en tres hores. Això, al Grup Popular no li sembla seriós. I al costat que no ens sembla seriós, els refermo el nostre compromís, i el meu compromís personal, de tirar endavant i de, si fos possible, portar-ho de forma immediata al Ple, la reforma de la Llei de la Sindicatura. Perquè ens sembla que la situació que s'està vivint a la Sindicatura perjudica fonamentalment la institució i l'autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. (*Veus de fons.*) Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. No, a nosaltres ens sembla que no procedeix l'aplaçament de la votació a l'últim terme de l'ordre del dia. Ens sembla que no procedeix, perquè el que acaba de pronunciar-se és sobre una proposta concreta que fa el senyor Ribó. Tots els grups, i, per tant, aquesta proposta..., ja ho he explicat i no vull repetir els arguments, la nostra proposta la considerem inesmorable, en el sentit que nosaltres discutim la filosofia bàsica de la proposta, en el sentit que no ha de ser el Parlament, sinó l'autoregulació de la mateixa institució la que daixò... Per tant, hauríem de discutir una proposta nova.

Què hem dit nosaltres respecte a aquesta discussió de proposta nova? Que hi estem disposats i no volem en absolut que es faci un judici d'intencions sobre la nostra voluntat, pretesa voluntat dilatòria. I hem dit que hi volem trobar solució abans d'acabar aquest període de sessions, vol dir abans del mes de juny.

I em sembla que, després del bloqueig, ens podem permetre el luxe –si em permeten–, no d'anar-hi a empenyes i rodolons i a corre-cuita a regular una institució que té per servei controlar l'Executiu –i que hem de servir la seva independència i la seva imparcialitat, i ens podem prendre tranquil·lament si cal una setmana, si cal quinze dies–, no amb cap ànim dilatori per trobar una solució, no una solució feta a mida d'algun síndic o feta a mida d'algun partit, sinó una solució que sigui consensuada per tots els grups. I aquesta és la nostra posició.

Per tant, la nostra posició i la nostra obligació, que pretenem i que assumim com a membres del Grup Parlamentari que dona directament suport al Govern en aquesta cambra, és trobar una solució, asseguts amb tots els grups, abans de finir aquest període de sessions.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A veure, és a dir, estem fent un segon debat, que se'l mereix, eh?, perquè el tema és important, però sí que ara agrairia que aquest màxim segon torn, i aquí acabarem, duri un minut si els diversos portaveus volen prendre la paraula. Senyor Ribó, té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, no li demano ni el segon torn; era per acabar la proposta retirada, perquè jo li he dit que, a la proposta retirada, en sotmetia una altra, que és l'article 35, per tant, entenc que no és ni un segon torn, és per tancar per part nostra el tema de retirada.

Senyor president, només oferíem aquesta proposta, perquè, fins instants abans d'entrar en aquest hemicicle, senyor Camps, encara els grups estàvem parlant de tex-

tos que corrien per la cambra, d'una línia i mitja –segon punt, concretíssim–, i aquest Grup denuncia tots els altres temes que també estan presents –ho creiem modestament– en la crisi; però, fins instants abans d'estar en aquesta cambra, estàvem parlant d'una línia i mitja per solucionar-ho, i fa setmanes i setmanes que en parlem. De totes formes, encara que es perdi la votació, senyor Camps, tant de bo les paraules no els pugin a la cara quan acabi el període de sessions.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Nadal... (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar*) M'ha demanat primer la paraula, i després vostè, senyor Camp.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. De fet, per dir que renunciem a aquesta aplicació de l'article 75 i, per tant, rectifico el que havia estat el meu posicionament anterior, en benefici de la disposició que expressa la portaveu del Grup Parlamentari Popular, en el sentit que estan disposats a fer, en tràmit de lectura única i molt ràpid, i no al final d'aquest període de sessions, sinó en el proper Ple, la tramitació d'un possible text legal en aquesta direcció.

Perquè, deixi'm dir, en aquesta mena de segon debat improvisat que hem fet, senyor president, que la disposició a discutir i arreglar aquest tema, fins al dia d'avui en què aquest tema ha arribat en el Ple per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha sigut perfectament descriptible, és a dir, zero. I, en canvi, la disposició del Grup Parlamentari Popular de discutir aquest tema, assegut sobre una taula amb paper i llapis per intentar trobar una solució, ha estat clara i favorable, tot i que després, en el llenguatge gestual subterrani que s'ha produït ara fa cinc minuts, la portaveu del Grup Parlamentari Popular hagi passat d'estar disposada a acceptar la proposta del senyor Ribó a fer-ne una altra de tan seriosa com l'anterior.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor Huguet demana la paraula? No és obligatori, eh?

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president, no em sento imposat. El Grup d'Esquerra manté la idea que seria bo conservar la votació fins al final per intentar, malgrat tot, arribar a un acord amb una frase que, efectivament, és un tema d'una línia i mitja, crec que vint-i-quatre hores són un termini important per arribar a un acord sobre una línia i mitja, diguem-ne, no?, és un llarg període de passadissos i de passos perduts.

Per tant, entenem que, en principi, seria viable, això. En tot cas, prenem nota de la voluntat del Grup Popular que això..., jo no sé si la interpretació del senyor Nadal ha estat exactament la de la senyora Nadal, però, si és certa, que sigui al proper Ple, home!, també ho acceptarem. Però crec que una cosa no treu l'altra, és a dir,

76

que jo crec que demà tindríem temps suficient per arribar a aquestes conclusions, que si ara hi ha una votació, que aquí s'aplica el corró i es perd, que quedi clara en aquesta cambra l'explícita voluntat que en el proper Ple es portaran els deures fets. Si no ho entenc així, llavors, ja no he entès res.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, m'afalaga enormement que el senyor Nadal, no només estigui pendent del meu llenguatge corporal, sinó que a més a més interpreti les paraules que jo pronuncio en aquesta cambra; de debò que m'afalaga enormement. De tota manera el que jo li dic, senyor Nadal, i ho he dit en el Parlament, és que hi ha un compromís per part del Grup Popular que la reforma a la llei s'ha de fer, i no m'he compromès en cap moment que es fes amb lectura única, ni molt menys; pot mirar la transcripció de les meves paraules. El que jo he dit és que s'ha de fer al més aviat possible, i dependrà de tots, i dependrà de la voluntat de tots fer-ho. Per tant, el compromís del Grup Popular de tirar endavant la reforma de la llei amb rapidesa, la qual cosa vol dir que, si som capaços de fer-ho tan bé i tan ràpid que pot anar entremig de lectura única en el proper Ple, doncs, miri, festa, m'entén?, i si no pot ser, doncs, ho deixem per a més endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor Camp, té la paraula. I tanquem ara, aquí, sí, el cicle de...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, jo només volia recordar..., és a dir, no vull repetir les argumentacions ni rebatre les posicions ni intencions que han fet els diferents grups parlamentaris, que em semblen, com a mínim, de mal gust, perquè mai en vint anys, mai en vint-i-un anys el nostre Grup Parlamentari ha fallat la seva paraula, i aquest portaveu que els parla en aquest moment tampoc. (*Remor de veus.*) Mai, durant aquest vint-i-un anys, hem incomplert un pacte en aquesta cambra. (*Remor de veus.*) Per tant, excuso qualsevol procés d'intencions i només els dic... (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, de debò.

El Sr. Camp i Batalla

...que no confonguin... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, estem en un debat realment important, com tots vostès ressalten, prego la suficient

atenció i respecte a les diverses intervencions que s'han tingut.

El Sr. Camp i Batalla

La Proposició, que es pogués votar demà a la nit, seria d'altra banda processalment impossible. És molt evident que una nova proposició implicaria, per força, la retirada de l'actual. O bé es vota i surt aprovada o rebutjada, o bé es retira, el que no pot ser és que demà en tinguem una altra, perquè aquesta s'hauria de presentar i s'hauria de votar, i per tant, implicaria que aquesta, per força, hauria de caure.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Passem, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (presa en consideració) (tram. 270-00038/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general. Té la paraula per presentar-la, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández. (*Remor de veus.*) Esperis un segon, senyor diputat. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que hagin d'abandonar l'hemicicle que ho facin en silenci i ràpidament. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre sistema de la Seguretat Social es va crear per atendre els problemes dels treballadors i donar aixopluc a la classe obrera, per donar cobertura social als treballadors per compte aliè. Posteriorment, el sistema es va estendre creant règims específics per a diversos sectors de l'activitat laboral. D'aquesta forma es van incorporar a la Seguretat Social nous subjectes que desenvolupen la seva activitat, no sota la figura jurídica d'un contracte de treball, sinó mitjançant altres relacions jurídiques. Neix així, entre d'altres, el règim especial de treballadors autònoms, conegut, també, com a RETA. Concretament, va ser el Decret 2530/70,

del 20 d'agost, el que va establir aquest règim; el seu objectiu és atorgar l'acció protectora del sistema a aquelles persones que realitzen una activitat econòmica a títol lucratiu sense estar subjectes a un contracte de treball.

Malgrat aquest plantejament, el nivell de protecció dispensat pel RETA, en relació i comparació amb el règim general, presenta diferències notables, diferències que han de ser corregides al més aviat possible, donat que, segons el nostre parer i segur que també el de tots vostès, no existeixen necessitats de protecció diferents entre un tipus de treballador i altres. Crec amb tota sinceritat que a aquestes alçades no té gaire justificació mantenir aquestes diferenciacions, per moltes raons, per moltes, però n'hi ha una que per a mi és bàsica, és fonamental, i és que els dos règims se sustenten en un mateix concepte, que és el de cobrir i emparar determinades situacions dels treballadors, cobrir situacions de desemparança i cobrir situacions de desprotecció social. I estic convençut, tinc la plena certesa, que aquest concepte de cobertura i aixopluc, i també el concepte d'igualtat –sobretot el concepte d'igualtat– ha de ser el punt de referència, el punt de partida de totes les nostres accions en aquesta qüestió.

I és que, il·lustres diputades, il·lustres diputats, no estem parlant d'un tema menor; aquest, de cap manera, és un tema menor. No podem perdre de vista que la nova realitat econòmica, social, tecnològica està propiciant l'autoocupació, i aquesta modalitat de feina o de treballar, diguin-la com vulguin, requereix l'atenció per part dels poders públics per poder satisfer les noves realitats que dia a dia es plantegen. Hem de tenir tots plegats –tots– la capacitat d'adaptar-nos a les noves realitats canviants. Per començar hauríem de canviar el concepte de treballador autònom, donat que aquest no és un empresari en el terme clàssic de la paraula. L'autònom no és una persona amb una determinada capacitat econòmica que es decideix a crear una empresa; el treballador autònom, més aviat, és una persona que per raons ics, les que siguin, si vol accedir al mercat de treball, ha de crear, s'ha d'inventar el seu propi lloc de treball, és a dir, estem parlant d'un treballador, i això ha de quedar clar, un treballador independent, amb les mateixes necessitats de protecció que qualsevol altre per compte aliè –ho repeteixo, amb les mateixes necessitats de protecció que qualsevol altre.

I és cert que les diferències que existeixen entre el règim general i el d'autònoms –i aquí no podem fugir d'estudi– comencen en els seus sistemes de cotització, i conseqüentment en les seves prestacions derivades de la manca de la figura de l'empresari dins del RETA, fet que determina que totes les obligacions hauran d'imputar-se al mateix treballador, i és cert, també –és cert, també–, que aquesta mateixa circumstància, el fet que no existeixi la figura clàssica d'un empresari, fa que el règim d'autònoms s'articuli com un sistema diguem-ne suau des del punt de vista de la cotització, per permetre que s'adeqüi al major nombre de treballadors autònoms, però, sincerament, dóna la sensació que el que es pretén amb aquest sistema és cobrir l'expedient i, a partir d'aquí, com es diu en el llenguatge col·loquial, campí qui pugui, que cadascú solucioni els seus pro-

blemes i arregli la seva situació de la manera que consideri més oportuna, uns ho faran contractant uns serveis mèdics amb mútues privades, altres contractaran una assegurança i altres, senzillament, s'ho trobaran el dia que, per la raó que sigui, necessitin utilitzar els serveis de la Seguretat Social.

Per aquestes raons, i per moltes altres, també, però fonamentalment per aquestes, nosaltres estem convençuts que, des dels poders públics, hem d'endegar els mecanismes que calguin perquè els treballadors per compte propi puguin quedar assimilats als treballadors per compte aliè, molt especialment en les prestacions per incapacitat laboral. No és procedent, senyores i senyors diputats, de veritat, no és procedent que davant d'una incapacitat temporal la protecció social sigui diferent segons els règims de Seguretat Social a la qual es pertanyi. Però això, no només passa en la incapacitat laboral, això succeeix també amb la malaltia, ja sigui comuna o professional, i succeeix també amb la jubilació, per no parlar del subsidi d'atur, perquè senzillament no existeix. I no és procedent tampoc –almenys, nosaltres no ho podem permetre, i això, estic segur que tots vostès ho coneixen– que, quan un treballador autònom es baixa per la raó que sigui, els primers quinze dies no tingui dret a cap prestació econòmica –ho repeteixo, els primers quinze dies no té dret a cap prestació econòmica–, a més a més, en aquesta situació el treballador autònom es veu obligat a contractar alguna persona que el substitueixi si no vol tancar l'establiment o aturar l'activitat mentre ell està de baixa, i a més a més, també, ha de seguir cotitzant la seva quota a la Seguretat Social.

Enfront d'això, davant d'aquest plantejament, es pot argumentar amb tota la legitimitat del món, amb tota, que aquesta proposta de modificació o d'addició que els proposem d'una llei d'àmbit estatal no és competència d'aquest Parlament, i és cert, és veritat que qui digui això tindrà raó. Ara bé, és cert, també, i segur que tots coincidim a dir que Catalunya ha estat històricament un país de gent emprenedora, un país de persones que amb ganes, amb esforç, de vegades amb patiment i amb molta il·lusió, sobretot amb molta il·lusió, ha aconseguit crear la seva pròpia empresa, i a partir d'aquí més llocs de treball, i així han creat riquesa, han estat generadors de riquesa, i això és un valor afegit, és un valor afegit del nostre país, de la nostra gent; per tant, crec que coincidim tots plegats si dic que entre tots hem de mantenir, potenciar, ajudar i desenvolupar aquest valor afegit de la nostra societat, de la societat catalana.

Per tant, tinc el convenciment que tots els grups polítics que conformem aquesta cambra tenim l'obligació política, social, ètica i moral d'esmerçar els nostres millors esforços i portar a terme totes les iniciatives que estiguin al nostre abast perquè aquesta situació d'indefensió, desigualtat i desprotecció social quedi corregida al més aviat possible, i això que estic dient, senyores diputades i senyors diputats, no és ni falsa retòrica ni demagògia, no és, de veritat, ni falsa retòrica ni demagògia, perquè estem parlant d'un col·lectiu de mig milió de persones. Segurament ningú aquí ignora que

78

a Catalunya hi ha en l'actualitat als voltants de cinc-cents mil professionals, cinc-cents mil autònoms que, si volem fer un ràpid retrat robot, hauríem de fer tres grans grups. El primer gran grup que hem de fer és el dels autònoms –diguem-ne– clàssics, aquells que ens vénen a la ment quan parlem d'aquest tema, és a dir el fuster, el manyà, el petit comerciant, els artesans, el botiguer de la cantonada o la majoria de taxistes, i això només per posar alguns exemples.

Hi ha un segon grup, un grup que són aquells, els anomenats Trade, treballadors autònoms dependents, que podríem dir que, en bona mesura, són la conseqüència dels processos d'externalització de moltíssimes empreses i són la conseqüència, també, de la terciarització de l'economia, és a dir, que si bé a efectes legals són treballadors per compte propi, de fet –de fet– treballen en les mateixes condicions que un treballador per compte aliè, amb els evidents desavantatges que això comporta. Desavantatges per la manca de cobertura de prestacions socials a la qual ens estem referint. Això sense entrar, perquè ara no toca, en consideracions sobre els possibles incompliments de la legalitat vigent al respecte.

Existeix un tercer grup, que són els que podríem anomenar nous emprenedors, gent en la gran majoria jove, però no exclusivament jove, que, bé perquè han acabat els seus estudis, bé perquè no acaben de trobar allò que busquen, decideixen accedir al mercat de treball pel seu compte i que la majoria dels casos ho faran com autònoms, i aquí estem parlant de professionals liberals, persones amb professions relacionades amb el lleure, amb l'oci, amb la gent gran, amb la família o amb la societat de la informació i del coneixement.

Doncs, bé, aquests segments de la població, aquest –diguem-ne– conglomerat de professionals d'origen divers i potser també dispers, però imprescindibles, insubstituïbles en una societat desenvolupada com la nostra, en una societat del segle XXI, també necessita un aixopluc, un marc adequat de cobertura i de prestacions socials iguals o similars a les del règim general de la Seguretat Social. Com vostès bé saben, entre les recomanacions del Pacte de Toledo, signat l'any 1995, figurava la d'equiparar progressivament tots els règims de la Seguretat Social, així com fer més proporcional i equitatiu l'esforç en les cotitzacions amb les prestacions rebudes. També l'article 10, apartat 5, del text refós de la Llei general de Seguretat Social apunta en aquesta direcció.

I ja per acabar, senyor president, i ja per acabar, dir: resulta bastant evident que per les circumstàncies que he esmentat fins ara es pot deduir amb facilitat que aquesta situació està produint un greuge comparatiu, un greuge comparatiu molt considerable que fins i tot es podria considerar com una forma de fomentar la desigualtat entre els treballadors del nostre país. Per tant, des del meu Grup entenem que cal aconseguir en un termini raonable l'equiparació del règim especial dels treballadors autònoms al règim general de la Seguretat Social, i d'aquesta manera donaríem resposta a les legítimes aspiracions i reivindicacions d'aquest col·lectiu de treballadors, un col·lectiu que no podem obli-

dar, sobre el qual se suporta bona part de la nostra xarxa laboral, empresarial i comercial.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I ara sí, ja de veritat, per acabar, per tot això, nosaltres proposem una nova disposició transitòria del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, que vingui a equiparar l'acció protectora entre el règim general dels treballadors autònoms i els de règim general. Per altra banda, i donat que estem el mes de maig i és lògic pensar que d'aquí al dia 31 de desembre no hi ha temps material per portar a terme la reforma que proposem, i donat que volem assolir el màxim de consens possible, ja que considerem que aquesta no és una qüestió partidista, nosaltres mateixos, en el tràmit que correspongui, presentarem una esmena per modificar aquesta data, una data que pugui ser assumida per tots els grups d'aquesta cambra. I dit això, confiem que tots vostès donaran suport a la nostra iniciativa. Res més.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fernández. Poden ara intervenir els portaveus que volen fixar la posició del Grup. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és una proposta que ens arriba del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi que nosaltres la considerem molt important. I ja dic d'entrada que la votarem afirmativament i amb molt de gust, per dues raons: una, pel mateix caràcter del que es demana, i l'altra, perquè l'origen d'aquesta petició és del sector. Dit això, em permeto fer algunes petites i suplementàries reflexions no irrellevants.

Com deia el senyor Bernardo Fernández, aquesta situació està provocant un greuge comparatiu amb la resta del món assalariat dependent, però també diria jo dintre de l'univers, del sector dels autònoms, entre el que s'anomena col·loquialment autònoms veritaders i autònoms falsos. Contrastos i també conflictes i disfuncions que estan originades per aquesta defectuosa política de l'Estat del benestar amb relació a aquest sector. La proposta que estem discutint –que també ve del sector–, com deia, no planteja una demanda desordenada, com en altres ocasions diversos sectors es dirigeixen a l'Estat del benestar amb demandes desordenades, sinó que és una demanda que fins i tot està prevista, com els deia, al text refós de la Seguretat Social.

Acabo amb una reflexió, no irrellevant també, i és que també, en aquest cas, el Parlament de Catalunya, adreçant-se al Parlament espanyol per a aquesta novació legislativa, pot fer una tasca –diguem-ne– d'Estat, de tutelar aquesta gent tan nombrosa i que en bona mesura la seva desorganització o la seva dispersió està provocant una manca de tuteles que avui per avui solament el legislador pot solucionar. De manera que –reitero–

nosaltres amb molt de gust votarem afirmativament, i esperem que la resta dels grups facin el mateix.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La intervenció del diputat Bernardo Fernández i la mateixa exposició de motius pel que fa a aquesta Proposta de resolució, la compartim plenament; és evident que l'existència de cinc-cents mil treballadors autònoms a Catalunya en una quantitat creixent, perquè és un sector que l'actual procés econòmic està engreixant degut a l'externalització de parts importants dels processos productius, sobretot els que eren vinculats al manteniment, la informàtica, les noves tecnologies, tot això fa engruixir en aquests moments, pel model de procés desagregat de producció, fa créixer en quantitats cada cop més importants el nombre de treballadors autònoms i, dintre d'aquests treballadors autònoms, la parcel·la d'aquells que es poden considerar dependents, que serien un cas, fins i tot, específic que crec que, a part d'aquesta proposta, mereixen també algunes altres reformes, algunes d'elles fins i tot de tipus més de vinculació contractual, quan es donen casos pràcticament de mercat captiu, és a dir, un autònom que, de fet, pràcticament només depèn, està treballant per a una empresa, a la pràctica és un pseudoautònom, i això caldria considerar-ho també en altres vessants legislatives.

Però és evident que la proposta va destinada al conjunt dels autònoms, aquests que són dependents treballant al mercat captiu, aquells que no són dependents entesos d'aquesta manera, sinó que treballen en l'autèntic lliure mercat empresarial, i, evidentment, també encara podríem distingir aquells autònoms que donen serveis a empreses i aquells autònoms que presten serveis a persones, alguns d'ells professions liberals, altres més en l'àmbit del comerç. És a dir, és un àmbit molt complex però que, en definitiva, el que els unifica efectivament és el tractament diferencial pel que fa als temes de la seguretat social, una sèrie de desavantatges que, tot i que les seves aportacions són menors que el treballador assalariat, també les prestacions que rep són molt menors i, per tant, creen un greuge comparatiu que caldria superar.

En aquest sentit, doncs, la possibilitat de modificar la Llei general de Seguretat Social és una demanda que té una certa tradició i segurament és bo que aquest Parlament s'avanci, tot i que sigui una legislació estatal la que ve afectada per això, s'avanci i, per tant, la proposta del Grup Socialista rebrà el nostre suport, entenent que aquest és un element que no esgota la problemàtica dels autònoms i que caldrà, segurament, amb altres iniciatives, aquí o a Madrid, doncs, anar completant una legislació que entenem que és encara una mica retardada amb altres que hi ha a Europa amb relació a aquest sector.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. Pel Grup Popular, té la paraula la illustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposta de resolució que se'n porta avui per aprovar en aquest congrés i que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista, haig de dir, en primer lloc, que no és nova; no és nova i el Parlament de Catalunya no ens avancem en això. No ens avancem, primer –els explico–, perquè històricament ja està reconegut, no perquè en principi reconegués el règim general de la Seguretat Social i després, com ha dit el diputat proponent, s'estengués a altres règims, sinó perquè la Llei de bases de règim general de la Seguretat Social de l'any 63 ja ho recollia amb una base específica: el reconeixement del règim general i l'existència d'uns règims especials. Després, posteriorment, amb el text refós, el 2064/75, també ho reconeixia. Després, l'any 85 –que, per cert, estava governant el Partit Socialista–, s'incorporaren el que s'anomenaven alguns règims especials o sistemes especials, com entre ells els toreros, els futbolistes, els representants de comerç, etcètera, en el règim general de la Seguretat Social.

És a dir, si això no s'ha produït abans és perquè no era tan fàcil fer-ho, i el Parlament de Catalunya –no ens enganyem– no s'està avançant en una tasca que ja la legislació laboral estava reconeixent i estava demanant, sinó també el Congrés dels Diputats. I els dic sense cap mala intenció ni cap mala interpretació, no estem en el cas d'alguna altra iniciativa d'aquesta tarda del Grup Socialista, però tampoc és en cap cas innovadora per aquest Parlament. I els dic més: una de les recomanacions que es recullen en aquesta exposició de motius ja ho reconeix: l'equiparació progressiva tant de l'acció protectora com del règim de deures dels treballadors autònoms en l'equiparació de les seves cotitzacions. I és que –no ens enganyem– això no és la xocolata del lloro. Escolti'm, equiparar l'acció protectora que el Grup Parlamentari Popular desitja en tota mesura per als cinc-cents mil treballadors autònoms, no solament és un desig, sinó que ens agradaria que ja fóra una realitat, i el nostre partit hi està treballant, al Govern i aquí. Però escolti'm, equiparar les cotitzacions dels treballadors autònoms, ja veurem el que diu el sector quan equiparem aquestes cotitzacions a les que està tenint el règim general.

Llavors, hem de ser conscients que una iniciativa d'aquestes característiques ja s'està treballant. S'està treballant no solament perquè era una recomanació –ja els ho he dit– del Pacte de Toledo l'any 95, però és que també la Llei de consolidació i racionalització del règim de la Seguretat Social també ho reconeix l'any 97. I, a més, una altra cosa, el text refós, el Real decret legislatiu 1/1994, també ho reconeix.

És a dir, nosaltres, aquí, estem deixant palès una altra vegada el que és una necessitat social, una necessitat

80

del sector que nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, volem i desitgem, i que, de ben segur, també li avanço que també ho estem fent a Madrid. I li ho avanço per una qüestió, perquè aquest Parlament ha de conèixer, i jo crec que molts dels diputats que estem ho coneixem, que ja hi ha una comissió específica al Congrés dels Diputats que està tractant l'equiparació del règim especial dels treballadors autònoms al règim de la Seguretat Social.

Això, senyors diputats i senyores diputades, sense malinterpretar la bona intenció del Grup Parlamentari Socialista i avançant de tota manera que nosaltres, el nostre vot, com a iniciatives del nostre Grup en l'equiparació de la prestació de la incapacitat laboral transitòria, de la ILT, i d'altres prestacions per equiparar-ho al règim general, el nostre Grup ho ha presentat aquí. Creiem que encara que no és una proposta nova, això no resta que sigui necessària i s'hi donaria el nostre suport. També tenint en compte que el que es demana en el text dispositiu d'aquesta proposta de resolució, és a dir, fer-ho abans del 31 de desembre del 2001, ben bé si portem tants anys no ho podem aconseguir abans del 31 de desembre del 2001. El nostre Grup Parlamentari es reserva fer esmenes que es presentin en el treball que es farà en comissió del text dispositiu d'aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Sánchez-Camacho. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, aquest és un tema, com deia la senyora Alicia Sánchez, molt important, però no d'ara. És un tema, per no remuntar-nos a l'any 63, a la publicació i aprovació de la Llei general de la Seguretat Social i després al 70, per no remuntar-nos tant, no cal fer la prehistòria, diguem-ne, del Pacte de Toledo. Les recomanacions 4 i 6 del Pacte de Toledo preveuen –la 6 sobretot, ho preveu– l'equiparació de dos grans règims: eliminar els règims especials i anar-los equiparant a un gran règim de treballadors autònoms i un altre gran règim de treballadors per compte aliena. Això és el que deia el Pacte de Toledo

El 97, la Llei 24, del 97, era l'oportunitat d'incorporar alguna reforma en aquest sentit. No es van incorporar, es va perdre una oportunitat d'avançar en aquest terreny, però una esmena del Grup de Convergència i Unió demanava la creació d'una comissió per estudiar específicament aquest tema. I, efectivament, l'esmena no es va aprovar, però, en canvi, el Govern va acceptar, amb una transacció, crear aquest grup d'experts per estudiar el tema de la possible equiparació autònoms, règim general. I la Comissió va fer el seu informe i el va enviar al Congrés i conclouien que no calia fer aquesta equiparació. Que l'equiparació estava pràcticament feta i que no calia. Però era un informe que no es va,

com que no era vinculant, no es va sentir ningú vinculat a aquest resultat de l'informe, i es va continuar treballant en la línia de reclamar una certa ampliació de la protecció dels treballadors autònoms en el règim general de la Seguretat Social.

I en aquesta línia s'han fet algunes iniciatives i alguns gestos: el darrer, el que s'ha pactat recentment amb Comissions Obreres i la CEOE en el pacte de les pensions. Si vostès llegeixen la pàgina 17 veuran que en el darrer paràgraf es diu, respecte als treballadors autònoms, que «se'ls reconeixerà la incapacitat permanent qualificada a partir dels cinquanta-cinc anys». I més avall diu, en el mateix paràgraf: «En la línia d'anar equiparant els dos règims.» És a dir, la voluntat del Govern d'arribar a aquesta equiparació està molt demostrada i molt compromesa.

El que sí és cert és que no és fàcil, i com que no és fàcil s'ha creat una nova comissió en el Parlament. En aquest moment, en el Congrés dels Diputats hi ha una altra comissió –crec que aquesta amb més fortuna– que està estudiant aquesta equiparació. I en aquest mateix Parlament, vostès saben que no fa gaire que vam aprovar dos iniciatives en aquesta línia: una iniciativa del PP i una altra iniciativa, em sembla recordar, d'Esquerra Republicana, en el sentit que el règim general de la Seguretat Social emparés als treballadors autònoms en la línia de protegir-los quan tenen una incapacitat laboral temporal. Que és aquella incapacitat laboral que, com deia el proponent d'aquesta Resolució, no cobren. És que no cobren els quinze dies primers perquè no estan considerats treballadors per compte aliè, la qual cosa –vostè té la raó– és una situació que s'ha de regular.

S'ha de regular aquesta, però els vull dir dues coses –i amb això acabaré–, dues coses. Una: no tots els autònoms són iguals. Hi ha autònoms..., els que ens preocupen són aquells autònoms dependents, aquells autònoms que tenen –per categoritzar– la furgoneta a disposició d'una empresa i que treballen per a una empresa. Aquest és un treballador autònom que n'estem dient «dependent» i que, realment, és el que es mereix la màxima atenció. Però després hi ha uns altres treballadors autònoms, que són aquells que tenen treballadors per compte aliè amb ells, que tenen un gran bufet d'advocat, que tenen un gran estudi d'arquitectura, que tenen, etcètera –hi ha aquestes altres. Per tant, s'hauran d'estudiar com es contemplen els uns i els altres.

Però, després, hi ha dos problemes més –i acabarem amb això–, perquè el problema no és solament aquest que estem debatent avui aquí –per això, és bo que hi hagi la Comissió al Congrés–, és que hi ha un problema de relació laboral que s'ha d'estudiar, perquè no és normal que no tingui relació laboral un senyor que treballa amb el seu estri, amb el seu instrument de treball, només per a una empresa. Per tant, hem d'elaborar una relació laboral, crec. Però, després, hi ha un altre paquet, que és el paquet fiscal, que també s'haurà d'afrontar, i, efectivament, el que avui ens ocupa, que és el tema propi de la Seguretat Social.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com que estem coincidint amb tot això i com que creiem, perquè està escrit i compromès per part del Govern de l'Estat, que hi ha la voluntat de caminar cap a aquesta equiparació, evidentment, aquesta proposició avui s'ha de votar favorablement i això és el que farem nosaltres, fent aquella advertència, que li hem fet privadament i que també li ha fet la senyora Alícia, en el sentit que, evidentment, esmenarem la data, perquè no serà possible que, el 30 de desembre, això pugui estar resolt. Com que aquesta és la voluntat del proponent i tots plegats, doncs, votarem favorablement aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per tant, fet el debat, passem ara a la votació.

Passem ara, per tant, a la votació d'aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals (presa en consideració) (tram. 270-00040/06)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals. La presenta, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyores i senyors diputats, aquesta proposta de resolució va en el sentit de la creació d'un impost local sobre pernoctacions i, evidentment, això comporta una modificació de la Llei d'hisendes locals perquè la creació de qualsevol tribut local és una competència estatal i, per tant, hauria de comportar la modificació de la Llei d'hisendes d'àmbit estatal, i, evidentment, no estem parlant d'un impost de tipus autonòmic, sinó d'un impost de tipus local.

Abans de fer esment d'aquesta proposta, cal, evidentment, parlar de quina és la situació en què es troben, el marc financer, el marc d'insuficiència financera en què

es troben els nostres ajuntaments. Després de més de vint anys d'ajuntaments democràtics, evidentment, estem molt lluny de dos preceptes que surten a la Constitució espanyola i que, evidentment, no s'han complert fins ara: tant és el principi de l'autonomia local com el tema de la suficiència financera per part dels ajuntaments. Una insuficiència financera que té un doble sentit: per una banda, respecte a les competències que tenen els mateixos ajuntaments a l'hora que les han d'exercir amb la seva manca de recursos i també, en altre sentit, respecte a les seves legítimes reivindicacions i aspiracions per tal de desenvolupar i tenir noves competències i ampliar el seu ordre competencial.

Si haguéssim de caracteritzar la situació de les hisendes locals, hauríem de parlar de tres grans aspectes. Per una banda, la reduïda mida econòmica del nivell local: l'increment dels recursos gestionats pel sector públic no s'ha repartit linealment entre els diferents nivells administratius, entre el nivell estatal, autonòmic i local. Amb dades entre 1976 i 1996, els ajuntaments han quedat estancats en la seva participació en la despesa pública, que xifra un 12%, i, evidentment, estem molt lluny, encara, d'altres estats europeus, com casos, per exemple, d'Alemanya o Àustria, amb més d'un 17%, i, en el cas de Suïssa, amb més d'un 20%. L'altra característica és l'elevat grau de coresponsabilitat fiscal que tenen.

Amb dades de l'any 1997, podem dir que el 61,4% dels seus ingressos tenen una naturalesa tributària. I el tercer aspecte és, evidentment, la manca de suficiència financera, a partir, essencialment, de la configuració de la participació en els ingressos de l'Estat, que no garanteix aquests serveis públics locals que han de donar els nostres ajuntaments, i, evidentment, també cal esmentar els criteris que té aquest PIE, aquests criteris de distribució, que serien molt discutibles, i, evidentment, això s'accentua amb el que serien uns determinats ajuntaments, que tenen unes característiques específiques, com seria el cas dels municipis turístics. Pel que fa a aquests municipis turístics, als ajuntaments catalans d'aquestes característiques, els comporta una despesa supletòria sobre un 20% dels seus pressupostos totals.

Anant a un altre aspecte, abans d'explicar breument la proposta, caldria parlar de quin és el marc legal actual del reconeixement d'aquests municipis turístics. Evidentment, la Llei municipal de Catalunya, l'any 87, reconeix els municipis turístics, però encara, a hores d'ara, no s'ha desenvolupat aquesta tipologia específica de municipi. Cal recordar que la Llei municipal remarca quatre tipologies –una d'elles és, evidentment, la del municipi turístic. La mateixa Llei municipal els assigna unes competències mínimes, a més a més de la que pugui correspondre a cada municipi en funció del seu tram de població. La mateixa Llei també identifica possibles vies de finançament: per una banda, considerar-los prioritaris pel que fa al Pla d'inversions locals; també, el fet d'establir convenis entre la Generalitat i els ajuntaments, i una tercera via, que reconeix la mateixa Llei municipal de Catalunya, és el fet de l'establiment de tributs o càrrecs específics, i és en aquest precepte que ens agafem nosaltres per fer aquesta proposta.

82

Per tant, podem afirmar que la legislació vigent preveu un règim competencial específic –també en el seu finançament–, reconegut per la legislació però no desenvolupat, i, per tant, la possibilitat de dotar-se d'un instrument tributari vinculat a l'estada dels turistes. Aquí existeix un buit pel que fa a la Llei municipal del 87, que reconeix, que possibilita l'existència d'un tribut d'aquestes característiques, però això que hauria de recollir la Llei d'hisendes locals no està recollit; en la reforma que va haver-hi l'any 98 no es va incorporar aquesta figura tributària específica. A més a més de tot aquest marc legal, cal recordar –i és, evidentment, una dada satisfactòria– que l'activitat turística a Catalunya no ha deixat de créixer aquests darrers anys. Entre el 1995 i el 1999, hem passat, en nombre de pernoctacions, de 23,4 milions a 35,1 milions, i això, evidentment, vol dir més pressió als ajuntaments a l'hora de donar serveis i, per tant, més necessitats de recursos per part d'aquests ajuntaments.

Molt ràpidament, les característiques de l'impost que proposem, les podríem resumir amb dues paraules molt senzilles: per una banda, el seu caràcter de voluntarietat i, per una altra banda, la flexibilitat. Evidentment, no només flexibilitat, sinó que creiem que és una proposta molt senzilla i, evidentment, la seva aplicació no ha de comportar cap tipus de problemes per als municipis, degut a la seva adaptabilitat a la situació específica de l'activitat turística a cada municipi. Creiem que és una proposta que representaria un nou instrument per finançar aquests sobre costos que representa per als ajuntaments l'activitat turística: sobre costos pel que fa a la seguretat ciutadana, sobre costos pel que fa al manteniment del medi ambient, a la recollida de deixalles, etcètera, etcètera..., i que permetria, com he dit, adaptar-lo a la realitat, al desenvolupament turístic específic de cada municipi. Evidentment, és un impost repercutible sobre l'usuari final, amb unes quotes en una banda baixa que creiem que minimitzarien l'impacte sobre la competitivitat del sector.

Per tant, ens trobem amb una proposta que és un impost voluntari, que atorga aquesta capacitat normativa als ajuntaments i que també permetria l'aplicació de bonificacions i exempcions i, per tant, és un model flexible i adaptable a aquesta realitat i, evidentment, grava l'estada en aquelles empreses turístiques d'allotjament. La proposta parteix d'un tipus base, que és un euro per nit, que podria ser reduït a mig euro en aquells establiments –hotels, apartaments-hotels–, establiments d'agroturisme –fondes i càmpings–, en els hotels que arribessin fins a les dues estrelles. Per tant, és un ample marge normatiu que permetria, evidentment, adaptar-lo encara molt més a la realitat municipal, ja que el coeficient que es proposa és entre zero i dos euros.

Tot això representaria per als nostres municipis, amb dades de l'any 1999, en el qual les pernoctacions que es van produir a Catalunya estarien al voltant de 82 milions..., podria representar per als nostres ajuntaments més de 13.000 milions de pessetes. Evidentment, això representaria una injecció econòmica molt important per als ajuntaments, sobretot per aquest sobre cost que representa aquesta activitat turística. Creiem que és una proposta, com he dit abans, senzilla, flexible, que parteix de la voluntarietat i que seria fàcilment as-

sumible per la resta de grups d'aquesta cambra. Per tant, creiem que seria una molt bona proposta per portar al Congrés de Diputats i poder procedir a la necessària modificació de la Llei d'hisendes locals perquè representaria, evidentment... No anem a arreglar amb aquesta proposta el problema estructural del finançament dels ajuntaments, sinó aquests problemes específics que tenen els nostres municipis turístics a Catalunya.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà favorablement aquesta proposta del Grup d'Esquerra Republicana, tot i que, si tirés endavant, doncs, faria tot un seguit de modificacions perquè hi veu algunes complicacions. Sobretot, quan, en l'exposició de motius, parla que això podria ser un sistema que en altres països s'ha anomenat ecotaxa, nosaltres creiem que aquest sistema no té res a veure amb una ecotaxa, sinó que és un simple impost de pernoctacions per tal de finançar les poblacions turístiques. Llavors, en tot cas, és un impost, a més a més, que es posa per tal d'obtenir diners per a unes necessitats que nosaltres considerem que hi són i que són molt importants, de totes aquestes ciutats i pobles que veuen moltes dificultats en els seus pressupostos normals degut a aquesta estacionalitat turística que tenen.

A més a més, la tramitació parlamentària, política i tècnica serà normalment difícil i complicada, sobretot perquè, evidentment, és una Llei –la Llei d'hisendes locals– estatal i, primer, aquí han de fer la proposta de resolució i llavors, discutir-ho allà... És una dificultat, però, en tot cas, aquest és el sistema nostre i l'hem d'acceptar com a tal, i també, evidentment, es poden tirar coses endavant.

El que passa és que hem de deixar clar que això és una fiscalitat local: només finança serveis locals i, des del nostre punt de vista, negativament –però, en tot cas, segur que no pot ser d'altra manera, i nosaltres no estàvem d'acord amb aquesta idea... Deixa al marge problemes que, en el cas, per exemple, del medi ambient, superen àmpliament el marc del municipi. Per això, jo no li donaria el nom d'ecotaxa, ni de bon tros, sinó, senzillament, un impost sobre pernoctacions que serviria, exclusivament, per tenir més diners als municipis. Que llavors tampoc els diem què n'haurien de fer? Senzillament, més diners, que podrien servir, evidentment, per deteriorar encara més el medi ambient, degut a les activitats turístiques. Podrien servir, evidentment, i, en això, està clar que hi hauria una contradicció per part nostra molt important.

Ho dic perquè aquesta, tal com està plantejada, és una fiscalitat de caràcter no finalista... Bé, excepte que diguem que s'aplica a municipis turístics, que això sí que..., per finançar serveis municipals afectats per la pressió i exten-

sió de la demanda localitzada temporalment i territorialment. Creiem que és necessari un finançament complementari per a aquests municipis, però no veiem ben clar que s'hagi de fer, únicament i exclusivament, per aquest sistema. En tot cas, aquest n'és un, però aquest no seria el nostre amb aquesta idea que tota l'activitat, tot el mal que provoca l'activitat turística pugui ser solucionat, una mica, a l'estil que s'ha plantejat des de les Illes Balears. Nosaltres estem d'acord que s'ha de millorar el finançament local, però no només per motius turístics –no només per motius turístics.

Per acabar, sí que hem vist, també, que en aquesta proposta d'impost municipal, que n'hauré de dir així pel seu nom, hi ha alguns problemes, també, que s'hi afegeixen, no? És clar, de la disposició addicional es desprèn que es tractaria d'un impost voluntari que els municipis turístics podrien establir o no. D'aquí que aquesta voluntarietat, que podria semblar, en principi, interessant, pot provocar unes disfuncions i unes diferències importants en tots els municipis turístics: entre que algú no hi aplicaria cap taxa, o cap impost de pernoctació, i, en canvi, altres municipis, sí, provocant una situació difícil –a vegades, de confusió– per a les mateixes persones que ens visitessin i que visquessin o que passessin uns quants dies al nostre país. I, a més a més, tampoc, a l'article 112/5 no es detalla en absolut el tipus d'exempcions i/o bonificacions, deixant la porta oberta a una extrema diversificació d'aquesta figura fiscal. I això, també, és un gran problema.

Però, en tot cas, són problemes que es podrien solucionar amb la discussió que podria haver-hi. Posteriorment, nosaltres hi donarem suport, tenint en compte que això és exclusivament un impost local de pernoctacions i que no té res a veure amb la necessitat, que nosaltres també creiem bàsica, de crear una ecotaxa al nostre país per donar solucions molt més globals i no exclusivament locals, tot i reconèixer que els municipis necessiten un finançament més potent, però no creiem que hagi de ser, únicament i exclusivament, per motius turístics.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora María Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Es proposa, per part del Grup d'Esquerra Republicana, la modificació de la Llei d'hisendes locals, per tal d'establir un nou impost que gravi les pernoctacions dels turistes per la seva estada en empreses turístiques d'allotjament. Els haig de dir que avui tornem a estar davant d'un fet, que ja s'ha produït en altres comunitats i que ha generat tanta polèmica, com és davant de l'ecotaxa que es va crear a les Illes Balears. Però, en aquell cas, tenia per finalitat la cura del medi ambient; aquí no la podem definir així perquè el que es planteja és una modificació de la Llei d'hisendes locals i la proposta que se'ns presenta ni tan sols determina o indica quina serà la finalitat de la re-

captació, i entenem que no és altra que la d'incrementar impostos.

Hem de dir que, si bé és cert que els municipis turístics han de fer front a la demanda de recursos que genera l'activitat turística en períodes vacacionals: els increments de població, el consum excessiu dels seus recursos..., l'establiment d'un impost que només grava una part dels visitants no sembla ser la fórmula més justa.

L'establiment d'un nou impost ha de ser justificat, sempre, per la necessitat d'aconseguir un objectiu d'interès públic, i la seva aplicació s'ha de fer d'una manera equitativa. Aquest impost comença per gravar únicament els visitants i, per això, únicament es recaptarà en els establiments turístics legalment habilitats, excloent, així, aquells que realitzen la seva activitat al marge de tota legalitat. Hem de dir, també, que en el sector turístic l'intrusisme és molt habitual i que aquestes fórmules seran les que en sortiran beneficiades.

En segon lloc, es crea la figura del substitut del contribuent. És a dir que seran els hotelers qui acabarà fent front a la recaptació de l'impost, i tot això pot tenir un efecte molt nociu per al sector. Els hotels es veuran obligats a fer la recaptació de l'impost i, per tant, a augmentar els seus preus, a extreure del total del seu compte d'explotació la quantitat a liquidar, i s'està perjudicant directament aquest sector. Per altra banda, aquesta proposta preveu un cobrament inferior a aquells establiments hotelers de menor categoria, fet que incideix negativament en la qualitat, ja que s'està primant aquells que donen un pitjor servei respecte a d'altres que fan l'esforç de millorar la qualitat. L'aposta per la qualitat ha de ser un objectiu prioritari en el sector turístic, si volem ser competitius. I és comprensible, per tant, que aquesta proposta d'augmentar la fiscalitat hagi generat tanta alarma en el sector, que ha de veure com s'augmenten els preus en un mercat molt competitiu com el seu, quan estan emergent altres destinacions, igualment competitives i a preus molt més assequibles.

Una altra de les qüestions és la destinació final que se li pretén donar. No està explicitada, ja que l'ecotaxa balear, com dèiem, se sabia que aniria destinada a la conservació i millora dels espais naturals, però, en aquest cas, anirà a parar al calaix general per fer-ne l'ús que l'ajuntament consideri més convenient, i ni tan sols es garanteix que reverteixi en la millora dels serveis.

En definitiva i conclouent, el Grup Popular no pot donar suport a una proposta d'aquestes característiques per les següents raons: la primera, perquè la creació d'aquest impost ha de comportar, necessàriament, la pèrdua de competitivitat del sector turístic amb relació a altres destinacions emergents; en segon lloc, perquè, aquest impost, no només el pagaran els turistes, sinó que també l'acabaran pagant els residents que, dintre de la mateixa comunitat, es desplacen a destinacions turístiques properes. El sector hotelier s'ha manifestat reiteradament en contra de propostes similars, ja que resulta directament afectat i, en aquesta mateixa línia, s'han manifestat els grans operadors internacionals. Aquest impost és un tribut clarament discriminatori ja que deixa sense tributació tot el mercat turístic

84

que existeix al marge dels canals oficials, i, com ja hem dit, l'intrusisme és molt habitual i difícil de controlar. El Grup Popular no pot estar d'acord amb un impost, amb la utilització dels fons recaptats per a qualsevol tipus d'activitat, sense concretar ni prioritzar quines seran aquestes finalitats i els seus objectius. I, en sisè lloc, també hem de dir que aquest impost –i això s'ha d'analitzar bé– pot generar una doble imposició, juntament amb l'IVA, per la qual cosa podria estar viciat d'inconstitucionalitat.

Per totes les raons esmentades, el nostre Grup anuncia el seu vot en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora Mejías. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor Oliveras, ja li hem dit en altres moments que –nosaltres– la virtualitat de la seva proposta està que em sembla que és bo que enstem la discussió del finançament dels municipis turístics. Aquest és un tema important. Això és, segurament, el moll de l'os de la seva proposta, i, per això –només per això–, li asseguro que li votarem a favor. Perquè encetar aquest debat, discutir com podem resoldre un dels més vells problemes que té la hisenda municipal –no ja de Catalunya, sinó del conjunt d'Espanya–, que és el finançament dels municipis turístics, és un tema important. Però tan important com incapaç de resoldre, per part del legislador, fins a aquest moment. Per començar, no hem estat capaços de definir què és un municipi turístic, per començar no sabem ni què és un municipi turístic –per tant, on es podrien aplicar algunes de les virtuts d'aquest finançament. Per tant, només en aquest sentit em sembla que la proposta és interessant i val la pena per encetar aquest debat.

Ara bé, si analitzéssim la proposta concreta, com ja han fet altres diputats, sí que li diria que tindríem uns quants problemes. Començant per requisits formals. Quan un vol implantar un tribut, la llei exigeix un conjunt de memòries, un conjunt de càlculs, saber de què estem parlant. Implantar un tribut sense saber quins són els seus resultats i, per tant, quina és la incidència en l'economia d'una regió, d'un poble, d'una ciutat, és, segurament, una aventura massa temerària. Vostès han fet, encara que amb una variant que després els comentaré, quelcom semblant a allò de l'ecotaxa balear, des del punt de vista del concepte tributari, no de la seva aplicació, com també ha ressaltat algú. Clar, això, tampoc no sé si seria exactament aplicable a Catalunya. Tinguem en compte que les Illes no deixa de ser un mercat bastant tancat en si mateix i, per tant, això ofereix una certa homogeneïtat que no es dona a Catalunya i, per tant, no sabem fins a quin punt seria aplicable.

Però, més enllà d'això, hi ha una diferència substancial, i em penso que amb la fiscalitat dels propers anys, o amb la fiscalitat moderna, digui-li vostè com vulgui, ho haurem de tindre, tots, més en compte.

Als ciutadans, probablement, cada vegada que els exigim un nou impost, els hauríem de dir per què el farem servir. Els impostos generals, els impostos no finalistes, segurament, han passat a la història; ja en tenim dos o tres, de grans, en cada àmbit d'administració. Els nous impostos, segurament, hauran de ser, tots ells, finalistes, hauran de ser impostos que digui: «Escolti», al ciutadà, «li cobrem això per fer aquesta finalitat.»

Ara, deixi'm, encara, ser una mica més genèric i –una reflexió encara més global–, prèviament al plantejament de l'impost, segurament, ens hauríem de plantejar si és simplement per la via de la imposició que podem resoldre els recursos dels municipis turístics o, per què no hem d'anar a la regulació de les transferències que reben de les altres administracions? Per què no es fa com a altres països? Hauríem de ser capaços de crear fons específics que tinguin destinacions concretes i que permetin aplicacions a municipis turístics, o a municipis de muntanya, o a altres tipus de municipis.

I, després, una cosa que deixi'm-li dir, senyor Oliveras, que m'ha sorprès que vingüés d'Esquerra Republicana, i és que ens atenguéssim a la regulació estatal. Per què no som capaços de plantejar quelcom semblant, des del punt de vista de la regulació autonòmica? Vostè diu que no, jo crec que em sembla que és possible. Em sembla que és possible, per tant, això ens ha sorprès, però en tot cas també seria un altre debat, si vostè vol. Per tant, el debat hauria de ser, per nosaltres, l'alternativa entre tributació i transferències, entre impostos i transferències, i entre regulació estatal i regulació autonòmica, que tots, suposo, hi hem de contribuir. Probablement, no seria res que poguéssim anar al cent per cent de cada cosa, hauríem d'anar a parcel·lar i, segurament, a trobar una ponderació adequada per a cada un d'aquests plantejaments.

Però, com li deia al començament, malgrat aquestes qüestions, que no són de forma, que són de fons, sí que em sembla que val la pena que trobem la forma entre tots plegats d'encetar la discussió del finançament dels municipis turístics. I la seva proposta pot servir en aquest sentit, i per això, nosaltres li donarem suport.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La il·lustre diputada senyora Trinitat Neras...

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, senyor Oliveras, comparteix plenament els dos primers paràgrafs de l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei que ara entrem a debatre. I els compartim perquè coneixem plenament i perfectament la problemàtica i la important alteració dels serveis i de les infraestructures de tota mena que comporten la intensa activitat turística que viuen molts municipis catalans. Però, estem en total desacord amb el contingut del tercer paràgraf d'aquesta exposició de motius, que, de fet, és el que motiva l'article únic d'aquesta Proposició. Perquè entenem que l'impost de pernoctació que es proposa no és la figura més adient al nostre context turístic català.

Estem, també, plenament d'acord que la manca de finançament dels municipis turístics s'ha de solucionar. Amb això em sembla que hem sigut molts, els diputats que hem intervingut, que hem estat d'acord amb aquest tema. Precisament, aquesta problemàtica es va debatre en el Congrés de turisme, celebrat a Tarragona, a què feia referència abans, quan hem parlat de la Proposició de Llei de turisme, i li puc ben assegurar que es varen alçar moltes veus demanant un millor finançament per als municipis turístics, però varen ser molt poques, les veus que es varen alçar demanant un nou impost.

També compartim que, la mesura per solucionar amb eficàcia aquesta problemàtica, és la modificació de la Llei d'hisendes locals, però no en el sentit que el seu Grup pretén fer-ho en aquesta Proposició de Llei, o sigui, via impost de pernoctació. Creiem que el camí més adient, almenys al nostre entendre, per plantejar la solució a la manca de finançament dels municipis turístics, ha de ser, principalment, les negociacions que s'han d'obrir l'any que ve sobre el finançament de les hisendes locals, on es proposaran diverses modificacions a la Llei, per part del Govern central i els representants municipals. Entenem, per tant, que han de ser, els mateixos municipis els que han de plantejar les fórmules més adients a les seves problemàtiques, i en aquest sentit, la majoria de municipis turístics i de municipis catalans ho faran en el Congrés de Municipis de Catalunya, que s'ha de celebrar enguany, concretament, el mes de juny.

Deixem, per tant, que siguin els mateixos municipis que, després de debatre la seva problemàtica, ens diguin quina és la forma més adient per solucionar la problemàtica dels municipis turístics, i no ens precipitem a buscar fórmules copiades o imposades d'altres entorns turístics, amb ofertes totalment diferents a la nostra. A Catalunya tenim un turisme molt atípic en què té molt més pes la segona residència i l'apartament, que no pas l'allotjament a hotels i càmpings, i, si apliquéssim la seva proposta, estaríem aplicant un impost totalment discriminatori, el qual tampoc resol-dria el finançament dels municipis turístics.

Les xifres que vostè ha donat, senyor Oliveras, no són del tot..., les xifres són certes, però l'aplicació de l'impost no podria recaure, amb totes les xifres que vostè ha donat... Perquè li posaré un exemple, un exemple de les places turístiques de la Costa Brava centre: la Costa Brava centre té prop de 450.000 places turístiques, però, sols cent mil, per donar-li números rodons, corresponen a allotjament d'hotels i de càmpings. Per tant, imagini's, vostè, 350.000 places de la Costa Brava centre, que no contribuirien a pagar aquest impost que vostè ens proposa.

Per tant, pensem que el sector turístic, que genera una de les principals fonts de riquesa del nostre país, està contribuint d'una manera molt important a l'economia del país. Els ajuntaments també estan fent un gran esforç per donar uns bons serveis i per millorar la seva imatge de municipi turístic. Em sembla, per tant, que queda clar que el finançament d'aquestes prestacions públiques ha d'anar a càrrec dels fons de cooperació local.

Cal, doncs, esperar la negociació de modificació de la Llei d'hisendes locals, com deia al principi, i per tant, no estariem d'acord amb la creació d'impostos específics sobre les pernoctacions sense un consens previ del sector turístic, que, en definitiva, és qui ha d'aplicar-lo.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Passem, per tant, a la votació de la presa en consideració que hem debatut.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts.

Nota de rectificació

El Sr. Bargalló Valls (ERC) comunica la rectificació següent:

Al DSPC-P núm. 52, del 16 de maig de 2001, a la pàgina 24, 2a columna, 31a línia,

On diu: «no tingui uns assessors jurídics com per fer» ha de dir: «no presenti».